25

Regd. No. 2975. ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, L. KANCHEEPURAM.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 216

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 116.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

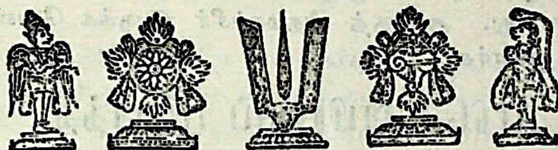

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி *—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1க—11—1966ல் வெளியிட்டது.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 216

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 18	1966ஞூ டிசம்பர் மாதத்திற்காக நவம்பர் முதல்தேதி வெளியிடப்பட்டது.	ஸஞ்சிகை 12

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 92.

கெடுமிடர்வை குந்தத்தைக் கிட்டினற் போலத்
தடமுடை யனந்தபுரந்தன்னில்—*படவரவில்
கண்டுயில்மாற் காட்செய்யக் காதலித்தான்மாறன்*உயர்
விண்டனிலுள்ளோர் வியப்பவே.

மாறன், உயர் விண் தனில் உள்ளோர் வியப்ப	நம்மாழ்வார், உயர்ந்த பரமபதத்திலுள்ள நித்ய ஸூரிகளும் ஆச்சரியப் படும்படி,	தடம் உடை அனந்தபுரம் தன்னில்	தடாகங்களையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே
கெடும் இடர் வைகுந்தத்தை கிட்டினல் போல	துக்கமற்றதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யடைந்து அடிமை செய்யப் பெற்றாற்போலே	படம் அரவில் கண் துயில் மாற்கு	படமுடைய ஆதிசேஷன் மீது பள்ளிகொண்டருளும் திருமாலுக்கு
		ஆள் செய்ய காதலித்தான்	அடிமை-செய்ய விரும்பினர்.

***பத்தாம் பத்தில் இரண்டாம் பதிகமான *கெடுமிடராயவெல்லாம்* என்னுந் திருவாய்மொழியின் ஸாரார்த்தமருளிச் செய்யும் பாசுரமிது. மலை நாட்டுத் திருப்பதிகளில் தலையான திருவனந்தபுரத்தில் அனந்த பத்மநாபப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் தாமும் தமருமாகச் சென்று கைங்கரியஞ் செய்ய விரும்பினபடியைக் கூறும்பதிகமிது. கீழ் ஒன்பதாம்பத்தின் முடிவு பதிகமான *மாலை நண்ணியில் ஆழ்வார் திருநாட்டுக்கு நாளிடப் பெற்றவராகையாலே திருநாட்டைக் கிட்டினதாகவே பாவிக்கலானர். திருநாட்டிலுள்ள நித்ய முக்தர்கள்

அடிமை செய்வதில் வியப்பில்லை; அவர்களுங்கூட வியக்கும்படியாக இந்நிலத்தில் அடிமைசெய்யக் குதூஹலங் கொண்டபடியை இப்பதிகத்திலருளிச்செய்தார்.

இப்பாட்டின் முதலடியின் முடிவில் (போல்) என்று எங்கும் வழங்கிவரும் பாடம் தளைக்குச் சேராது. அங்குத் தேமாச்சீர் இருக்க வேண்டுதலால் 'போல' என்பதே பாடமென்றுணர்க. ... ... (92)

பதினெண்பிராயப் பரிபூர்த்தி.

நமது ஸ்ரீராமாநுஜனுக்குப் பதினெட்டாவது பிராயம் பூர்த்தியடைவது மார்கழிமாதத்திலானாலும் மார்கழிமாதத்துராமாநுஜன் இப்போதே அவதரிப்பதனால் பதினெண்பிராயப் பூர்த்தியும் இப்போதே யென்று கொள்ளவேணும். வேதத்தில் "த்வாதச மாஸாஸ் ஸம்வத்ஸர:" என்று பலபல விடங்களில் ஓதா நிற்கச்செய்தேயும் [தைத்ரீய ஸம்ஹிதையில் ஆருவது காண்டத்தில்] "அஸ்தி த்ரயோதசோ மாஸ இத்யாஹு:" என்றோதப்படுகிறது. 'பன்னிரண்டுக்குமேல் பதின்மூன்றுவதான மாஸமும் உண்டென்று சொல்லுவர்கள்' என்பது இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள். இந்த க்ரமம் ஸௌரமாநத்தில் இல்லையாயினும் சாந்த்ரமானத்தில் அடிக்கடி யநுபவிக்கப்பட்டு வருகிறது. நம் ஸ்ரீராமாநுஜனுக்கு இந்தப் பதினெட்டாவது பிராயம் அதிகமான மாஸமொன்றைக் கொண்டு பூர்த்தி பெறுகின்றதென்று கொள்வோம் இந்தப் பிராயத்தின் தொடக்கத்தில் பதினெட்டு பதினெட்டான பதினெட்டு மஹார்த்தங்களை வெளியிடுவதென்று ஸங்கல்பித்து அவிச்சேதேந வெளியிட்டு வருகிறோமானாலும் அந்தப் பதினெட்டு இன்னமும் பூர்த்திபெறவில்லை. அது மேன்மேலும் வளர்ந்து சென்றாலும் ப்ரத்யவாயமொன்றுமில்லையே. இதைப் பூர்த்திபண்ணிவிட்டு விச்ராந்தி யடையப்போகிறோமென்பதில்லையே எம்பெருமான் இவ் விபூதியிலே வைத்திருக்கும்நாள்வரையில் குர்வத்ரூபங்களான கரணங்களைக்கொண்டு ஏதோ ஸேவை நடத்திக்கொண்டு தானே யிருக்கவேணும். ஆகவே இந்த அஷ்டாதச மஹார்த்த நிதியை 18-ஆம் பிராயத்திலேயே பூர்த்தி பெறுவிக்கவேணுமென்று நிர்ப்பந்தங்கொண்டிலேன். கீழே வெளிவந்த பதினெட்டுகளைக் கடாக்ஷித்த வித்வத்ரஸிகர்கள் – விசேஷித்து பகவத்விஷயப் பதினெட்டைக் கடாக்ஷித்தவர்கள்—"திருவாய்மொழியாயிரத்தில் ஒரு பதினெட்டைக் காட்டிவிட்டுப் பர்யாப்திகொண்டதெங்ஙனே? ஒவ்வொரு பத்துக்கும் பதினெட்டு என்று கொண்டு காட்டினால் நியமபங்கமேதேனும் வந்திடுமோ?" என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் ஒரு நியமபங்கமுமில்லை. *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்* என்று உபநிஷத்து ஓதின கட்டளையிலே உள்ளுறையும் பெருமான் உகந்து நியமித்தருளும்படியே நடைபெறும்.

முன் ஸம்வத்ஸரத்தில் இதில் வெளியிடத் தொடங்கின ஸ்ரீவரவரமுநி சதக வியாக்கியானமும் தயாசதக வியாக்கியானமும் மற்றும் சிலவும் எப்போது பூர்த்தியடையுமென்று பலர் கேட்கிறார்கள். எதுவும் மறந்ததில்லை. பூர்த்தியடைந்தே தீருமென்று விச்வஸித்திருக்க. ... ... (*)

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாலையின்

ஆவிஷ்கார நிகழ்ச்சி.

சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜனிதழில் வெளியிட்டிருந்தபடி 19-10-66உமுதலைப்பசித் திருமூல நன்னாளினன்று மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதியில் பகல் 3-மணிக்குத் திருப்பாவை சாத்துமுறை கோஷ்டியில் ஸ்ரீக்ரந்தமாலையின் அரங்கேற்றத் திரு விழா வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி. அழகிய மணவாள ராமாநுஜ யதீந்த்ரப்ரவணஜீயர்ஸ்வாமி, மாமுனிகள்ஸன்னிதி ஆதீனம் ஸ்ரீஉவே. வானமாமலை திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமி, ஸ்ரீஉவே. திருமலை ஈச்சம்பாடி வரதாசாரியர் ஸ்வாமி, சென்னைப் பிரபல அட்வகேட், V. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீஉவே காஞ்சீபுரம் அட்வகேட் N. S. பாஷ்யகாரர்ஸ்வாமி, ஸ்ரீஉவே. காஞ்சீபுரம் அட்வகேட். C. கண்ணமாசார்ஸ்வாமி, ஸ்ரீஉவே. நல்லப்பா. ஜீயப் பங்கார்ஸ்வாமி முதலான வைதிக லௌகிகத் தலைவர்கள் பலர் கூடியிருந்து அரங்கேற்றத்தைச் சிறப்புற நடத்தி வைத்தார்கள். சென்னையிலிருந்து ஸ்ரீமத் V. ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி எதிர்பாராதபடி இதற்கென்றே [டாக்டர்களின் கட்டளையையுங் கடந்து] எழுந்தருளி இந்த மஹா கோஷ்டியில் அந்வயித்தது அனைவர்க்கும் மஹத்தான ஆனந்தத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விளைத்தது.

மேலே குறித்த மஹான்கள் அனைவரும் அரங்கேற்ற ஸம்பந்தமாகச் சொற்பொழி வாற்றினர்கள். "இந்த க்ரந்தமாலை பலவாண்டுகட்கு முன்னமே வெளி வந்திருக்கவேண்டும்; மணவாள மாமுனிகள் இப்போதுதான் திரு வுள்ளம்பற்ற ப்ராப்தமாயிற்று" என்பதே ஒவ்வொருவருடைய சொற்பொழிவி னுடையவும் ஸாரமாயிருந்தது. ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமையைப் பன்னிப்-பகர்ந்த வர்களுமுண்டு.

ஸ்ரீக்ரந்தமாலை அன்று அரங்கேற்றமடைந்து விட்டாலும் அந்த ஸமயம் மழையின் கனத்தினால் அதிகமான பிரதிகள் பயிண்டு செய்விக்கப் படாமலிருந்தது. இப்போது க்ரமேண பயிண்டாகி வருகிறது முன்னாடிப் பொருளுதவி செய்த மஹான்களுக்கு ஸ்ரீகோசம் ரிஜிஸ்தர் தபால் மூலம் அனுப்பப்பட்டு வருகிறது. அபேக்ஷகர்கள் ஸ்ரீகோசத்தின் கிரயம் 25 ரூபாயும் தபால் செலவு 2 ரூபாயும் ஆக 27 ரூ. M. O. மூலம் அனுப்பிப் பெறலாமென்று ஸவிநயம் தெரிவிக்கப் படுகிறது. காலபரிஸ்திதிக்கு 25 ரூ. கிரயத்தை அதிகமென்று நினைக்கலாகாது. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்ட இதே க்ரந்த மாலைக்கு 5 ரூ. 7 ரூ. தான் விலை வைத்திருந்தேன். அப்போது தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்ட பகவத்ராமாநுஜ க்ரந்த மாலைக்கும் அப்படியே. இக்காலத்தில் காகிதத் தின் கிரயமும் அச்சுக்கூலிகளும் பயிண்டிங் சார்ஜும் தினே தினே ஏறிக்கொண் டேயிருப்பதால் இப்போது வைத்திருக்கிற ஸ்ரீகோசத்தின் கிரயத்தைக் குறை வென்றே நினைக்க வேண்டியதாகிறது. புஸ்தக ப்ரகாசனப்பணியில் கை வைத் திருக்குமவர்களுக்கு இஃது அறியவெளிதாம்.

ஆங்காங்கு புஸ்தக ப்ரசுரங்கள் செய்யுமவர்கள் லாபத்தைக் கருதியே பெரும்பாலும் செய்வது வழக்கம். இதுவரையில் அடியேன் அச்சிட்ட அனேக க்ரந்தமாலைகளுக்கு வரவு எவ்வளவு, செலவு எவ்வளவு? என்ற கணக்குப் பார்த்ததே கிடையாது. இப்போதும் அப்படியேதான். ஒரு அத்யவஸாயம் அடியேனுக்கு இயற்கையாகவே உண்டு; நாம் பிறக்கும்போது ஒரு காசும் உடன் கொண்டு வரவில்லை. பரமனடி சேரும்போதும் ஒரு காசும் கொண்டு போவது மில்லை. அரை நாணையும் அறுத்துக்கொண்டு நம்மையனுப்புகிறார்கள். இடையில் ஏதோ தாண்டவமாடுகிறோம். ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட ஸ்வகீய அநுபவமொன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். எம்பெருமான் செலவுகளை முன்னடி ஸங்கல்பித்தே வரவுகளைக் கற்பிப்பது இருபதாவது வயது முதல் கண்டு வருவதாம். சில நாட்களில் 100, 200, 500, 1000 இப்படி கையில் வந்து சேரும். அன்றே அதற்குச் செலவுகளையும் எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்தே தீருவன். ஆதலால் அடியேன் வருமானங்களையுத்தேசித்துக் களிப்பது மில்லை; செலவுகளை நோக்கிக் கவர்வதுமில்லை. "களிப்புங் கவர்வுமற்று" என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயல் அடியேனுடைய வாழ்க்கையில் பொருளுடைத்து.

ஈண்டு அடியேன் இவ்வளவுதூரம் ப்ரஸங்கிப்பதன் காரணத்தையும் சுருங்க வரைந்து நிற்கிறேன். ப்ரக்ருத க்ரந்தமாலைக்கு 25 ரூ. விலை வைத்ததைப்பற்றிச் சில மஹான்கள் அடியேனோடு தர்க்கிக்கத் தொடங்கி இங்கெழுதத்தகாதவற்றை யும் இயம்பினார்கள். அதற்கு அடியேன் ஒரு விடையும் தாராது இங்கு இதை விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டு மனச்சாந்தி பெற்றபடி. இந்த க்ரந்தமாலையிலுள்ள திவ்யக்ரந்த மொவ்வொன்றையும் தனித்தனிப் புத்தகமாக ஆக்கினோமாகில் மொத்தத்தில் முப்பதுருபாயாகுமென்பதை அவரவர்கள் எளிதாக வுணரக்கூடும். ப்ரவசந ப்ரவீணர்களாய் காலக்ஷேபபரர்களாயுள்ள மஹான்களுக்கு அடியேனே ஸமர்ப்பிக்க மநோரதித்திருக்கிறேன். ... ... (*)

மணவாளமாமுனிகள் மஹோத்ஸவம்.

நிகழும் ஐப்பசித்திங்களில் முதலில் கடந்த திருமூல நன்னாளும் எங்கும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அடுத்து வரப்போகிற திருமூல நன்னாளை முன்னிட்டே எங்கும் திருமூல மஹோத்ஸவம் நடைபெறும். 21வ ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று உத்ஸவம் தொடக்கமாகி 30வ செவ்வாய்க்கிழமை திருமூலத்தன்று சாத்துமுறையாகும். (6–11–66 முதல் 15–11–66 வரை). இம் மஹோத்ஸவம் திவ்யதேசங்கள்தோறும் நடைபெற்றாலும், தேவப்பெருமாள்மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியில் நடைபெறும் வைகரி வேறெங்கும் ஸேவிக்க இயலாததாயிருக்கும். பத்துநாளும் காலை 10 மணி முதற்கொண்டே அலங்காரத் திருமஞ்சனத்திற்கு ஸந்நாஹமாகும். 12 மணிக்குத் திருமஞ்சனம் முடிவுபெற்றபின் அருளிச்செயல் ஸேவை தொடங்கி 3 அல்லது 3–30 மணிக்கு சாத்துமுறை யாகும். மாலை 6-30 மணிக்குமேல் திருவாசற்பந்தல் பத்தியுலாத்தல் புறப்பாட்டுக்கு ஸந்நாஹமாகி 8 மணிச்கு அது முடிந்தபின் திருவாய்மொழி ஸேவை தொடக்கமாகி 10-30 மணிக்கு சாத்துமுறை யாகும். இரண்டுவேளையும் அருளிச்செயல் ஸேவையின்

இனிமையைப்பற்றித் தெரிவிக்கவேணுமானல் "கேட்டு ஆரார்வானவர்கள்செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" என்னும் பாசுரத்தைத்தான் நினைக்கலாகும். ஜகதப்யுதயைகமூலமான சாத்துமுறை நன்னுளினன்று அறுபது நாழிகையும் மஹோத்ஸவமயமாகவே யிருக்கும். தேவப்பெருமாள் திருவீதி யலங்கரித்து மாமுனிகள் ஸந்நிதியேற வெழுந்தருளி "ராத்ரிரேவ வ்யரம்ஸீத்" என்னும்படியாக நடைபெறும் விசேஷங்களை நேரில் அநுபவித்து *அம்ருதஸாகராந்தர்நிமக்நஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத* என்று எம்பெருமானுரருளிச்செய்த நிலையிலே நிற்க ப்ராப்தம். மறுநாள் இயற்பா ஆயிரமும் ஸேவித்து சாத்துமுறையாகும். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் நடைபெறும் மஹோத்ஸவங்களுள் *இச்சுவை தவிர ... அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்* என்னத்தக்க ஸந்நிவேசம் இம் மஹோத்ஸவ ஸமயமொன்றே யென்பது அநுபவ ரஸிகர்களின் அந்தரங்கஅநுஸந்தானம். .... *

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ நம்பிள்ளை மஹோத்ஸவ ப்ரகடனம்

(பராபவஞு 1966)

ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியின் திருமுன்பே திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் நம்பிள்ளைக்கு நாளது கார்த்திகைமீ 3வ (18—11—66) வெள்ளிக்கிழமை உத்தராட நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதார மஹோத்ஸவம் தொடக்கமாகி கார்த்திகைமீ 12வ (27—11—66) ஞாயிற்றுக் கிழமை திருக்கார்த்திகைத் திருநக்ஷத்திரத்தில் சாற்றுமுறையாகும். பத்து நாட்களிலும் அலங்கார திருமஞ்சனமும் இரண்டு வேளைகளிலும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை கோஷ்டிகளும் ததீயாராதனமும் விசேஷ வைபவமாக நடைபெறும். வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் இடையிடையே நடைபெறும். ஆஸ்திகர்களனைவரும் வந்திருந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்கவேணும். இம்மஹோத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக வெளியூர்களிலிருந்து வரும் பக்த பாகவதோத்தமர்களுக்கு ஸ்தல வசதி முதலிய ஸௌகரியங்கள் விசேஷமாகச் செய்து கொடுக்கப்படும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ பக்த சிகாமணிகள் குழாங்கூடியிருந்து அநுபவிக்கக் கூடிய மஹோத்ஸவமிது.

இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவில் விசேஷ வைபவங்களுடன் நடைபெற்று வருகின்ற இந்த மஹோத்ஸவத்திற்கு பக்தர்கள் உகந்து உபகரிக்கும் பொருளும் அபேக்ஷிதமாகும். அவரவர்கள் யதாசக்தி பொருளுதவி புரிந்து ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய இம் மஹோத்ஸவத்தை மிகவும் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறூர்கள். .... *

இங்ஙனம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்,

(நம்பிள்ளை ஸன்னிதி காவலாளர்.)

[illegible]

திருக்குறுங்குடி திருஜீயர் மடம் ஸ்ரீகார்ய ஸ்வாமி எழுதுகிறார்

ஸ்ரீஸ்வாமி அழகியநம்பி ஸந்நிதி சித்திரகோபுரத்தில் மாண்புமிக்க கலைச் செல்வங்கள் அநேகமாயிரம் உள்ளன. அவற்றில் கல்லில் செதுக்கியுள்ள ஒரு பிம்பம் இருக்கிறது. அதன் வரலாறு தெரியவில்லை. சிற்பியின் மனோதர்மம் என்றும் கூறுவதற்கில்லை. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. பெரிய ஸ்வாமிக்கு இது விஷயம் தெரிந்திருக்கும். அடியோங்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதன் விபரம் கெருடாழ்வான் தனது மூக்கில் ஒரு வடவிருக்ஷத்தின் முறிந்த கிளையைக் கௌவிக்கொண்டும், வலது திருக்கையில் ஒரு யானையையும். இடது திருக்கையில் ஒரு கூர்மத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு வாயுவேகமாகச்செல்லுகிறபடி. முறிந்த கிளையில் நான்கு ரிஷிகள் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸனகாதி மஹாயோகிகளாக இருக்கலாம் என்று ஊஹிக்கிறேன். கீழே தடாகம் ஒன்று இருக்கிறது; அது தடாகமோ. அல்லது ஸமுத்ரமோ தெரியவில்லை. பக்கத்தில் ஒரு வடவிருக்ஷம் நிற்கிறது இவ்வளவேதான். பலரும் இது விருத்தாந்தத்தைக் கேட்கிறார்கள். பல பெரியார்களிடம் கேட்டும் தெரியவில்லை. இது எந்த புராணத்திலிருக்கிறது என்ற விஷயம் தேவரீருக்குத் தெரிந்திருக்குமானால் அதன் விபரத்தை அருளிச் செய்யவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். அல்லது ஸ்ரீராமாநுஜனில் இதை வெளியிட்டு அதன் வாயிலாகத் தெரிவித்தாலும் நலம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

யதீந்த்ரரும் - யதீந்த்ரப்ரவணரும்.

மணவாள மாமுனிகளுக்கு யதிவரபுநரவதார பூதரென்னும் ப்ரஸித்தி தொன்று தொட்டு விளங்கி வருகின்றது. எம்பெருமானாரே மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகத் திருவவதரித் தருளினரென்றபடி. இதற்குரிய உபபத்திகள் பலவுண்டு. அதை முன்னம் ச்லோக ரூபேண விஜ்ஞாபித்துப் பின்னை வியாக்கியான மிட்டு விளக்குகின்றேன்.

(ச்லோ.) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(ச்லோ) வ்யாக்க்யாநக்ரந்ததாநாத் பரிவதநகதாகந்தவைதேசிகத்வாத்
நாநாசாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரசுரபணிதிபி: ப்ராஜ்ஞஹ்ருத்ரஞ்ஜகத்வாத்.
பூர்வாசார்யோக்திராகாத் சடரிபுமுநிராட்ஸூக்திஸம்வர்த்தகத்வாத்
பீடாதீசப்ரதிஷ்டாபநக்ருதிகரணாத் திவ்யதேசாபிமாநாத்.
பணிராஜாவதாரத்வாத் ஸ்ரீரங்கஸ்ரீவிவர்த்தநாத்,
யதீந்த்ரப்ரவணஸ் ஸாக்ஷாத் யதீந்த்ரோ பாஷ்யக்ருத் த்ருவம்.

—இதற்கு ஸர்வேஷமான வியாக்கியானம் காண்மின்—

1. [illegible]=வ்யாக்க்யாநக்ரந்த தாநாத். பெரும்பாலும் வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதிலேயே ஊக்கம் எம்பெருமானர்க்கும் மாமுனிகளுக்கு மொக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த தீபஸாரங்கள், கீதாபாஷ்யம் என்னுமிவை வியாக்கியான க்ரந்தங்களேயன்ரே. மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களும் ப்ரஸித்தங்கள். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் கத்யத்ரயம்–என்று சில மூலக்ரந்தங்களும் ஸ்வாமி ஸாதித்தது போலே மாமுனிகளும் யதிராஜ விம்சதி உபதேசரத்தினமாலை முதலிய மூலக்ரந்தங்களுமருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம்.

2. [illegible]=பரிவதநகதாகந்த வைதேசிகத்வாத். பரிவதநமாவது பரீவாதம்; நிந்தையென்றபடி. ஸ்தாநேயோ அஸ்தாநேயோ நிந்தாபரிஹாஸங்களை நிரப்பி நூல்களெழுதுவாருமுளரே; அங்ஙனம் நிந்தையையோ பரிஹாஸத்தையோ அணுவளவும் புகவிடாமல் பரமபவித்திர ஸ்ரீ ஸூக்திகளையருளுந்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமேயொக்கும்.

3. [illegible] = நாநா சாஸ்த்ரார்த்த ப்ருந்தப்ரசுரபணிதிபி: ப்ராஜ்ஞஹ்ருத் ரஞ்ஜகத்வாத். தொட்ட தொட்ட விடமெங்கும் பலபல சாஸ்த்ரார்த்தத் திரள்களே மலிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே பண்டிதர்களின் உள்ளத்தை உகப்பிக்குந்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமேயொக்கும்.

4. [illegible]=பூர்வாசார்யோக்திராகாத். எம்பெருமானர் ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும் போதே "பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு:, தந்மதாநு ஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யக்க்யாஸ்யந்தே." என்றருளிச் செய்து பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளில் தமக்குள்ள அபிநிவேசாதிசயத்தை விளங்கக் காட்டியருளினர். மாமுனிகளும் *முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டு* முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்ரோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்ரோம்* இத்யாதிகளாலே தமக்குள்ள பூர்வாசார்யஸூக்தி பஹுமானத்தைக் காட்டியருளினதோடு நில்லாமல். தம்முடைய வியாக்கியானக்ரந்தங்களைப் பூர்வாசார்யஸூக்திமயமாகவே அவதரிப்பித்தருளினர்.

5. [illegible]= சடரிபுமுநிராட்ஸூக்தி ஸம்வர்த்தகத்வாத். ஸ்வாமியின் வாழி திருநாமத்திலே *மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே* என்று ஓதா நின்ரோம். *ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற–ஏய்ந்த பெருங் கீர்த்தியிராமானுச முனி தன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்* என்று அக்காலத்து சிஷ்யவர்க்கங்கள் பணிக்கக் காணநின்ரோம். இதுபற்றி மாமுனிகள் திறத்திலே சொல்லவேணுமோ? *சேற்றுக் கமல வயல் சூழரங்கர் தம் சீர்தழைப்பப் போற்றித்தொழு நல்லவந்தணர்வாழ விப்பூதலத்தே, மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல், ஆற்றில் கரைத்த புளியல்லவோ தமிழாரணமே. என்றவொரு பாசுரம் போதுமே.

6. 𑌪𑍀𑌠𑌾𑌦𑍀𑌶𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑌨𑌕𑍃𑌤𑌿𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍=பீடாதீசப்ரதிஷ்டாபநக்ருதி கரணாத். ஸ்வாமி எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதி பதிகளை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சந நிர்வாஹம் செய்தருள்வது ஸுப்ரஸித்தம். *லக்ஷ்மீநாதாக்க்ய ஸிந்தௌ சடரிபுஜலத:* இத்யாதிச்லோக ரத்னத்திலும் இது ஸுவ்யக்தம். மாமுனிகளும் "திரமாக திக்கஜங்களிட்டருளும் பெருமாள்" என்கிறபடியே அஷ்டதிக் கஜாசாரியர்களை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சந நிர்வாஹம் செய்தருள்வது நாடு நகரமும் நன்கறிந்தது.

7. 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌦𑍇𑌶𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍=திவ்யதேசாபிமாநாத். (இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்.) *மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடு நாள்* என்றும், 'ஸ்ரீரங்கம் கரிசைல மஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ........ ஸ்ரீரங்கேசஜயத்வஜோ விஜயதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாமி ஸகல திவ்யதேசங்களிலும் அபிமானம் காட்டியருளினவர் மாமுனிகளும்* அடைவுடனே திருப்பதிகள் நடந்த வேர்வையாறவோ* என்கிறபடியே திவ்யதேசயாத்திரைகள் செய்தருளி அவற்றில் அபிமானம் காட்டியருளினபடி ஸுப்ரஸித்தம். (அதவா) திவ்ய தேசாபிமாநமாவது–திவ்ய தேசச்ரேணியில் சேராதிருந்த ஸ்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமானித்தல். ஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்கு *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸமர்ப்பித்து அத்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமாநித் தருளினதும், மாமுனிகள் ராஜமன்னூர் ஸன்னிதிக்கு *தீர்ப்பாரையாமினி* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸமர்ப்பித்து அப்பதியை திவ்யதேசமாக அபிமானித் தருளினதும் அநுஸந்தேயம்.

8. 𑌫𑌣𑌿𑌰𑌾𑌜𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍=பணிராஜாவதாரத்வாத். ஸ்வாமி சேஷாவதாரமென்பது ஸுப்ரஸித்தம். கருடவாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரி சரிதத்திலும், வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜவைபவத்திலும் மற்றும்பல பிரபந்தங்களிலும் இது விசதம். மாமுனிகள், வரவரமுநி ஶதகத்திலே *துக்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்தஸத்வைகரூபம் ரூபம் யஸ்யஸ்புடயதிதராம் யம் பணீந்த்ராவதாரம்* என்றருளிச்செய்தபடியும் மற்றும் சரித்ரப்ரஸித்தியின்படியும் திருவனந்தாழ்வான் திருவவதார பூதரென்பது ஸுவ்யக்தம்.

9. 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍—ஸ்ரீரங்கஸ்ரீவிவர்த்தநாத். ஸ்வாமி *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே* என்று எண்டிசையும் வாழ்த்துகிறபடியும், கோயிலொழுகு முதலானவற்றில் காண்கிற இதிஹாஸ விஸ்தாரப்படியும் ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயை வளர்த்தருளினவர் என்பது விச்வவிதிதம். மாமுனிகள் திறத்து மிங்ஙனமே யன்றோ? "அரங்கநகர்வாழ இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்றன்றோ நிச்சலும் வாழ்த்துகின்றதுலகம்.

ஆக இத்தன்மைகளாலே, யதீந்த்ராப்ரவணஸ் ஸாக்ஷாத் யதீந்த்ரோ பாஷ்யக்ருத் த்ருவம்–யதீந்த்ரப்ரவணரென்று திருநாமம் பெற்ற மணவாளமாமுனிகள் ஸாக்ஷாத் எதிராசரே யென்னத்தட்டில்லையென்றதாயிற்று. இங்ஙனே நிர்வஹிக்கக்கூடிய உபபத்திகள் மற்றும்பலவுள. அவற்றை அடியேனுடைய பிறநூல்களிற் கண்டுகொள்வது. ....*

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம : ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம :

அஷ்டாதசாஷ்டாதச மஹார்த்தநிதியில் முமுக்ஷுப்படி திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் பதினெட்டு.

குறிப்பு —முமுக்ஷுப்படி மூன்று ப்ரகரணங்களிலுமாகப் பதினெட்டு மஹார்த்தங்களை விளக்குவதாக முன்னம் பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்வளவால் த்ருப்தி வில்லையாதென்று கருதி ஒவ்வொரு பிரகரணத்திலும் பதினெட்டு மஹார்த்தங்கள் விளக்கப் படுகின்றன. ஆக முமுக்ஷுப்படிக்குள் ஐம்பத்து நான்கு மஹார்த்தங்கள் தேறும். ப்ர-அ.]

1. முமுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவ்யங்களான ஸகல க்ரந்தங்களினுள்ளும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களே மிகச் சிறந்தவை. ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுள்ளவர்களுக்கே இதிஹாஸ புராண மஹார்த்தங்களும் பகவத்விஷயார்த்தங்களும் ரஸிக்கும். ஆகவே ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுபெற வேண்டியது முக்கியம். திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளை பட்டர் அஷ்டச்லோகியென்கிற வடமொழிச் சிறுநூலில் அதிஸம்க்ஷேபமாகவருளிச் செய்தார். தேவப்பெருமாளுடைய அபராவதார பூதரும், வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞருமான பிள்ளை லோகாசாரியர்தாம் ரஹஸ்யார்த்த விவரணக்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யமாகவும் அருளிச் செய்தவராவர். அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமானக்ரந்தஜாலம் பிள்ளைலோகாசாரியர்பணித்ததே.

2. உபதேச ரத்தினமாலையில் *ஓராண் வழியாய்* என்னும் பாசுரத்தில்*ஏராரெதிராசரின்னருளாலென்று தொடங்கிப் பரமகாருணிகராகப் போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார் தாமும் ப்ரபந்தரூபேண வெளியிட்டருளாமல் மறைத்து வைத்திருந்த மஹார்த்தங்களைப் பிள்ளைலோகாசாரியர் ஒருவரே பல பிரபந்தங்களினால் வெளியிட்டருளினவராதலால் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்களில் எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் இவரே முதல் ஸ்தானம் பெற்றவராவர். இப்பேராசிரியர் மூலமருளிச் செய்திருந்தும், ஸூத்ரம் போன்ற அந்த திவ்ய ஸூக்திகளின் பொருளையும் கருத்தையுமறிவதற்கு வழியில்லா திருந்த காலத்தில் விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் தேனும் பாலுமமுதுமான வியாக்கியானங்களையிட்டருளி மஹோபகாரம் செய்தருளினவராதலால் பிள்ளை லோகாசாரியரையுங் காட்டில் மணவாள மாமுனிகளே பரமகாருணிகரென்று போற்றுதற்குரியராவர். மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கள் திருவவதரிக்க வில்லையென்றால் உபயவேதாந்தங்களிலும் மற்று எத்தனை க்ரந்தங்கள் அவதரித்திருந்தும் அவை பகல்விளக்கு என்னத்தக்கவையேயாகும்.

3. பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ச்ரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அவதரித்திருந்தவைகளிருந்தாலும் முமுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்யக்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்று விளங்கா நின்றது. மற்ற க்ரந்தங்கள் அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பாஹுள்யம் முதலியவற்றால் குறைபெற்றிருக்குமென்றும், அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முமுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்ய க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த கந்தரத்னத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடிகொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் இதற்குத் தன்னேற்றம், [இனி க்ரந்தத்திலிறங்குவோம்.] ... ...

பகவன்மந்த்ரங்களின் பாகுபாடும் திருமந்த்ரத்தின் சிறப்பும்.

4. திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்த்ரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரம். இது ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்த்ரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும். அவற்றுள் வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் அவ்யாபக மந்த்ரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடைய ஸர்வத்ர வ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களே வ்யாபகமந்த்ரங்களெனப்படும். அவை எவை யென்னில், விஷ்ணு மந்த்ரம், வாஸுதேவ மந்த்ரம், நாராயண மந்த்ரம் என்பவை. இம்மூன்று மந்த்ரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்த்ரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்த்ரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்த்ரமானது பன்னிரண்டெழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்த்ரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் "எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்பது முதலான பல பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

திருமந்த்ரத்தின் முதற் பதமான ப்ரணவத்தின் பொருள்விளக்கம்.

5. இந்த மந்த்ரத்தில் முதற்பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சேர்ந்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லவனாதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது நூற்கொள்கை. அகாரத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோபமடைந்து விட்டது, அதன் பொருள் உரிமைப் பட்டிருத்தல் (சேஷத்வம்) ஆகும். மூன்றாவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவனான [சேதனனாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால், ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வடமொழியில் அவதாரணப் பொருள் எனப்படும். தமிழில் பிரிநிலைப் பொருளெனப்படும். ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரியவனானவன் மற்றும் பலர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காணாநின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாயிற்று. இதுதான் உகாரத்தில் தேறின பொருள். ஆக, ப்ரணவத்தினால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தன்மையும் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரிமைப்படாத தன்மையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

நம:பதார்த்த விவரணத்தில் விரோதிகளின் விவரணமும் அவை கழியும்விதங்களும்

6. இனிமேல் (நம:) என்பதும் (நாராயணாய) என்பதும் நிற்கிறது. இவை மந்த்ர சேஷ மெனப்படும். இதனால் கீழ்ப் பிரணவத்தில் (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விவரிக்கப்படுகிறது. (நம;) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப்படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதி யென்றும், உபாய விரோதி யென்றும், புருஷார்த்த விரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்படும். அஹங்கார மமகாரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதி யெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் "யானே யென்னை

யறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்'' என்ற பாசுரத்தினாலும், இந்த விரோதி கழிந்த நிலையை "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே'' என்ற பாசுரத்தினாலும் அநுஸந்தித்துக் காட்டியருளினர். இனி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்கை உபாய விரோதியெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் " களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்'' என்ற பாசுரத்தினால் காட்டினர், நமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலும் தீர்க்காவிட்டாலும் ஒருவிதமான முயற்சியையும் செய்யகில்லோம் என்றிருக்கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனை யனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது. அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதே யென்று கொண்டிருக்கை—புருஷார்த்த விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தில் காணத்தகும். ஆக, இம்மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னுமதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

பாகவத சேஷத்வம் உய்த்துணரும் வகையும் அதன் பெருமையும்

8. இனி (நம:) என்றவதின் ஆழ்பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது. திருமங்கையாழ்வார் "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே'' [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தையே முக்கியமான பிரமாணமாகக் கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவர் பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறதென்று ஆராய வேண்டும். ஒன்றினாலும் தெரிவிக்கப்படவில்லையென்றே நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அப்படியில்லை; ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப்பாருளர். எங்ஙனே யென்னில்: அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தி விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை யுருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழே விவரிக்கப்பட்டது. லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுந் தன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதன்றோ. பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும்போதே இதையும் சேர்த்துப் பொருளாக வுரைத்திடுவர்கள் சில ஆசாரியர்கள். வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்திலேயும் பாகவத சேஷத்வத்தை யநுஸந்திப்பர்கள். எங்ஙனே யென்னில்: உகாரத்தினால் பகவானுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரிவிக்கப்படுகிறதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத்திலேயே சேர்ந்தவர்களாகையாலே, உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவத சேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பர்களென்றதாயிற்று.

பாகவத சேஷத்வத்தை நம: பதத்தில் அநுஸந்திப்பதின் ஔசித்ய நிரூபணம்

9. ஆகவிப்படி முதற்பதமான ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் இடையிலுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிகவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்: அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைத்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். நமச்சப்தார்த்தம் ஊறவூற அஹங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்

னம் நீங்கப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்றுகொண்டு நம் ஆசார்யர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (நம:) என்பதிலே அநுஸந்திக்கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது.

பகவச் சேஷத்வத்தின் காஷ்டையே பாகவத சேஷத்வம் - என்னும் மருமமுணர்த்துதல்

10. பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மை ஸ்வரூபத்தை யறியாதார் பலர் இதில் ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பர்கள்; பகவானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கின்ற நாம் வேறு சில வழிப்போக்கர்களுக்கு அடிமைப் படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினால் உறுதிசெய்யப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்ட தன்றோவிது; இதைத் திருமந்திரார்த்தமாகக் கொள்வது எப்படி சேரும்? என்று ஆக்ஷேபிப்ப துண்டு. அன்னவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம். ஒரு வஸ்துவிலே நாம் அன்பு வைத்தால் அவ் வன்பு அந்தவொரு வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம்பந்தமும் பெற்ற வஸ்துக்களிலேயும் அன்பு பரந்து செல்லா நின்றது. மனைவியி னிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவளோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடத்தும் பெருகிச் செல்வதை எங்கும் காண்கிறோம். எம்பெருமானும் நம்மிடத்திலே வைக்கிற அன்பு நம்மளவிலே நிற்காமல் "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவுபெற்றோரிடத்திலும் பெருகிச் செல்வதை இதிஹாஸ புராணகதைகளினாலுமறிகிறோம். இவ்விதமாகவே நம்முடைய அன்பும் எம்பெருமானளவிலே சுவறிப் போகாமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியா ரடியார் பக்கலிலும் பெருகிச் சென்றால் இது பகவத் பக்தியின் உறைப்பேயொழிய வேறன்று. ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பகவத் பக்தியின் ஒரு காஷ்டையே யொழிய வேறுபட்டதன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆக்ஷேபங்கள் இதன் உண்மையை உணராதார் செய்யு மவையத்தனை யென்று விடுக்க.

நாராயண பதார்த்த விவரணமும், ஸ்வரூபதோநித்ய - ப்ரவாஹதோநித்யங்களின் விவரணமும்

11. இனி (நம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. நார-அயந என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்றாகிறது. நாரங் களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக்களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமா யிருப்பவனென்றபடி. நாராயணன் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தால் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் யாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்; வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிடையாது; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந்தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்கூடாகக் காணாநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிடையாதென்றால் எப்படி பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமாவது—நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும்; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எப்போதும் எவ்விதத்தாலும் அழிவில்லாத பொருள்கள் ஸ்வரூப நித்யமெனப்படும். ஆன்மா, மூலப்ரக்ருதி, காலம் முதலானவை இந்த வகுப்பிற் சேர்ந்தவை. இனி ப்ரவாஹ நித்ய வஸ்துக்கள் எவையென்னில்: உற்பத்தியையும் விநாசத்தையுமுடையன வாக இருக்கச் செய்தேயும் முன்னிருந்த நாமம் உருவம் லிங்கம் முதலானவற்றின் மாறுபா டின்றிக்கேயிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். பஞ்ச பூதங்களின் விகாரப் பொருள்களாக உலகிற் காணப்படுகின்ற செடி கொடி மரம் பானை துணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பானை உடைந்து போனாலும் அதே விதமான பல பானைகளை என்னான்றும் காணாநின்றோம்; ஒரு துணி கிழிந்து போனாலும்

அதே விதமான பல துணிகளை எங்நாளும் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனே ஓவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டுகொள்ளலாம். இவையெல்லாம் ப்ரவாஹதோ நித்யமெனப்படும்.

ப்ரஸங்காத் உத்பத்தி விநாசஸ்வருபத்தின் உபபாதனம்

12. அன்றியும், வேதாந்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் புதிதாக உற்பத்தியும் அழிவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றோரவஸ்தைக்கு மாறுவதே உற்பத்தியாகும். அந்த நிலைமையினின்று மற்றோர் நிலைமைக்கு வருவதே விநாசமாகும்; ஆக ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலாவஸ்தைக்கும் மாறி மாறி வருவதே உத்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்த வகையில் எல்லாப் பொருள்களையும் நித்யங்களென்று கொள்ளக் குறையில்லை. நாராயண னென்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகாசார்யர் முமுக்ஷுப்படியில் "நாராயண னென்றது, நாரங்களுக்கு அயந மென்றபடி; நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத் தொடங்கி, "அவையாவன—ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்வாதிகளும்...பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூரிகளும்...ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்மாக்களும்...அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்" என்று அருளிச் செய்தார். இதனால் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் ஒரு பொருளையும் விடாமல் எல்லாமும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகச் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன்—என்று முடிக்கப்பட்டது.

நாராயண பதத்தின் தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங்களினுல் தேறின பொருள்

13. பகவான் இப்பொருள்களிலே யிருக்கின்றானா? அல்லது இப்பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனவா? என்று பார்க்குமளவில் இரண்டு வகைக்கும் குறையில்லையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன்; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்ளன என்பதே நூற்கொள்கை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு திருக்குணங்களும் மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களினாலும் விளக்கம் பெற்றனவாகும். எங்ஙனேயென்னில்: எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தேயுள்ளன வென்னும்போது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்துவம் விளங்கிற்றாகும். எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன் என்னும் போது அறப்பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புகுந்திருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் [எளிமை] விளங்கிற்றாம். ஆக நாராயணபதத்தின் பொருள் ஒருவாறு விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள விபக்தியினுல் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை செய்யும்விதம்

14. இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர்; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லா வடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணுமென்று கோரப்படுகிற தென்கை. எவ்விதமான கைங்கர்யம் செய்ய வேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகலகாலங்களிலும் ஸகலாவஸ்தைகளிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதனை நம்மாழ்வார் 'ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தெளிவித்தார்.

கைங்கர்ய ஸ்வரூபசோதனமும், கைங்கர்யத்தில் இருவகைகளின் நிருபணமும்

15. கைங்கர்யம் செய்வது மனம் மொழி மெய்களாலும் பொருளாலுமாகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமையில்லை; உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வது அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்: அது மிகத் தாழ்ந்ததென்பதை நிருபிக்கிறோம் காண்மின்: ஒருவன் தவறு செய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்படுகிறான்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று விதித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிறானே யொழிய, தேஹத்தை நலிவுறுத்தக் கூசி சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை. இதனால் அனைவர்க்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அன்பு கிடையாதென்றும் கண்டுகொள்கிறோமல்லவா? நாம் எதை அதிகமாக அபிமானிக்கிறோமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை. ஆகவே, திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற்காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே மிகச் சீரியதென்று தேறுகின்றது. கோவில்களில் எம்பெருமானுக்குத் திருத்தேர்த் திருவிழா நடைபெறுகின்றது; அன்பர்களே! திருத்தேரை யிழுக்க வாருங்கள் என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்துக் கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதூகலிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம ப்ரீதியை விளைக்கும். இங்கு ஒன்று கேட்கலாம்; ஒருவற்குப் பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கிலேசமாகக் காணப்படுகிறதேயொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. "ஸேவா ச்வவ்ருத்தி ராக்க்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று மநுமஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார்; இதன் பொருளாவது பணிவிடை செய்வதென்பது நாய்த்தொழிலாதலால் அதனை விட்டுவிடவேண்டு மென்பதாம். ஆனந்தமயனான ஆன்மா ஆனந்த ஹேதுவான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஹேதுவாள பணிவிடையைச் செய்துவருந்தலாமோ வென்பர். இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்; உலகிற் பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாகவுண்டு. தேஹபோஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது ஒன்று; அதாவது கூலி வேலை செய்வது. ஆத்மானந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று. அதாவது பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயத்திற் கைங்கரியஞ் செய்வது

கைங்கரியம் துக்கரூபமன்று என்பதன் நிருபணம்

16. இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளையுமே யல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிறிதும் கிலேசம் விளையாது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றன வென்பதை உலகிற் காண்கிறோம்.

17. துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும்போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமாதைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான்; அப்போது சொல்லுகிறான் :—"ஸம்வீஜயாமி நளிநீதள தாளவ்ருந்தை:, அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணாவுத பத்மதாம்ரௌ" என்கிறான்; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலன்; தாமரையிலையை

விசிறியாகக் கொண்டு விசிறட்டுமா? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக் கொண்டு நோவு தீர வருடட்டுமா? என்று கேட்கிறான்; கேட்டுக்கொண்டே அப் பணிவிடைகளையும் செய்கிறான். இவனே சக்ரவர்த்தி: அவளோ ஒரு காட்டுப் பெண்; காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு ததும்பிய குதூஹலம் விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்; உகப்பில்லாதவிடத்தில் செய்யநேரும் பணிவிடையே துக்க ரூபமானதென்றும், உகப்புள்ளவிடத்தே செய்ய ப்ராப்தமாகும் கைங்கர்யமானது ஆனந்த மயமாகவே யிருக்குமென்று முணருகிறோம்.

கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுவது ஸ்வரூபாநுரூபமேயென்று சொல்லித் திருமந்த்ரப் பொருளை நிகமித்தல்

18. ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் திருக்குணங்களடியாகவும் உகப்புகொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் ருசித்திருக்குமே யொழிய க்லேச ரூபமென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத்தைப் பிள்ளை லோகாசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்தருளுகிறார் பாருங்கள்— "சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்; அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே" என்பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூக்தி. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தாமும் அருளிச்செய்த அர்த்தமிது. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் *நாராயணாய வென்பதனால் அது செய்யப்படுவதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ... (*)

திருமந்த்ரத்தில் பதினெட்டு மஹார்த்தநிரூபணம் முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி - த்வய ப்ரகரணத்தில் பதினெட்டு

த்வயமந்த்ரத்தின் ஏற்றத்தை விரியவுரைத்தல்

1. நமது ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் த்வயத்திற்கே ஏற்ற மதிகம். திருமந்திரத்திற்கு மந்த்ரராஜமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு மந்த்ர ரத்ன மென்று பெயர். ராஜாவும் விரும்பக்கூடிய வஸ்து ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று திருப்பெயர் பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும். மூன்று ரத்னங்கள் பிரஸித்தமாக வழங்கப் பெறுகின்றன. பராசரமஹர்ஷி பணித்த விஷ்ணு புராணம் புராண ரத்னமென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. "ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராண ரத்நம் தஸ்மை நமோ முனிவராய பராசராய" என்றருளிச் செய்தது காண்க. ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரமானது ஸ்தோத்ரரத்னமென்றே புகழ்பெற்றுளிர்கின்றது. த்வயமந்த்ரம் மந்த்ரரத்னமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன்னோம். எறும்பியப்பா பணித்த மணவாள மாமுனிகளின் திநசர்யையில் "மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், ததர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்நத்த புலகோத்கமம்" என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. திருமந்த்ராநுஸந்தானத்திற்குக் காலநியதியுண்டு; த்வயாநுஸந்தானத்திற்கு அஃது இல்லை. சரணாகதி கத்யத்தில் "த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளின கட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அந்தேவாஸிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமிடத்து "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிரதராவீர்" என்று ஆசீர்வதிப்பர்களென்று ப்ரஸித்தம். திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் சரமச்லோகத்திற் காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை யாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனேயென்னில்;

"இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்" என்று பிள்ளை யுலகாசிரியரருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டி ஸம்பந்தம் ஆர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாகவில்லை. சரமச்லோகத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்த ப்ரஸ்தாவமே செய்தார்களில்லை. இக்குறைதீர த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்பது ஒரு விசேஷம். அவ்விரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் திருவடிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமை பெரியகுறை. அக்குறையும் தீர இதில் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக்கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல படிகளால் த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம்.

வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களை நிரூபித்தல்

2. ஸ்ரீவைஷ்ணவனுயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம். இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாம். அவையாவன: *பிதரம் மாதரம் தாராந்* இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை. (2) வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிகரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல் (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தளும்பாமல் பலன் தப்பாது கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து 'பேறுஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறியிராமல் * தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங் கால மின்னங் குறுகாதோ*என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவாநிற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் வரை திவ்ய தேசங்களிலே *கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை. (6) கீழ்ச் சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் 'இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போல இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே! என்று அவர்களது வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய ஸூரிகளநுபவிக்கும் பேற்றுக்கு உரியனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போல திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையறாது நன்றி பாராட்டுதல். (10) தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாந பக்த விரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனாய்ப் பரமஸாத்விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை-ஆக இவை இத்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்.

த்வயத்தின் பொருளின் மேன்மையை விரிவாக விளக்குதல்.

3. இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது, திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது,

சரம ச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு, விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும்,அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப் பற்றிநிற்கையாலும் ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது—ஸாதநா நுஷ்டான யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம். திருமந் திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்து விலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மை யைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல் லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப் படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில்நின்றும் கைவாங்கின லொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. நம:பதார்த்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு இங்ஙனே சொல்லுகிறதென்க. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந் திரியத்திலே நோக்கான சரம ச்லோகத்தில் இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாப மென்கிறது. இனி, ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும்; முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரி விக்கிற த்வயம் மிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று. உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவ னுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தேறின தாற்பரியம்.

த்வயாதிகாரியின் அருமையும், த்வயத்தின் திரண்ட பொருளும்

4. ஸித்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டு முடையவனே த்வயாதி காரியாவான். ஆகிஞ்சன்யமாவது—*நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்கிற படியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை; அநந்யகதித்வமாவது—* புகலொன்றில்லா வடியேன்* களைகண் மற்றிலேன்* என்கிறபடியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப்பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். இரண்டு கூறாக [கண்டங்களாக]இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்—பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியு மவனுமான சேர்த்தி; நாராயண

அ—2

பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்.]

த்வயத்தின் ப்ரதிபதார்த்த விவரணங் காட்டுதல்

5. இனி, ப்ரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச் சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. *ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா:* என்கிற ப்ரமாண வசனம் காண்க. ''ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே'' என்றார் ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *ச்ரீஞ்—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டுவகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்நமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி,) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி) கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்குமென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவள் ஸேவியா நின்றாளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்குமென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாப்போலே இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையைவிட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் சேராது. இதை நாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி, ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸுதாநிதி முதலிய நூல்களிலே பரக்க உபபாதித்தோம். வேதாந்தவாசிரியரும் ரஹஸ்யரத்நாவளி முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் "பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் மட்டுமேயுள்ளது, எம்பெருமான்தான் பலப்ரதன்'' என்பதைப் பன்னிப்பன்னிப் பேசியுள்ளார்.

பிராட்டியின் புருஷகாரத்வத்தின் ஆவச்யகத்வமுணர்த்துதல்

6. எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச் சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியம் என்னே? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான நெருப்பு [படபாக்நி] கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப் பிராட்டிக்காக. இவள் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச் சீற்றத்தையாற்றி தயையையுண்டாக்குவள். ஆகையாலே ஸம்பந்தவுணர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகந்மாதரம்* என்கிறபடியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதேயிருக்கிறவொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் *பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு* என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிறவொரு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷ

காரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று, யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும்படியான வால்லப்ய மிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ப்ரஸங்காத் பிராட்டியின் திருவாக்கின் வெற்றியை நிருபித்தல்

7. இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈச்வரனே கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் "பெருமாள் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக்கொள்வோம்'' என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து "இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்கவேணும்' என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்மிறுங்கனை அவ்வனுமானையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயணப் பிரஸித்தம். [*பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா* இத்யாதி.] அப்படிப்பட்டவிவள் *அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்மமான்* என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், *நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக* என்கிறபடியே 'மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ' என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனா யிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பது சொல்லவேணுமோ?

பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமத் பதார்த்த நிருபணம்

8. 'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதன்மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற ப்ரத்யயத்தின் பொருள் கேண்மின். 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. "நித்யயோகே மதுப்'' என்பது வியாகரணம். இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டென்பது தேறும். இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிருபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிருபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங் கண்டு "ஐயோ என்னாகுமோ!'' என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள். இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதநன் அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை. அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொள்ளு

மளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றும். 'புருஷ காரம் செய்பவள் அருகே யிருக்குங் காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமய ப்ரதிக்ஷை வேண்டியதில்லை; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்கவேண்டுவ தத்தனையே. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதே யென்பதை விபவாவதார காலத்துச்செய்தி யாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக் காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்நிதி யில்லாமையினாலே யாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க, ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோம்.

த்வயபூர்வகண்டத்தில் நாராயண பதார்த்த விவரணம்

9. இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின். 'நாராயணன்' என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய தாகும். இங்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது. ஏனெனில், ஆச்ர யிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங் கொண்டு 'இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரிய மானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத் தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின்கீழ்த் தலையெடுக்கப் பெறாமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும்.

நாராயண பதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட திருக்குணங்களின் உபயோக விவரணம்

10. இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்கவந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு வாத்ஸல்யம்; வாத்ஸல்ய மாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்ய மாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [*என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்கிறபடியே] போக்யமாகக்கொண்டு *பாலேபோல் சீர் *என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து. *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந* என்று ஒரு நிலைநின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக் கண்டு அஞ்சாமைக் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ' வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு ஸ்வாமித்வம். உடைமையை யுடையவனா யிருக்கைதான் ஸ்வாமித்வமென்பது, சேதநன் விமுகனான தசை யிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவு முறையாம். ஆகவே, இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபய விபூதிக்கும் கடவனா யிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வையநு ஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக்

கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌலப்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதே யன்றோ ஸௌலப்யமாவது. *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ்நின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம்.

விசேஷித்து ஸௌலப்ய குணத்தின் விவரணம்.

11. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் *தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்நிதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படி யிருக்கும். ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களையே தங்களுடைய பிரபத்திக்கு இலக்காக்கினார்கள். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10 10) *அகலகில்லேனிறையுமென்று* என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்யுமிடத்து த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே செய்தாரென்பது அப்பாசுரத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனேயென்னில்; *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா !* என்பதனால் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தானம். *நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம், (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் ஆறு குணங்களுடைமையே அர்த்தமாதலால், நகரில் புகழாய் என்று வாத்ஸல்யம். உலகம் மூன்றுடையாய் என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாள்வானே என்று ஸௌசீல்யம். திருவேங்கடத்தானே யென்று ஸௌலப்யம். சக்திமான்களான அமரர்களும் ஜ்ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுகிறார்களென்று தெரிவிக்குமதான நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புமென்கிற விசேஷணத்தினால் ஜ்ஞான சக்திகள். *புகலொன்றில்லா வடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிற ஈற்றடியினால் *சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே* என்பதன் அநுஸந்தானம்—என்று சுருக்கமாக வநுஸந்திப்பது.

சரணசப்தார்த்தமும் த்விவசனத்தின் பொருட் சுவையும்.

12. இனி 'சரணௌ' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது த்விவசநாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றாகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் *இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான்* என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது, அதுவன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசநமென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம்

பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம் என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங் கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்* என்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும். *அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்* என்று ஙின்ருர்களன்ரே. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுந் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். திருவடிகளைச் சொன்னது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் *பல பலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி *சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட் பாலடைந்த* என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்க.

'சரணம்' என்ற பதத்தின் பொருள் விளக்கம்

13. த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப கருமங்களென்ன அவற்றின் பயனான தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரம புருஷனைக் காண்கையும் குணாநுபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிறவித்தால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமா யிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானதுதன்னையே உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்; அகிஞ்சநனாய் அநந்யகதியாயிருக்கிற விவன் தன் செயல்மாட்சியாலே [அதாவது வேறொன்றும் செய்யமாட்டாமையாலே] உபேயமானதுதன்னையே உபாயமாக்குகிறானித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலையே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதன்றே. அதுபோல வென்று கொள்க. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம்வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று.

'ப்ரபத்யே' என்றதன் பொருள் விளக்கம்

14. இனி ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி, ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலி

யவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் ஸித்திக்கக் குறையில்லை; ஆனாலும், *தத்வஜ்ஞாநாந் முக்தி:* என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றாகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம். மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே...அடைந்த*என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோற்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது. *நின்னடியிணை யடைந்தேன்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்றாப்போலே இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிவன் ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது தான் ஒருகால் செய்தற்றபின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ஆக, பூர்வவாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயத்தில் உத்தரவாக்கியத்தின் திரண்ட பொருள்

15. இனி உத்தரவாக்கியத்தின் பொருள் சொல்லுகிறோம். ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கரியத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத் திரண்ட பொருள். பூர்வ வாக்யத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப் பலனை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமே யன்றோ. *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி* என்கிறபடியே நினைவறியுமவனை எம்பெருமான் பக்கலிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானோ வென்னில், நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிறதித்தனை. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவிளைந்து சோறு என்றபேக்ஷித்தால், அது கேட்டுப் பெற்ற தாய் உகக்குமாபோலே இதனைக் கொள்க.

ஸ்ரீமதே என்றதன் பொருள் விவரணம்

16. இனி ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் கேண்மின். ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வ வாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் அர்த்தமும் மதுப்புக்கு

அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை பரிஷ்கரிஷித்துக்கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் அவள் புருஷகாரமா யிருப்பாள் அவன் சேதநர்களுக்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனுமளவில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தினியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவள் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயுமிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுக்த மென்றும், இப்போது உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தினி யாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்த தென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்திலே 'நாராயணாய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும் என்கிற இவ்வள வொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென் றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகார மற்றவனாக வேணுமென்றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல் லிற்றில்லையே; அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத் தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ் வுத்தரவாக்கியம் விவரணமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.

த்வயத்தில் 'நாராயணாய' என்றதன் பொருள் விவரணம்

17. இனி 'நாராயணாய' என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமா வது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே இப்பொருள்தான் இங்குப்பொருந்தும். கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றோ. [சேஷி—ப்ராப்தனான ஸ்வாமி.] கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம் பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்னடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லுமானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச்சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வ மாகையாலே. அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக் கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று. நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாநகார்ய மான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ர ஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்தை பெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோ வென்னில், ப்ரார்த்தநா விசேஷமில்லாத போது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்யமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸின் பொருள்.

18. இனி நம: பதத்தின் பொருள். நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச் சப்தம்போலே

ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதா யிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாக வுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனம் நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்" என்கிற ப்ரதிபத்தியே நடக்கக்கடவது. இதில், தான் போக்தா என்கிற ப்ரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது, புருஷகார பூதையான பிராட்டியும், அவளுடைய நித்யஸாஹித்யமும். அவளாலே தலையெடுக்கும்படி செய்யப்பட்ட வாத்ஸல்யாதி குண பூர்த்தியும் அந்த குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங் கூடின வஸ்துவின் உபாயத்துவமும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரமும் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்திற்குப் பலனாக கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்யதம்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும், அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யமும், அக்கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிவ்ருத்தியும் உத்தரகண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமான பொருள். ... ... *

முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணத்தில் பதினெட்டு முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோகப்ரகரணத்தில் பதினெட்டு.

த்வய சரமச்லோகங்களின் பௌர்வாபர்ய விசாரம்.

1. முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியவேண்டியவையான மூன்று ரஹஸ்யங்களுள் திருமந்த்ரம் த்வயம் ஆகிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் ஸாரார்த்தங்களை அநுபவித்தாயிற்று கீழ். இப்போது சரமச்லோகார்த்தத்தை யனுபவிப்போம். த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் பௌர்வாபர்யத்தில் மதபேத முண்டு. திருமந்த்ரத்திற்கடுத்தபடி சரமச்லோகத்தை விவரிப்பது ஒரு ப்ரகாரம். த்வயத்திற்குப் பிறகு அதனை விவரிப்பது மற்றொரு ப்ரகாரம் ஆசாரியர்களுக்கு இவ்விரண்டுபடியும் ஸம்மதமே. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தில் "இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி" என்றொரு சூர்ணையுள்ளது. இதில் ரஹஸ்யத்ரயமும் விலக்ஷண சப்தத்தாலே காட்டப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரம், விதி, அநுஸந்தானம் என்ற மூன்றோடும் ரஹஸ்ய பதத்தைச் சேர்த்தால், மந்த்ர ரஹஸ்யம், விதிரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம் என்றதாகத் தேறும். திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மந்த்ர ரஹஸ்யமென்று பெயர்; சரமச்லோகத்திற்கு விதிரஹஸ்யமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு அநுஸந்தாந ரஹஸ்யமென்று பெயர். *ந மந்த்ரோ ஷ்டாக்ஷராத் பர:* என்று திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்த்ரம் வேறில்லை யென்கையாலே அதற்கு மந்த்ரரஹஸ்யமென்றேபெயர். ஸித்தோபாயவரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே சரமச்லோகத்திற்கு விதிரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸாரஜ்ஞராலே ஸதா அநுஸந்தானம் பண்ணப்படுமதான த்வயத்திற்கு அநுஸந்தான ரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸித்தோபாய வரணத்தை அநுஷ்டான முகத்தாலே காட்டிற்று த்வய ரஹஸ்யம். அதுதன்னை விதிமுகத்தாலே காட்டுகிறது சரமச்லோக ரஹஸ்யம்.

சரமச்லோகங்கள் மூன்றென்று முதலித்தல்.

2. ஸம்ப்ரதாயத்தில் வராஹ சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீ ராம சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரமச்லோக மென்றும் மூன்று சரமச்லோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு.

ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே...அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம். என்பது வராஹ சரமச்லோகம். *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய...ஏதத் வ்ரதம் மம* என்பது ஸ்ரீ ராம சரமச்லோகம். *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:* என்கிற விது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணசரமச்லோகம். இவை முறையே பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே விபீஷணாழ்வானை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

சரமச்லோக சப்தார்த்த நிருபணம்

3. சரமச்லோகமென்பதற்குக் கடைசியான சுலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான சுலோகம் * யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ண:...த்ருவா நீதிர் மதிர் மம * என்பதேயொழிய * ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்யாதி யன்று. எழுபத்தெட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாறும் சுலோகமான விதனை எங்ஙனே சரமச்லோகமென்றார்கள் ? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின், ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு ; *அதனை சாகபார்த்திவஸமாஸ மென்றும் சொல்லுவர்கள். ஒரு அரசன் கீரையிலே மிகவும் ப்ரீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி சாகபார்த்திவனென்றே சொல்லிவிடுவதுண்டு. " சாகப்ரிய: பார்த்திவ: - சாகபார்த்திவ:" என்பர்கள். இங்கு மத்யமமான ப்ரிய பதம் லோபித் திருக்கையாலே மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று சொல்லுவர்கள். அதுபோல இங்கும் " சரமோபாய ப்ரதிபாதக: ச்லோக: - சரமச்லோக:" என்றாகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயங்களில் சரமமான உபாயம் - சரணாகதி ; அதனைத் தெரிவிக்குமதான இந்த ச்லோகம் சரமச்லோக மென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. இந்த சுலோகம் மாசுச: என்று முடிவு பெறுகின்றது. துக்கப்படாதே என்பது அதன் பொருள். அர்ஜுனன் துக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்ல ப்ரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப்படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானோ வென்று பார்க்குமளவில் அப்படி யொன்றும் தெரியவில்லை. "கண்ணா! நீ சொன்னது எனக்கு துக்ககரமாக இருக்கிறது" என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறானோ வென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை. இப்படியிருக்க மாசுச: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று ? என்று விமர்சிக்கவேணும்.

சரமச்லோகத்தில் (மாசுச:) என்றதில் தோன்றும் சோக நிருபணம்

4. முந்தின சுலோகங்களிலிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தை யூஹிக்கலாம் ; (61, 62 ச்லோகங்கள்) * ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந ! திஷ்டதி * என்றும் * தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்றுமுள்ளன ; இவற்றால் க்ருஷ்ணனாகியதான் ஈச்வரனன்றுபோலவும், தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் ஈச்வரனாகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிறானே ! என்று சோக முண்டாகியிருக்கலாம், அன்றியும், (சுலோ. 63ல்) *யதேச்சஸி ததா குரு* [உனக்கு இஷ்டமானபடி செய்] என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினானே ! ஆதியிலே *யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே* என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, தானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் 'யதேச்சஸி ததா குரு' என்று சொல்லுகிறவிது என்ன வார்த்தை ! என்றும் சோகமுண்டாகி யிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிறார்கள் ;— முமுக்ஷுப்படியில்.

"கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க. அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து"

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்ந்துரைத்ததாகும். கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமம் ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித் தருளக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவை அனுஷ்டிக்க அரிதானவை யென்று கண்டான்; எதனு லென்னில், அவை காயக்லேச ரூபமாகையாலும், இந்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ் டிக்கவேண்டுகையாலே இந்திரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதிகளாகையாலும். ஆக இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவ தென்ப தொன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையன்றோ? என்று சோகித்து நின்றான்; அந்த சோகம் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப் படுகையாலே இதில் மாசுச: எனப் பட்டது என்பதாக ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம்.

சரமச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்

5. இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டுபடி யாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டுமது பூர்வார்த் தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது; உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்த ரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும்; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற தென்க.] ஆனால் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை மட்டும் சொல்லாதே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று உபாயாந் தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமநாதிகள்] அனுட்டிக்க வொண்ணாதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யா கத்தை யொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேறிற்று. உபாயாந்தர பரித்யாகமே சரண வரணமாகக் கொள்ளத்தகும்.

ஸர்வதர்மாந் என்ற முதற் பதத்தின் விவரணம்

6. 'ஸர்வதர்மாந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பல னுக்கு ஸாதனமா யிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்மசப்தமானது-ஐஹிக மாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயு மிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற் றைச் சொல்லுகையன்றியே பகவத் ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமா யுள்ள வற்றைச் சொல்லுகிறது. அந்த மோக்ஷபல ஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்க் கொண்டு அநேகங்களா யிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசந முள்ளது. அவை எவை யென்னில்; *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம்* இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த! ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், *மந்மநா பவ மத்பக்த:* இத்யாதி களாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்* இத்யாதிகளால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவ

தார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், *ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச் ச பாரத* என்றவிடத்துச் சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்று சொல்லும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதனம்* என்று பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு (தர்மாந்) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள். பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமு மொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க. ஆக ஸர்வதர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதெனில் : ச்ருதிஸம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடையதான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று.

பரித்யஜ்ய என்கிற இரண்டாவது பதத்தின் பொருள்

7. இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் கேண்மின். த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையன்று. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளி யென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்னவென்றால், ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசிவாஸனைகள்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணுமென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இப்படிவிட்டே பற்றவேணுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் ப்ரதிபந்தகமாயும் நிற்கும்.

ஸாத்ய தர்ம பரித்யாகத்தின் ஆவச்யகத்வ நிரூபணம்

8. இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலை கலங்கி எதிரம்பு கோக்கமுடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தருமயுத்தஞ் செய்யுமிராமன், நாம் அம்புவிடாம லிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் போகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார் — என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இராவணன் போகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்தபோது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்த வளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. *கச்சாநுஜாநாமி* [இராவணு

புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகின்றேன்] என்கிற திருவாக்கு, அப்போது அவதரியாமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந்தரங்களும். உபாயாந்தரப் பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுக்ரஹம் தான் புகுவதற்கு அவகாசம் பெறுதென்றவாறு. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளோடே கூடி வாழவிருந்த பேற்றை இழந்தான். *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததருமமான பெருமாளைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான (ஸத்ய)தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளையிழந்தான். ததிபாண்டன் கிருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்லையென்று யசோதைக்குப் பொய்சொல்லி மோக்ஷம் பெற்றான்; தசரதன் ஸத்யவாதியென்று பேர்பெற்று இழந்தான்.

ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையானது *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதனதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும். ஆகவே அவை பரித்யாஜ்யங்களென்னத் தட்டில்லை.

மாம் என்ற மூன்றுவது பதத்தின் பொருளை விவரித்தல்

9. எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷ்யபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறுதலைத்து ஒருதலைநின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவரூபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனாகச் சொன்னவித்தாலே - தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடி யிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது அவற்றிற்காட்டிலு முண்டான வாசியைக் காட்டுகிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன: வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுனனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுனன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. *ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ!* என்று அர்ஜுனன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறான்.

ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்தின் பொருள் விவரித்தல்

10. இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பல விடங்களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்பது முதலான விடங்களில் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகையாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினுல் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. 'இந்த ஸ்வீகாரமுண்டானுல் பேறு; இல்லையாகில் இழவு, என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வபுத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகை யாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேணுமன்றே. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடி தான் எங்ஙனேயெனில்; ஸ்வீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தி யும் பண்ணுகை அவனுலேயானுப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுலே யுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகார்யமே யொழிய உபாயமன்றென்க. ஸ்வீகாரம் அவனுலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளேபரங்க ளொன்று மின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி *எதிர்சூழல்புக்கு* என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றே இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனுலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ? *அதுவு மவன தின்னருளே* என்கிற ஆழ்வார் பாசுரம் காணத் தக்கது. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனுகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது, இது இல்லாமற் போனுலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனுன தானே நம்முடைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூப மான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டும் இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது- நம் ஸ்வீகாரமில்லையானுலும் காரியம் செய்வனென்று நினையாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர் பாராத தென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும்.

சரணம் வ்ரஜ என்றவற்றின் பொருள் விவரித்தல்

11. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகை யால் கிழோடே சேரவேண்டுகைக்காக சரணம் என்பதற்கு 'உபாயமாக' என்பது பொருளாகக் கடவது. 'உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்ளக்கடவாய்' என்பதே (சரணம் வ்ரஜ) என்பதன் பொருளாயிற்று. *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும்* என்கிறபடியே மன மொழிமெய்கள் மூன்றினுலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், *ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அநுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; ஸர்வதர்மாந் என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி பரித்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி மாம் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷமென்பதைச் சொல்லி; சரணம் வ்ரஜ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கத் தொடங்குதல்

12. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றே சொல்லிற்று. உபாய பூதனுன தன் னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனுய் எதுவும்

செய்ய வல்லவனுய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனுயிருக்கிற நான். த்வா—உன் காரியங்களை அறிகைக்குத் தக்க ஞானமில்லாதவனுய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனுய், சக்தியுண்டானுலும் ஸ்வரக்ஷணே ப்ராப்தியற்றவனுய், இப்படியிருக்கை யாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருப்பவனுனவுன்னை.

13. ஸர்வபாபேப்ய :—இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயு மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகரண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எங்கெந்த பாபங் களில் நின்றும் பயப்படுகிருயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு.

14. மோக்ஷயிஷ்யாமி—இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவே னென்கை. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா; நீயும் இதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா: நீ என்னை அடிபணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போன வழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் தே ஸர்வபாபாநி நிஹநிஷ்யாமி" என்று சொல்லாமல் "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி" என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினவிதனுல் தேறின அர்த்தமிது. பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலேயெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு கொடிப் பொழுதில் நசித்துப் போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞனுகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனுய் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அனுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணி ஞல் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கம்போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்கிருனென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயாசேஷமென் றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு நீயே முயற்சி பண்ணிக்கொள்' என்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலான வுன்னுடைய அவித்யையாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனே?

மாசுச: என்றதன் விவரணம்

15. இனி மாசுச: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்ருயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனுகில் "நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனுயிருக்கி ருனே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறேரும்" என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண கார்யத்திலே கைவைக்காமலும் ஸ்வாமி யான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக் கைக்கு நிமித்தமில்லைகாணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமச்லோகார்த்தம் விவரித்தோமானேம்.

16. உபஸம்ஹாரம். ஆக சரமச்லோகத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் தான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய

விஷயங்கள் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறோம். ':ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்ற மூலத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் மேலெழப் பார்த்துவிட்டுப் பலர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேணுமென்பதே கீதாசார்யனுடைய திருவுள்ளம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறான நினைவு. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவேது தாம் அபி:'' என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். குர்யாத் என்றாரே யொழிய த்யஜேத் என்னவில்லை. மூலத்தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று. அவை மோக்ஷோபாயம் என்கிற புத்தியை விடச்சொன்னதே யொழிய அவற்றைவிடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தி யோகங்களுக்கு உபாயதயா அநுஷ்டானம், ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் என்று இருவகையுண்டு; ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் தவிர்க்கப்படவில்லை; உபாயதயா அநுஷ்டானம் மட்டுமே தவிர்க்கப்பட்டது. ஏவஞ்ச, புத்தி த்யாகமேயொழிய ஸ்வரூபத்யாகமன்று என்றதாயிற்று, ஸ்வரூபத்யாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையில்லை. அப்போதும் புத்தித்யாகந் தான் தேறிநிற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "ஸங்கல்பபேதேந கர்மபேத:'' என்பது சாஸ்த்ர ந்யாயம். உபாயமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் வேறுபட்டதா யிருக்கையாலே முந்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாகமேயாகும்.

17. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் 'நித்யம் காம்யம் பரமபி கதிசித் த்வய்யத்யாத்ம ஸ்வமதிபிரமமா:, ந்யஸ்யா ஸங்கா விததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்கேந்தோ விததி நச தே''. என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும். "விஹிதம் விதநதி, ந விததி ச'' என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வஹிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிரூபணமே தேறி நிற்கும்.

18. கீழே உதாஹரித்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தில் "உபாயதாம் பரித்யஜ்ய'' என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர் உண்மையாக உபாயமா யிருக்குமவற்றிலே உபாயத்வ புத்தியை விடுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்று சோத்யம் செய்து கொண்டேயிருப்பர்கள். அவர்களை கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையிலே வேதாந்த வாசிரியர்தாமே நன்கு நிரஸித்துள்ளார். அவ்விடத்துப் பங்க்திகளாவன;—

> ''முக்தவ்யாபாரந்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தர பாவி பலஸாத நத்வா நுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோ பாயதாபுத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவ: அந்ததஸ் தைஸ்தை ராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸர்வத்ரோபாய: ....அதஸ் தஸ்மிந்நேவ*மாமேகம் சரணம் வ்ரஜேதி வக்தரி உபாயதாபுத்தி: கார்யா.''

என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்தத்தையே ''நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:'' என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், "இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வ ப்ரத்ய யாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிம் புநஸ் ஸஹகாரிணம்'' என்று ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், ''த்வய்யேவ த்வதுபாயதீரபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்துமே'' என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ச்லோக பத்தமாக்கி வைத்தருளினர் ... ... *

முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோகப்ரகரணத்தில் பதினெட்டு முற்றிற்று.

அஷ்டாதசாஷ்டாதச மஹார்த்தநிதியில் தத்வத்ரயத்தில் பதினெட்டு

தத்வத்ரயக்ரந்தத்தின் பெருமை

1. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மஹோபகாரர்களாகத் திருவவதரித்தருளின ஆசார்யர்களில் பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரதாந பரிகணிதராவர். இவ்வாசிரியர் ஸர்வஜ்ஞராக எழுந்தருளியிருந்தது பெரிதன்று; பரமகாருணிகராயெழுந்தருளியிருந்ததே இவர்க்குத் தன்னேற்றம். ஸம்ஸாரிகளை முமுக்ஷுக்களாக்கவும், முமுக்ஷுக்களை முக்தப்ராயர்களாக்கவும், முக்தப்ராயர்களை முக்தர்களாக்கவும் வல்ல திவ்ய ஸூக்திகளை யருளிச்செய்தவர் இவ்வாசிரியரொருவரே யாவர். இவருடைய தனியனில்தான் *ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:* என்கிற விலக்ஷணமான வாக்விந்யாஸம் அமையக் காண்கிறோம். ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய ஸர்ப்பத்தினால் கடியுண்ட சேதநர்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறவேணுமாகில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டே உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று பூருவர்கள் அறுதியிட்டிருந்தார்கள். அரிய பெரிய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தி வைத்து உலகத்தை வாழ்விக்க முந்துற முன்னம் ப்ரவர்த்தித்தவர் இவ்வாசிரியரே. இவருடைய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களைத் தழுவி ஆச்சான் பிள்ளை முதலானார் சிலர் சில ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை இட்டருளினர். ஸூத்ரம் போன்ற இவ்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளின் ஆழ்பொருளைத் தேனும் பாலுமமுதுமாக வெடுத்துரைத்துப் பரமோபகாரம் செய்தருளினவர் மணவாளமாமுனிகள். விசதவாக் சிகாமணிகளென்னும் விருது அவரொருவர்க்கே ஏற்கும். அவருடைய அமுதமென்மொழிகளான வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திராவிடில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய பரம கருணையும் பயனற்றதாகும். உபயவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களை நாம் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலிருந்துதான் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். நமக்கு, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தஜ்ஞானம் எப்படி ஆவச்யகமோ; அப்படியே சித்து அசித்து ஈச்வரனாகிற தத்வத்ரயத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவஜ்ஞானமும் மிகவுமாவச்யகமாகும். ஏற்கெனவே பிள்ளைலோகாசார்யரருளிச்செய்த தத்வசேகரம் முதலான சில திவ்ய க்ரந்தங்களிருந்தாலும் தத்வத்ரயமென்கிற க்ரந்தமே சிதசிதீச்வர ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் வெளியிட்டது. ... ... *

மூன்று தத்துவங்கள் இன்னின்னவையென்பது

2. சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனுமாகிற மூன்று தத்வங்களே தத்வத்ரயமெனப் படுவன. சைதந்யத்திற்கு [அறிவுக்கு] ஆதாரமான வஸ்து சித்து எனப்படும். அறிவையுடைத்தாகாத வஸ்து அசித்தெனப்படும், [சேதநன் என்பதும் சித்து என்பதும் பர்யாயம்; அசேதநம் என்பதும் அசித்து என்பதும் பர்யாயம்.] சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கு நியாமகனானவன் ஈச்வரனெனப்படுவன். சித்து என்பது ஜீவாத்மாவை.

ஜீவாத்ம ஸ்வருபத்தை நிருபித்தல்

3. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வருபமானது தேஹத்திற் காட்டிலும் இந்த்ரியத்திற் காட்டிலும் மநஸ்ஸிற்காட்டிலும் ப்ராணனிற்காட்டிலும் ஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமாய் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும். தேஹமே ஆத்மாவென்றும், இந்த்ரியங்களே ஆத்மாவென்றும் மநஸ்ஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும் ஜ்ஞானமே ஆத்மாவென்றும், இப்படிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவதுண்டு; இவையொன்றும் ஆத்மாவல்ல; இவையெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு 'அஹம்' (நான்) என்கிற வ்யவ

அ—4

ஹாரத்திற்கு இலக்கான பொருளே ஜீவாத்மாவெனப்படும். தேஹமும் இந்த்ரியம் முதலானவை ஆத்மாவல்ல என்பதை எங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளும்படி யென்னில்; என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மனம் என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய ஜ்ஞானம் என்றிப்படி 'என்னுடையது' என்கிற புத்திக்கும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு தேஹாதிகள் தோற்றுகின்றன; 'என்னுடைய' என்கிற சொல்லானது நான் என்பதன் ஆறும் வேற்றுமை. நான் என்பதற்கு எது அர்த்தமோ அதுவே தேஹம் இந்திரியம்...என்பவற்றுக்கும் அர்த்தமாக இருக்கமுடியாது. 'நான் தேஹம், நான் இந்திரியம்' என்றிப்படி வ்யவஹாரமிருந்தால்தான் அஹமர்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றேயா யிருக்க முடியும். 'என்னுடைய மகன், என்னுடைய பிதா' என்றால் மகனும் பிதாவும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களே யன்றி அஹமர்த்தமல்ல வென்று எப்படித் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமோ அப்படியே 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்திரியம்' இத்யாதி வ்யவஹாரங்களினால் 'தேஹாதிகள் அஹமர்த்தமல்ல—அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவை' என்று தெரிந்துகொள்ளக் குறையில்லை.

கீழே நிரூபித்த ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை விவரித்தல்

4. இப்படி தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவானது அஜடமென்றும் ஆனந்த ரூபமென்றும் நித்யமென்றும் அணுவென்றும் அவ்யக்தமென்றும் அசிந்த்யமென்றும் நிர்விகார மென்றும் ஜ்ஞாநாச்ரயமென்றும் ஈச்வரனுக்கு சரீரபூதமென்றும் கீழேசொன்னோம்; இவற்றை யெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்வதே ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானமாகும். ஆத்மா அஜடமா யிருக்கையாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை. (அதாவது) தன்னுடைய தோற்றத்திற்கு இன்னொரு வஸ்துவை எதிர்பார்க்க வேண்டாதபடி யிருக்கை. ஒரு தீபமானது இன்னொரு தீபத்தை அபேக்ஷியாமலே தன் வ்யவஹாரத்திற்குத் தான் ஹேதுவாகிருப்போலே ஆத்ம வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தைக்கூட அபேக்ஷியாமல், தானே தோற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அஜடத்வமாவது. ஆத்மவஸ்து ஆனந்தரூபமா யிருக்கையாவது என்னென்னில்; ஆத்ம ஸ்வரூபம் தனக்குத் தானே ஸுகரூபமாயிருக்கை. இதை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்றும் தேடவேண்டா; உறங்கியெழுந்தவன் 'நான் ஸுகமாக வுறங்கினேன்' என்று சொல்லுவது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். உறக்க நிலைமையில் வெளி விஷயங்களின் அநுபவம் சிறிதுமில்லை யென்றும், கேவலம் ஆத்ம ஸ்வரூபம்மட்டுமே ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கிற தென்றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அத்தகைய உறக்கம் விட்டு எழுந்தவன் 'ஸுகமாக வுறங்கினேன்' என்றால் அந்த ஸுகம் ஸ்வரூப ஸுகமே யாகவேணுமே யல்லது வேறொரு ஸுகத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமா யிருக்கையாவது—ஒருகால் இருந்து மற்றொருகால் இல்லாமற் போகையன்றிக்கே எப்போது முண்டாயிருக்கை. எப்போது முண்டாயிருக்குமாகில், சாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜன்மமரணங்கள் கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஜனிக்கிறான், மரிக்கிறா னென்றால் ஆத்மாவுண்டாகிறான், ஆத்மா இல்லையாகிறான் என்பதாக அர்த்தமன்று. ஆத்மா தேஹத்தோடு ஸம்பந்திப்பது ஜன்மமெனப்படுகிறது; தேஹத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகை மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா எப்போதுமுளனென்னத் தட்டில்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கையாவது—ஆத்மாவுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருப்பையும், அங்கிருந்து உத்க்ரமணமாவதையும், மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குத் திரும்பி வருகையையும் சுடர்மிகு சுருதி தான் சொல்லுகையாலே அணுவென்னுமிட மறியலாம். விபுவாகில் இவை யொன்றும் கூடாதென்பதைப் பெரியார்களிடம் கேட்டுணர்வது.

ஆத்மாவின் அணுத்வம் அவ்யக்தத்வம் முதலியவற்றை முதலித்தல்

5. ஆத்மவஸ்து அணுபரிமாண முடையதாய் 'ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் மட்டும் நின்றுவிடுமாகில் 'எனக்குக் காலில் நோவு; எனக்குத் தலையில் நோவு; எனக்குக் காலில் ஸுகம், எனக்குத் தலையில் ஸுகம்' என்றிப்படி காலே பிடித்துத் தலையளவும் சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி கூடுமோவென்னில். ரத்னம் ஸூர்யன் விளக்கு முதலான சுடர்ப் பொருள்கள் ஓரோவிடங்களிலே இருக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் ஒளியானது சுற்றெங்கும் வியாபிக்கிருப்போலே, ஆத்மா ஹ்ருதயப்ரதேசத்திலிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவின் தர்மமான ஜ்ஞானம் எங்கும் பரம்புகையாலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தமா யிருக்கையாவது—உலகில் காணும் பொருள்களை க்ரஹிக்கின்ற கண் முதலியவற்றால் தோற்றாதிருக்கைதான் அவ்யக்தத்வமாவது. [ஆத்ம ஸ்வரூபம் அசிந்த்யம்;]- அசிந்த்யமென்பதற்கு நினைக்கவொண்ணாத தென்று பொருள். ஒருபடியாலும் நினைக்கவொண்ணாததென்று பொருள் கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம் கொண்டால் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவணம் மநநம் எல்லாம் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளத்தகாது. அசித்தோடு ஸஜாதீயமாக நினைக்கவொண்ணாதிருக்கையே அசிந்த்யத்வமென்று கொள்ளவேணும். ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்விகாரமா யிருக்கையாவது - அசித்துப்போலே விகாரப்படுகையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை ஆக இப்படி யிருக்கையாலே சஸ்த்ரத்தால் சேதித்தல், அக்நியால் தஹித்தல்; ஜலத்தால் நனைத்தல், காற்று வெயில் முதலியவற்றால் உலர்த்தல் செய்கைக்கு இலக்காகாமலிருக்குமிவ்வாத்மவஸ்து. சஸ்த்ரமானது ஒன்றைச் சேதிக்க வேணுமானாலும், அக்நியானது ஒன்றை தஹிக்கவேணுமானாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களிலே வியாபித்துச் செய்யவேண்டுமன்றோ; ஆத்மா ஸர்வ அசித்தத்வ வ்யாபகனாகையாலே அவற்றிற்காட்டில் மிகவும் ஸூக்ஷ்மபூதனாகையாலும், வ்யாப்யமாயும் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற இவை [சஸ்த்ரம் அக்நி முதலானவை] வ்யாபகமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை வியாபித்து விகாரப்படுத்தமாட்டாமையாலே சஸ்த்ரம் முதலியவற்றினாலாகும் வெட்டுதல் கொளுத்தல் முதலானவற்றிற்கு (ஆத்மவஸ்து) அநர்ஹமாயிருக்குமென்பதை எளிதினுணரலாம்.

ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞாத்ருத்வநிருபணம்

6. 'ஜ்ஞானமே ஆத்மா' என்றும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமாணங்களினால் அறிகின்றோம். ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்பது பற்றி இப்போது நிரூபணமாகின்றது. ஆத்மா ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும்; தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மா தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத்திற்குத் தன்னையொழியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது, தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகும். பௌத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரயபூத னென்பதை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசகு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமதுவே யுள்ளதாகில் 'நான் இதை யறியா நின்றேன்' என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாகக் காண்கிற வ்யவஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டிவரும். 'நான் அறிவு' என்று தன்னை ஜ்ஞான மாத்ரமாகவன்றோ சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வியவஹாரம் ஒரு வ்யக்தியினிடத்தும் காண்பதில்லை. 'இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்' 'இவ்விஷயத்தை நானறிந்துகொண்டேன்' என்றிப்படியே

வ்யவஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞானத்திற்குத் தான் ஆச்ரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ.

ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள்

7. ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று தெரிந்துகொண்ட போதே கர்த்தாவென்றும் போக்தாவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேணும். இன்னது ஹேயம், இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே ஹேயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் சிகீர்ஷையுண்டாகி [முயற்சியுண்டாகி என்றபடி] அம்முயற்சி அடியாகக் கர்த்ருத்வமுண்டாகிறது. எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அதனாலுண்டாகும் பலனை யனுபவிப்பவனுமாகிறான். ஆகவே கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாகிறான். ஆன பின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னது கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை. இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்கேயுள்ளதாகக் கொள்ளுகின்றார்கள்; அது பிசகு. ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ர வச்யத்வமும் போக்த்ருத்வமும் குலைந்ததாகும், சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது—விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க்கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்கவேண்டுகையாம். சாஸ்த்ரங்களானவை ஒருபுறத்திலே 'இதைச் செய், இதைச் செய்' என்று கர்த்தவ்யங்களை விதிக்கும்; மற்றொருபுறத்திலே 'இதைச் செய்யாதே, இதைச் செய்யாதே' என்று நிஷித்தங்களை விலக்கும். இத்தகைய விதி நிஷேதங்கள் சேதநனைப்பற்றி அவதரித்தனவே யல்லது ப்ரக்ருதியைப்பற்றி அவதரித்தனவல்ல. ப்ரக்ருதிக்கேதான் கர்த்ருத்வமென்னில் சாஸ்த்ரங்களில் காணும் விதி நிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை யென்ன வேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குலைந்ததாகும். அன்றியும், விஹிதங்களான ஸத்கருமங்களைச் செய்து, நிஷித்தங்களான துஷ்கருமங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யநுபவிக்கையும், விஹிதங்களை விட்டு நிஷித்தங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமா யிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட ஸுக துக்க ரூப பல போக்த்ருத்வமும் சேராமற் போகும். பல சொல்லி என்? சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரமே வீண் என்ன வேண்டிவரும். ஆனால் இந்த சேதநனுக்கு எல்லா விதமான கர்த்ருத்வமும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமோ வென்னில்; அன்னபாநாதிகளான லௌகிக போகங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வவ்யாபாரங்களில் கர்த்ருத்வம் ஔபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று. ஆனால். அது இவனுக்கு வந்தபடி தான் என்னென்னில் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டானதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

ஆத்மாவுக்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீனமென்று முதலித்தல்

8. இனி இந்த கர்த்ருத்வமானது ஸ்வாதீநமா? பராதீனமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்லவேண்டியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாக வேண்டியதற்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம் இச்சை ப்ரயத்நம் ஆகிறவிவை பகவானுக்கு அதீனங்களா யிருக்கையாலும், பகவானுடைய அநுமதியில்லாமல் அந்த ஞானம் முதலியவை க்ரியாஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநமென்று கொள்ளவேணும். இங்ஙனே கொண்டால் புண்யபாபங்கள் ஈச்வரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதநனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக்

கக்கூடும். "சேதநனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியையைப்பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதநனுக்கே யாகின்றன" என்று நம் பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் *பராத் து தச் ச்ருதே:* என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும், *க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ் து விஹிதப்ரதிஷித்த அவையர்த்யாதிப்ய:* என்கிற ஸூத்ரத்தினால் சங்கா பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. விதி நிஷேத சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகாமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்துக்கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறானென்றதாயிற்று.

ஆத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபக நிரூபணம்

9. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற் காட்டிலும் சேஷத்வமே முக்கியமென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்விஷயத்தைக் கூரத்தாழ்வான் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து நிதியாகப் பெற்று எம்பெருமானார்க்கு விண்ணப்பம் செய்தார். இப் பரமார்த்தத்தை எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்திலே (ஏழாமத்யாயத்திலே) ஜ்ஞாநீ என்னு மதிகாரியை விவரித்தருளுமிடத்தில் "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபவித்" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியாலே யருளிச்செய்தார். ஈச்வர ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் ஜ்ஞானியென்று சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ளது. அதைத் தள்ளி எம்பெருமானார் "பகவச் சேஷதைகரஸ" த்யாதியை யருளிச்செய்தது திருவாய்மொழியில் (8-8-2) *அடியேனுள்ளா னென்ற சந்தையிலுள்ள நிதியான விசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே யென்பதை குருமுகமாக் விரியக்கேட்டுணர்வது. ஆத்ம ஸ்வரூபம் பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்று மூன்று படிப்பட்டிருக்கு மென்பதும் மூவகைப் பட்ட ஆத்மவர்க்கமும் தனித்தனியே அனந்தமா யிருக்குமென்பதும் அறியத்தக்கவை.

அசித்தத்வத்தின் பாகுபாடு

10. இனி அசேதந தத்வத்தைப்பற்றி அதி ஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். அசேதநமென்றாலும் அசித்து என்றாலும் பரியாயமே யென்று ஏற்கெனவே தெரிவிக்கப் பட்டது. அறிவற்றதாய் விகாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருப்பது அசித்தெனப்படும். இது சுத்தஸத்வமென்றும் மிச்ரஸத்வமென்றும் ஸத்வசூன்யமென்றும் மூன்று வகைப்படும். சுத்த ஸத்வமென்பது பரமபதம். அது அசேதன கோடியிற் சேர்ந்தாலும் ஜடமாக இருக்கவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. அஜடமென்று கொள்ளலாம். ஜடமென்று கொள்ளுகிற பக்ஷமுமொன்றுண்டு; தத்வ முக்தாகலாபத்தில் *இஹ ஜடாம் ஆதிமாம் கேசிதாஹு:* என்றார் வேதாந்த வாசிரியர். மிச்ரஸத்வமாவது ப்ரக்ருதி. இது ரஜோகுணத்தோடும் தமோகுணத் தோடுங் கூடின ஸத்வகுணத்தை யுடைத்தாகையாலே இது மிச்ரஸத்வ மென்னப்படுகிறது. ஸம்ஸாரி சேதனர்களின் ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் மறைக்குமிது. விபரீத ஞானத் தையு முண்டாக்கும். எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு இது பரிகரமா யிருக்கும். இதையிட்டே லீலா விபூதியென்பது. ப்ரக்ருதி யென்கிற பெயரோடுகூட அவித்யை மாயை என்கிற பெயர் களுமுண்டு இதற்கு. ஆச்சரியமான ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதால் மாயை யென்கிறது.

ஸத்வசூன்யமென்கிற காலத்தைப்பற்றின நிரூபணம்

11. ஸத்வ சூந்யமென்று மூன்றாவதாகச் சொல்லப்பட்ட அசித்தத்வமாவது காலம். ப்ரக்ருதியினுடையவும் ப்ராக்ருதங்களினுடையவும் பரிணாமத்திற்கு இது ஹேதுவாயிருக்கும். அதாவது, எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்கிற போது காலத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அவ்வக் காலங்கள் வந்தவாறே பரிணாம நிர்வாஹம் செய்து போருகையாலே இதற்குக் காலம் அவச்யாபேக்ஷிதமா யிருக்குமென்று கொள்க. சிலர் காலமென்பதே கிடையாதென்றார்கள். ஸ்தாவர

ஜங்கம ரூபங்களான ஸகல பதார்த்தங்களும் காலத்தினுலாய பரிணுமமுள்ளனவர்களே கட்டடாகக் காணப்படுதலாலும், கலாகாஷ்டா முஹூர்த்தாதிகளைப்பற்றியும், வஸந்தம் முதலான ருதுக்களைப்பற்றியும், மதுமாதவாதி மாஸங்களைப்பற்றியும், மற்றும் இவற்றைச் சேர்ந்த பலவற்றைப்பற்றியும் வேதங்களிற் சொல்லுகையாலும் காலத்தை இல்லை செய்வது கூடாது. திக்குஎன்று தனியேஒருத்ரவ்ய முண்டென்று பலர் சொல்லுவது அயுக்தம்.

இருபத்துநான்கு தத்வ நிருபணம்

12. முக்கியமாக, அவித்யை யென்றும், மாயையென்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரக்ருதி யானது இருபத்துநான்கு தத்துவமா யிருக்கும். (அவற்றின் விவரணம்) சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்து; ஆகாசாதி பூதங்கள் ஐந்து; பஞ்ச ஜ்ஞானேந்திரியங்கள், பஞ்ச கருமேந்திரியங்கள், இவற்றுக்கு ஸஹகாரியான மனஸ்ஸு. மஹான் அஹங்காரம் ப்ரக்ருதி என்பனவாம். திருவாய்மொழியில் *பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங் கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானங்கார மனங்களே *என்கிற பாசுரத்தை யநுஸந்திப்பது. இவை, போக்யம் போகோப கரணம் போகஸ்தானம் என்று மூவகையா யிருக்கும். விஷயங்கள் போக்யங்களாம். செவி வாய் கண் மூக்கு முதலானவை போகோபகரணங்களாம். பதினுன்கு லோகங்களும் ஸகலதேஹங்களும் போகஸ்தானங்களாம். அசித்ஸ்வரூப நிரூபணமாயிற்று.*

ஈச்வர தத்வ நிருபணம்

13. கீழே நிரூபித்த சேதநா சேதநங்களுக்கு நியாமகனுனவன் ஈச்வரனென்றும் ஸர் வேச்வரனென்றும் சொல்லப்படுவன். விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவாதிகளான திருநாமங் களினுல் சொல்லப்படுவன். *தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்' என்றும், *ஓராயிரமா யுலகே ழளிக்கும் பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆயிரந் திருநாமங்கள் படைத்தவனுதலால் அந்தத் திருநாமங்களுக்கு ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த "பகவத்குண தர்ப்பணம்" என்னும் மறுபெயருடைத்தான பாஷ்யத்தை ஸேவித்தால் எம்பெரு மானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபவைச்வரியங்களெல்லாம் விசதமாக விளங்கும்.

எம்பெருமானுடைய உபயலிங்க நிருபணுதிகள்

14. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்வற வுயர்நல முடைய வன்* என்று தொடங்கினராதலால் எம்பெருமானை ஸமஸ்தகல்யாண குணகண நிதியாக அறிவதே முக்கியமானது. *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனென்று அறியவேணும். அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணைகதாநத்வமுமாகிற இவை யிரண்டும் உபயலிங்க மெனப்படும். ஒருவிதமான தோஷமும் தட்டாமலிருக்கைதான் அகில ஹேயப்ரத்ய நீகத்வ மாகும். கல்யாணகுணமென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றிற்கும் கொள்கலமா யிருக்கை— கல்யாணை கதாநத்வமாகும். துக்கப்படுகை ஹேயகுணமானுலும் பரதுஃக்க துஃக்கித்வமென்பது ஹேயகுணமன்ருதலாலும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் *பஹவோ ந்ருப! கல்யாணகுணு: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்ற மகுடத்தின்கீழ் *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும் ப்ருசம்பவதி துஃக்கித:* என்று கூறின முகத்தால் கல்யாண குணமாகவே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருப்பதாலும் "பரதுக்க துக்கித்வத்தை ஸர்வேச்வரனுக்குக் கொண்டால் ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு மாறுகும்" என்கிற வாதத்திற்கு இடமில்லை.

15. எம்பெருமானுக்கு அநந்தனென்கிற திருநாமமு முண்டு. அந்தமாவது பரிச்சேதம். தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்கிற மூவகையான பரிச்சேதமு மில்லாதவன் எம்பெருமான் என்றபடி. 'இன்ன தேசத்திலுள்ளான், இன்ன தேசத்திலில்லை' என்று சொல்லமுடியாதபடி எல்லா தேசங்களிலு முளனுகையாலே தேசபரிச்

சேதமில்லாதவன். 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்னகாலத்திலில்லை' என்று சொல்லமுடியாதபடி எல்லாக் காலத்திலு மிருக்கையாலே காலபரிச்சேத மில்லாதவன். 'இன்ன வஸ்துவாக இருக்கிறான், இன்ன வஸ்துவாக இல்லை' என்று சொல்லமுடியாதபடி ஸகல வஸ்து ஸ்வரூபனாகவு மிருக்கையாலே வஸ்து பரிச்சேதமில்லாதவன்.

அந்தர்யாமித்வத்தில் தோஷஸம்பந்தமில்லாமை

16. எம்பெருமான் ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியா யிருப்பனென்றால் அந்தந்த வஸ்துக்களிலுள்ள தோஷங்கள் இவன்பால் ஒட்டாதோ? என்று சங்கைவரும். அந்த சங்கை வேண்டா. ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்தினுள் இருக்கச்செய்தேயும் சரீரத்திற்குண்டான இளமை முதுமை முதலியன எப்படி அந்த ஆத்மாவுக்கு வருவதில்லையோ அப்படியே ஸர்வவஸ்து சரீரகனான பகவானுக்கும் ஒரு வஸ்துவினுடையவும் ஒருவிதமான தோஷமும் தட்டாது. இதற்கொரு நிதர்சனம் காணலாம் குற்றம் செய்ததற்காக ராஜதண்டனை யடைந்த குற்றவாளி சிறைச்சாலையில் புகுவிக்கப்பட்டுத் துக்கங்களை யனுபவிக்கிறான். அதே சிறைச்சாலையில் அதற்கு நியாமகனான அதிகாரியும் உறைகின்றான். சிறையில் இருப்பு என்பது இவ்விருவர்க்கும் உள்ளதா யிருக்கச் செய்தேயும் அதிகாரியான பிரபுவுக்கு எவ்விதமான துக்கமும் கிடையாது. ஏன்? இவன் சிறைச்சாலையிலிருப்பது குற்றஞ் செய்தது காரணமாகவன்று; நியமிப்பதற்காக விருக்கிறான். ஆகவே 'இவனுக்கு துக்கமில்லாததோடு கூட மாதந்தோறும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் சம்பளம் பெறுகையாகிற ஆனந்தமுமுள்ளது. இதேபோல, கருமம் காரணமாக ஜீவன் சரீரவாஸம் பெறுகையாலே துக்கமுடையவனாக ஆகிறான். பரமபுருஷன் அங்ஙனன்றிக்கே *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா* என்று வேதாந்த மோதினபடியே சாஸ்தாவாக அந்த: ப்ரவிஷ்டனா யிருப்பதனால் இவனுக்கு எவ்விதமான தோஷமும் ஒட்டாது.

எம்பெருமானுடைய நீர்மைக் குணங்களின் சிந்தனை

17. ஈச்வரன் ஒப்புயர்வற்ற:எண்ணிறந்த திருக்குணங்களோடு கூடியிருக்கிறானெனினும் முக்கியமாக தயை பொறுமை வாத்ஸல்யம் முதலான சில திருக்குணங்களையே நாம் நிச்சலும் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பிறர் நோவு கண்டால் ஐயோவென்று இரங்கியிருப்பன். அவர்களுக்கு எப்போதும் நன்மையையே சிந்தித்திருப்பன். நிலாத்தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கே உரிமைப்பட்டிருப்பன். தன்னை யடிபணிந்தவர்களிடத்தில் பிறவி அறிவு ஒழுக்கம் முதலானவற்றா லுண்டான தண்மையைச் சிறிதும் பாராமல் தன்னைப் பணிந்தவர்களென்பதொன்றே கொண்டு நேசித்திருப்பன். உற்றாருறவினர் கைவிட்ட காலத்திலும்தான் கைவிடாதே யிருந்து செயற்கரியன செய்தும் அவர்களின் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டிக்கொடுப்பன், அவர்களது காரியம் தலைக்கட்டினால் தன் காரியம் தலைக்கட்டிற்றாக வெண்ணி க்ருதக்ருத்யனா யிருப்பன். அவர்களுக்குத் தான்செய்த நன்மைகளில் ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள்செய்த ஸ்வல்ப ஸுக்ருதங்களையே மலையாகக்கொண்டு அவர்களை யனுக்ரஹிப்பதிலேயே நோக்காயிருப்பன். மனைவியர் மக்கள் செய்யும் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போல அவர்கள் குற்றங்களை நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் 'என்னடியார் அது செய்யார்' என்று சொல்வியும், *செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்று சொல்வியும் வாத்ஸல்யம் காட்டியிருப்பன். மனமொழி மெய்களால் அவர்கள் குடிலர்களா யிருந்தாலும் தான் செவ்வியனா யிருந்து பரிமாறுவன். இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய திருக்குணங்களை அநுபவ ரஸிகர்களான பெரியார் தங்களுடைய அநுபவத்திற்குப் போக்கு வீடாக எடுத்துரைத்தால் அதில் வெறுப்பும் அதிர்ச்சியு மின்றிக்கே யிருப்பதுதான் நம்போலியர்க்கு குணாநுபவம்,

எம்பெருமானுடைய ஸகல காரணத்வ நிருபணம்

18. எம்பெருமானுடைய நீர்மைக்குணங்களைக் கீழே பரக்கப் பேசினபடி, மேன்மைக் குணத்தைப் பேசப்புக்கால் 'ஸகலஜகத்துக்களுக்கும் அவனே காரண பூதன்' என்றறிவதொன்றே போதுமானது. நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்ட சாரீரக மீமாம்ஸை யென்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இரண்டத்யாயங்களால் அவனுடைய ஸகல ஜகத்காரணத்வமே பலவகைப் பூர்வபக்ஷங்களையும் நிரஸித்து ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப மாத்திரத்திஞல் நிகழ்பவை. காரணத்வமானது உபாதாநத்வம் நிமித்தத்வம் ஸஹகாரித்வம் என்று மூவகையாயிருக்கும். ஒரு பானையுண்டாக வேணுமாஞல் மண் உபாதான காரணமாயிருக்கும். குயவன் நிமித்த காரணமாயிருப்பன். தடி சக்கரம் தண்ணீர் முதலானவை ஸஹகாரி காரணமா யிருக்கும். உலகில் எந்த வஸ்து ஜனிக்கவேணுமாஞலும் இங்ஙனே மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதனவாம். ஸகல ஜகத்துக்களுக்கும் உத்பாதகனை ஸர்வேச்வரன் தானெருவனே மூவகைக் காரணமாயுமிருப்பன் என்பதை நெஞ்சில் திடமாகக்கொள்ளவேணும்.

பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம்யர்ச்சாநிருபணம்

19. ஈச்வர ஸ்வரூபமானது—பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். இவ்வைந்தையும் சுருக்கமாக உபபாதிக்கக் கேளீர், [பரத்வம்.] *நலமந்த மில்லதோர் நாடு* என்கிற பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளான அனந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்கும், ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றுச் சென்று சேர்ந்த முக்தாத்மாக்களுக்கும் போக்யனுய்க்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு பரத்வமெனப்படும். [2. வ்யூஹம்.] இதற்கு உபயோகம் லீலாவிபூதியி லாகையாலே இவ் விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிக்கைக்காகவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை இஷ்டப்ராபண அநிஷ்ட நிவாரணங்களாலே ஸம்ரக்ஷிக்கைக்காகவும் உபாஸகர்களை யநுக்ரஹிக்கைக்காகவும் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை வியூஹமெனப்படும். [3- விபவம்.] *அஜாயமானோ' பஹுதா' விஜாயதே* என்றும் *பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ* என்றும் உபநிஷத்து ஓதுகிறபடியும், *எங்ஙின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* *மீனுயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய், கானரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங் கார்வண்ணனே* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கிறபடியும் மநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவராதி ஜன்மங்கள் கொள்ளுகை விபவமெனப்படும். [4. அந்தர்யாமித்வம்.] *ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி* சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகதோ யோஹ்ருதி ஸ்தித:* இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடையவுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியாமகனு யிருக்குமிருப்பு அந்தர்யாமித்வமெனப்படும். [5. அர்ச்சாவதாரம்.] *தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே* என்கிறபடியே நமக்கு அபிமதமான த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நம்போல்வாருடைய ஆராதனைக்கு எளியனுய் ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாய் ஸ்நாநபோஜநாதி ஸகல வ்யாபாரங்களும் அர்ச்சக பராதீனமா யிருக்கப்பெற்ற நிலைமை அர்ச்சாவதார மெனப்படும்.

20. பிள்ளை லோகாசார்ய ரருளிச்செய்த தத்வ த்ரயத்தில் முடிவான சூர்ணை—"ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாருடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயு மிருக்கச்செய்தேயும் அபார காருண்ய பரவசனுய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்"—என்பது. இஃதொன்றை நிச்சலும் சிந்தனை செய்து கொண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார். ... ...

தத்வத்ரயப் பதினெட்டு முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

அஷ்டாதசாஷ்டாதசமஹார்த்த நிதியில் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பதினெட்டு

ஸ்ரீவசனபூஷனப் பெருமை.

1 ஸ்ரீவசன பூஷணத்திலும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் பதினெட்டு விஷயங்களையெடுத்து அநுபவிப்பதனால் பர்யாப்தி பிறவாது. முமுக்ஷுப்படியிற்போல ஒவ்வொரு ப்ரகரணத்திலிருந்தும் பதினெட்டெடுத்து அநுபவித்தாலாவது சிறிது த்ருப்தியாகும். ஆனாலும் ப்ரதிஜ்ஞையின்படி பதினெட்டே கொண்டு அநுபவிக்கலாகிறது. மணவாள மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் சில ஆழ்வார்களுக்கு ஒரு பாசுரம் சில ஆழ்வார்களுக்கு இரண்டு பாசுரம், மூன்று பாசுரம், பெரியாழ்வார்க்கு ஐந்து பாசுரம் இப்படியாக இட்டருளினவர், *அன்னபுகழ் முடும்பையண்ண லுலகாசிரியர் இன்னருளால் செய்த கலை யாவையிலும்— உன்னில் திகழ்வசன பூடணத்தின் சீர்மையொன்றுக் கில்லை* என்று தொடங்கி ஏழு பாசுரங்களிட்டருளினார் ஸ்ரீவசனபூஷணத்திற்கு. *ஆர்வசன பூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லா மறிவார்?* என்றருளிச் செய்ததோ மர்மஸ்பர்சியானது. இதற்குள்ள பல தனியன்களில் *ஸாங்காகில த்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருத ரூபவேத ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம், ஸர்வஜ்ஞலோக குருநிர்மித மார்யபோக்யம் லந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரம்* என்கிற வொரு தனியன் போதும் இதன் அப்ரமேயமான பெருமையை யுணர்த்துவதற்கு. "ஸர்வஜ்ஞலோக குருநிர்மிதம்" என்று இதற்கிட்ட விசேஷணமானது யதார்த்தமானது. பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஒருபுறமிருக்க, அவருடைய பரமப்ராமாணிகத்வம் அநந்ய ஸாமாந்யமன்றோ. எந்த அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹ மின்றிக்கே ப்ரமாண ஸம்ப்ரதிபந்நமானவளவே அருளிச் செய்யும் வைகரி வேறு எந்த ஆசார்யருடைய நூலிலும் காணமுடியாத தொன்றன்றோ. இவ்வதிசயங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட மணவாள மாமுனிகளால் வியாக்கியானிக்கப்பெற்ற தென்னு மதிசயம் ஸர்வோத் க்ருஷ்டமானதன்றோ. இந்த மஹாக்ரந்தத்தை நான்கு ப்ரகரணமாகக் கொண்டிருப்பது அத்யயந அத்யாபனங்களுக்கானதொரு ப்ரக்ரியையே யொழிய ஒன்பது பிரகரணமான விச்சேதமும் ஆறு ப்ரகரணமான விச்சேதமுமே வியாக்கியானத்தாலும் தனியன்களாலும் ஸித்தமானது. ஸ்ரீவசநபூஷணமென்று க்ரந்தத்திற்குத் திருநாமம் செவிக்கினிதாக அமைந்துள்ளது. ரத்னங்களை நிறைத்துச் சமைத்ததொரு பூஷணத்திற்கு ரத்நபூஷணமென்று பெயராகிறாப்போலே பூருவாசாரியர்களின் சிறந்த வசனங்களை நிறைத்துச் செய்தருளப்பட்டதாய் அநுஸந்திக்கு மவர்களுக்கு மிக்க அழகு பெறுவிக்கு மதா யிருக்கையாலே இதற்கு ஸ்ரீவசந பூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று. இது உபதேச ரத்தினமாலையில்* முன்னங்குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள் தன்னை ... ... * என்னும் பாசுரத்தினால் விளங்கும்.

புருஷகார வைபவ விசதீகரணம்

2. *லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:, மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்கிற பகவச் சாஸ்த்ரவசனத்தின்படி பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் நியதமாயிருக்கும். ஸ்வத: பரமகாருணிகனாய், ஸம்ஸாரிகளை யநுக்ரஹிப்பதற்கு வழிதேடிக் கொண்டிருக்குமவனான எம்பெருமானுக்குப் புருஷகார க்ருத்யம் செய்ய ஒருவர் வேணுமோ? என்கிற சங்கைக்கு (ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில்) பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸரித்து முமுக்ஷுப்படியிலே பரிஹார மருளிச் செய்யப்பட்டது. *பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந்...

பவதிச கதாசித் கலுஷதி:* என்பது பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி,*நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக* என்பது (முமுக்ஷுப்படியிலே) இவர் தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்தி. ப்ரக்ருத ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் (10, 11, 12, 13 ஆகிய)நான்குசூர்ணைகள் இன்சுவைமிக்கவை. (ஸாரமானகருத்துகேண்மின்.) ஸம்ச்லேஷதசையில் ஈச்வரனைத் திருத்துவளென்றும், அப்படி திருத்துவது உபதேசத்தாலே யென்றும், உபதேசத்தாலே ஈச்வரன் திருந்தாவிடில் அழகாலே திருத்துவளென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதைச் சிறிது விவரிப்போம்; தயாளுவென்றும் க்ஷமாநிதியென்றும் பேர்பெற்ற பெருமான் குற்றவாளர்களான அஸ்மதாதிகளையும் காத்தருளக் குதூஹல முடையவனே; அதனால் நமது குற்றங்களைக் கணிசியாமலே க்ஷமித்தோ போக்யமாகக்கொண்டோ அநுக்ரஹிப்பன். அவன்முன் ஹிதபரனுமாகையாலே குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நிக்ரஹிக்கவும் தண்டிக்கவும் புகுவன். அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் * ஸஹதர்மசரீம் சௌரே: ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம், அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்ய மஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்* என்று ஒருநாளும் நிக்ரஹ மறியாதவளென்றும் அநுக்ரஹமே வடிவெடுத்தவளென்றும் போற்றப்பட்ட பிராட்டியானவள் நாதனுக்குச் சில உபதேசங்கள் பண்ணுவள், மன்றாடுவள், ஏதேதோ செய்வள்.

(இங்கு திவ்ய தம்பதிகளின் ஸம்வாதம் கேளீர்.)

3. பிராட்டி:—நாதா! மணற் சோற்றிலே கல்லாராய்வதுண்டோ? குற்றமே வடிவெடுத்த இவர்கள் பக்கலிலே நற்றம் தேடுவதும் அஃதில்லையென்று கைவிடப் பார்ப்பதும் தகுதியோ? சிறிது ஆலோசித்து விடைத்தரவேணும்.

நாதன்:—திருவே! நான் விதி நிஷேதங்கள் நிரம்பிய சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டிருக்கிறேனென்பது உனக்குத் தெரியுமே. விதித்தவற்றைச் செய்தும் விலக்கியவற்றை விட்டும் நெறியிலே வர்த்திப்பவர்களை அநுக்ரஹிப்பதும், நெறி மீறினவர்களை நிக்ரஹிப்பதும் சொல்வேனென்பதும் சாஸ்த்ரங்களிலெல்லாம் முறையிட்ட விஷயந்தானே. குற்றவாளர்களையெல்லாம் பரிக்ரஹிப்பதானால் சாஸ்த்ர மேதுக்கு? இதை நீ ஆலோசிக்கவேணும்.

பிராட்டி:—நீர் சொன்னபடி சாஸ்த்ரமிருப்பது வாஸ்தவம். உம்மை தயாளுவென்றும் க்ஷமாசீலரென்றும் வத்ஸலரென்றும் சொல்லிப் போருகிற சாஸ்த்ரங்களுமுண்டே. அவற்றுக்கு ஜலாஞ்ஜலிதானோ? இதை நீ நன்கு ஆலோசித்து விடைத்தரவேணும்.

நாதன்: என்னுடைய க்ஷமை முதலான குணங்களும் ஜீவிக்கவேணும்; சாஸ்த்ரமும் ஜீவிக்கவேணும்; அதற்குரிய வழியை நீயே சொல்லு பார்ப்போம். எனக்குப் பிடிவாதமொன்றுமில்லை; யுக்தமான வழிகாட்டினால் அதைத் தழுவுகிறேன்.

பிராட்டி: நாதா! குற்றவாளர்களெல்லாரையுமா க்ஷமிக்கச் சொல்லுகிறேன் நான்? மேன்மேலும் குற்றஞ் செய்துகொண்டு மூலையடியே திரியுமவர்கள் பலருண்டே; அன்னவர் நள் திறத்தில் சாஸ்த்ரப்படி தண்டதரனாயிருப்பதை நான் தடுக்ககில்லேன். அநுதாப லேசமுமின்றிக்கே விமுகர்களாகவே யிருப்பார்திறத்தில் (க்ஷிபாமி) (நக்ஷமாமி) என்னும் சாஸ்த்ரங்களை தாராளமாகப் புகவிடும். அநுதாபங்கொண்டு திருவடிவாரம் வந்து சேர்ந்தவர்களைப் பழைய குற்றங் காரணமாகச் சீறுவது கூடாது என்றன்றோ நான் சொல்லுவது.

3. இங்ஙனே பிராட்டி கூறுவது கேட்டு எம்பெருமான் திருந்திவிடுவதுண்டு. சில சமயங்களில் 'ஆமாம் போ, உனக்கு வேறு பணியேது?' என்று உதறிவிடவுங்கூடும். அப்போது பிராட்டி கண்ணைப் புரட்டிக் கச்சை நெகிழ்த்தித் தன்னழகாலே நாதனைப் பிச்சேறும்படி பண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தன்றி நிற்கமாட்டாமே செய்திடுவள். இதனை நம்மாழ்வார் * அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்* என்கிற பாசுரத்தாலே காட்டினர்.

பட்டர் (ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில்)*உசிதைருபாயைர் விஸ்மார்ய* என்ற விடத்து உசிதோ பாயங்களாக விவக்ஷிதங்கள் இவையேயாம்.

சரணாகதி வைபவ நிருபணம்

5. புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் வைபவம் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. அப் பிராட்டி புருஷகாரம் செய்வது யார்க்கு? என்பதை யறியவேணும். குற்றங்களை மேன் மேலும் செய்துகொண்டே யிருந்து அநுதாப லேசமுமின்றிக்கே யிருப்பாரைத் திருவுள்ளத் தாலும் இட்டு எண்ணமாட்டாள். செய்த குற்றங்களுக்கு அநுதாபங் கொண்டு அபிமுகர் களா மவர்களுக்கே புருஷகாரம் செய்வள். அந்த ஆபிமுக்க்யத்திற்குப் பல பெயர்களுண்டு. சரணாகதி யென்பதும் ஒரு பெயர். சரணாகதியாவது என்ன? அதற்கு என்னென்ன நியமங்க ளுள்ளன? என்பதை முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் செய் தருளும் நிரூபணங்களை நோக்குமளவில் (அ,நாவது) "ரக்ஷணத்துக்கு அபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத் வாநுமதியே." "உன் . மனத்தாலென் னினைந் திருந்தா யென்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்னினைவு. அதுதான் எப்போது முண்டு; அது பலிப்பது இவன்னினைவுமாறினால்" இத் யாதி சூர்ணிகளை யநுஸந்திக்குமிடத்து "பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி : ப்ரபத்தி:" என்பதுதான் தேறும். இது பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியால் மட்டு மன்று தேறுவது. ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமுமிதுவே. நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தி நமக்கு ரக்ஷக மாக மாட்டாததோடு எம்பெருமான் செய்தருள நினைக்கும் ரக்ஷணத்திற்கு இடையூறாகவும் முடிந்து நிற்கும். இதை கஜேந்திராழ்வான் விஷயத்திலும் த்ரௌபதீ விஷயத்திலும் ஸ்பஷ்டமாகக் காணாநின்றோம். இவ்விருவரும் ப்ராணரக்ஷத்திலும் மானரக்ஷத்திலும் ஸ்வ ப்ரவ்ருத்தி பண்ணிக்கொண்டிருந்தவரையில் எம்பெருமானருளைப் பெற்றிலரென்பதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஒய்ந்தவுடனே அதனைப் பெற்றார்களென்பதையும் அறியாதாரில்லை. முமுக்ஷுப் படி சரமச்லோகப்ரகரணத்தில் *சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:* என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோ கத்தை யெடுத்துக்காட்டி உண்டாக்கியிருக்கின்ற தெளிவையும் உணர்ந்திருக்கின்றீர்கள். ஆகவே ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியுணராமலும், இதுவொரு அத்யவஸாய விசேஷமே யென்று தெரிந்துகொள்ளாமலும் 'இது உபாயம்' என்கிற வாதத்தையுங் கிளப்பிப் போராடு மவர்கள் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்தையே உணராதவர்கள் என்று உபேக்ஷிக்கத்தக்கவர்களத்தனை.

6. பகவச் சாஸ்த்ரத்தில் *ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேசஸ் ஸதா காருணிகோபிஸந். ஸம் ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே.*என்று ரக்ஷணத்திற்காக எம்பெருமான் ப்ரதீக்ஷிப்பது ரக்ஷ்யனுடைய அபேக்ஷை என்று சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் "ரக்ஷணத் துக்கு அபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே" என்று அபேக்ஷா சப்தத்தின் அர்த்தம் அநுமதி மாத்ரமாக அருளிச்செய்திருப்பது ஸகல சாஸ்ரங்களோடும் பொருந்துகைக்காகவேயாம். *இசைவித்தென்னையுன் தாளிணைக் கீழ் இருத்துமம்மானே?* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தில் 'இசைவித்து' என்றதே உயிரான வார்த்தை.

"ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே."

7. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (70) ப்ராப்தாவும் அவனே, ப்ராபகனும் அவனே, ப்ராப் திக்கு உகப்பானும் அவனே-என்று சேதநன் தலையில் ஒன்றுமில்லாதபடி துடைத்து எல்லா வற்றையும் எம்பெருமான் தலையிலே ஏற்றியிருப்பதுதகுமா? என்று சிலர் கலங்கியிருப்பார்கள். அவன் ப்ராபகனாகவும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானாகவும் இருப்பதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்வோம். ப்ராப்தாவும் அவனே யென்றால் இது எப்படி பொருந்தும்? அர்த்தபஞ்சகத்தில் *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:* என்று சேதநனையன்றோ ப்ராப்தாவாக

ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறது; *சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே*என்றும் *உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சேதநனன்றோ சொல்லுகிறான். உபநிஷத்தும் *ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம*என்று இவனையேயன்றோ ப்ராப்தாவாகச் சொல்லியுள்ளது. எம்பெருமானை ப்ராப்தாவாகச் சொல்லுவது எப்படி பொருந்தும்? என்று பலர் கலங்கியிருப்பர்கள். எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியினால்தான் நாம் தெளிவுபெற வேணும். ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தலைக்கட்டியருளும்போது அநாவ்ருத்தி விஷயத்தில் தோன்றின சங்கையைப் பரிஹரிக்குமிடத்து "அத்யர்த்த ப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்று அருளிச் செய்திருப்பதில் லப்த்வா என்பதனால் ஈச்வரனைத்தானே ப்ராப்தாவாகப் பேசியுள்ளார். உபநிஷத்தானது "ரஸோ வை ஸ:, ரஸம் ஹ்யேவாயம லப்த்வா ஆநந்தீ 'பவதி' என்றோதியிருப்பதில் 'லப்த்வா' என்பதற்கு சேதநனைக் கர்த்தாவாகச் சொல்லியிருப்பது எம்பெருமானார்க்குத் தெரியாததன்று. தெரிந்திருந்தும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பரமபுருஷனை லாபகர்த்தாவாக வைத்து "பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்றருளிச் செய்ததை உற்றுநோக்க வேணும். சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் இரண்டு நிலையுண்டு; தீர்த்தங்களில் இது வடிக்கட்டினது, 'இது வடிக்கட்டாதது' என்னுமா போலே, வடிக்கட்டின சாஸ்ரார்த்தமும் வடிக்கட்டாத சாஸ்த்ரார்த்தமுமுண்டென்று உணரவேணும். கீதையில் * ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிற பகவத் வசனத்தை ஊன்றி நோக்கினால், அப்பெருமான் சேதநனைப்பெறுவதற்குப் படாத பாடுகள் படுகிறானென்பது தெற்றென விளங்கும். உலகில் 'ப்ரஸாதம் துர்லபம், ரத்னம் துர்லபம், என்றிங்ஙனே எவன் சொல்லுவன்? அவற்றை லபிக்க விரும்புமவனன்றோ சொல்லுவன். ஆக, ப்ராப்தாவும் அவனே யென்றருளிச் செய்தது பரமசாஸ்த்ரார்த்தமென்று தேறிற்றாகும். எவன் ப்ராப்தாவோ அவன்தான் ப்ராப்திக்கு உகப்பானென்பதும் தேறிற்று.

"குணக்ருததாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமானதாஸ்யமிறேப்ரதாப் நம்"

8. நம்முடைய அடிமைக்கு இலக்கு மூன்று விஷயங்கள். பகவத் விஷயம், பாகவத விஷயம், ஆசார்ய விஷயம் என்று. இவ்விஷயங்களில் சிலபல குணங்களிருப்பது கண்டு நாம் அடிமைப்படுகிறோமா ? அடிமைப்பட வேண்டியது கடமையென்று அடிமைப்படுகிறோமா? என்று ஆராயுமளவில், குணங்கண்டால்தான் அடிமை செய்யத் தோன்றுமென்று நினைக்க நேருமாதலால் குணத்திற்காகத்தான் அடிமைப்படுகிறோமென்று கொள்ளலாகும். ஆனால் இக்கொள்கை தவறானதேயாகும். குணங்கண்டு அடிமைப்படுவதானால், அந்யதாஞ்ஞான விபரீத ஜ்ஞானங்களுக்குக் கொள்கலமான நாம், உண்மையில் குணமுள்ளவிடத்திலுங்கூட குணமில்லையென்று மருண்டு அடிமையை விட்டுவிட நேரும். குணமில்லாதவிடத்தில் நாம் அடிமைப்படலாமோ? நாம் மருளாதே உண்மையாகவே குண ஹீநமாயிருந்தால் அங்கு அடிமையை விட்டுத்தானே தீரவேண்டும் என்றிப்படி சிலர் வாதம் பண்ணுவார்கள். இஃது ஏலாத வாதம். அடிமைக்கு ப்ராப்தஸ்தலமென்றும் அப்ராப்த ஸ்தலமென்றும் இரண்டுண்டு. அப்ராப்த ஸ்தலத்திலடிமையைப் பற்றி இங்கு விசாரமில்லை. அப்ராப்தஸ்தலத்தில் காசு கிடைத்தால் அடிமை, இல்லையானால் இல்லை' என்பது தெரிந்ததே. ப்ராப்தமான ஸ்தலத்தில் ப்ராப்தி யென்பது தவிர வேறு எந்த உபாதியும் காணலாகாது. *கண்டரிகாழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள் போல் * என்கிற குலசேகராழ்வார் பாசுரத்தையும், * ஆகிலுங் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கு மெல்லே* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையும், ஸ்ரீராமாயணத்து அயோத்யா காண்டத்தில் அத்ரி பகவானுடைய ஆச்ரமத்திலே அவருடைய தேவியாரான அநஸூயா தேவிக்கும் ஸீதாபிராட்டிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையையும் கண்டு கொள்வது. * குணேர்

தாஸ்யமுபாகத* என்று இளையபெருமான் சொன்னதையும், மதுரகவிகள் திறத்திலே *அபிச குணவசாத் ததேகசேஷீ * என்றதையும் கொண்டு சங்கை பண்ணவேண்டா. ப்ராப்தமான ஸ்தலத்திலே குணமுங் கண்டால் பொன்தாமரைக்குப் பரிமளமுண்டானாற்போல் கொள்ளத் தக்கது. 'குணவசாத்' என்றதற்கு முன்னே 'அபிச' என்றது நோக்கத்தக்கது. ... *

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் ஸாரமான பாகவதப்ரபாவம்

9. *ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜனார்தநே. *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ் து யதிச் ச ச்வபசாதம:* என்பது முதலான பல ப்ரமாணங்கள் வர்ணாச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத் ஸம்பந்தத்தையே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லி யுள்ளன. *பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்.* என்கிற பகவத் வசனத்தைத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் *இழிகுலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்* என்கிற பாசுரத்தாலே நிரூபித் தருளினார் இங்ஙனேயுள்ள பல்லாயிரம் பிரமாணங்களினால் உத்க்ருஷ்ட ஜன்மம் இன்ன தென்றும் நிக்ருஷ்ட ஜன்மம் இன்னதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமதை நம் ஆசாரியர்கள் பரக்க அருளிச் செய்துள்ளார்கள். ஆழ்வார்களில் சிலர் தாழ்ந்த வருணங்களில் அவதரித்திருப்பதனால் அவர்கள் பக்கலில் ஜாதிப்ரயுக்தமான நிகர்ஷம் பாராட்டலாகாது என்ப தற்காகவே இவ்விஷயம் ரஹஸ்ய நூல்களில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. போலியான பக்தியை அபிநயித்து பாகவதனென்றும் பக்தனென்றும் பேர் சுமக்கின்றவர்களைப் பற்றி இந்த உத்க்ருஷ்ட ஜன்ம ப்ரபாவ விஷயம் ஸர்வாத்மநா அப்ரஸக்தம். *கிமப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதாநாம் நைஷாம்சிந்த்யம் குலாதிகம்.* என்கிற பிரமாணத்திற்கு இலக்கான மஹநீயர்களைப் பற்றியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம நிரூபணம் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் அமைந்தது. ஆனால் வேஷதாரிகளான இக்காலத்தவர்கள் அந்த நிரூபணங் களைத் தங்கள் விஷயமாக ப்ரமித்து அஹங்கரித்து அழிகைக்கு உடலாகையாலே, பூருவர் களின் க்ரந்தங்களில் இந்த நிரூபணங்கள் இல்லாதிருக்கலாமேயென்று சில மஹான்கள் நினைக் கவும் நேர்கின்றது. அஸங்குசித ஹ்ருதயர்களான ஆசாரியர்களோவென்னில் சாஸ்த்ரார்த் தங்களை உள்ளது உள்ளபடி நிரூபித்தருளக்கடமைப்பட்டவர்களாதலால் ஹிதசிந்தையோடே இந்த நிரூபணங்களைப் பண்ணிப் போந்தார்கள். உண்மையான பாகவத ப்ரபாவம் சாஸ்த்ரங்களிலும் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலுமுள்ளபடி கேண்மின்.

10. உலகத்தில் அவரவர்கள் நமக்குப் பெருமை யுண்டென்று நினைப்பதற்குப் பல ஹேதுக்களுள்ளன. உயர்ந்த ஜாதியிலே பிறந்திருக்கின்றோமென்று சிலர் பெருமை கருதுவர். உயர்ந்த ஆச்ரமத்தில் இருக்கின்றோமென்று [ஸந்ந்யாஸாச்ரமம் பூண்டு யதியாயிருக்கின்றோ மென்று] சிலர் பெருமை பாராட்டுவர். தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஸைகள் முதலான சாஸ்த் ரங்களில் விசேஷபாண்டித்யம் படைத்திருக்கிறோமென்று சிலர் பெருமை கொள்வர். வேத விதிகளைத் தவறாது ஸ்நாந ஸந்த்யாவந்தனம் முதலான நித்யநைமித்திக ஆசாரங்களில் வழுவா திருக்கின்றோமென்று சிலர் தம்மைப் பெரியோராக நினைத்திருப்பர்கள். இப்படி அவரவர்கள் தாங்கள் நினைத்திருப்பதே யன்றி இக்காரணங்கள் பற்றி அவர்களைப் பெருமைவாய்ந்தவராக இதரர்கள் பலரும் நினைத்திருப்பது முண்டு; சொல்லுவதுமுண்டு. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து அறிதற்குத் தகுதியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப் பகுத்துணரத்தக்க ஞானமில்லாதவர்களே இங்ஙனம் நினைத்திருப்

பர்களென்றும், அப்படிப்பட்ட ஞானமுள்ளவர்கள் கீழ்ச் சொன்ன காரணங்களினால் மாத்திரம் ஒரு பெருமை கருதார்கள், பகவத் ஸம்பந்தமொன்றைக் கொண்டே பெருமையை நிஷ்கர்ஷிப்பர்களென்றும் நம் ஆசாரியர்கள் அறுதியிட்டுள்ளார்கள்விசிஷ்ய ஸ்ரீவசநபூஷனே.

11. இவ்விஷயங்களுக்கு அடைவே பிரமாணங்கள் காட்டப்படுகின்றன; "சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி,வேதபார பராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்ராஹ்மணகர்த்தப:" நான்கு வேதங்களையும் நன்கு அதிகரித்துவைத்தே வேதமுழுப் பொருளாகிய எம்பெருமானை அறியப்பெருதவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதைபோலே தான் சுமந்து கொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத பிராமணக் கழுதையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே வெறும் பிராமண ஜாதிப்பிறப்பைக் கொண்டே பெருமை பாராட்டலாகாதென்பது விளங்கிற்று. *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ் து யதிச் ச ச்வபசாதம:*சண்டாள யோனியிற் பிறந்தானாயினும் விஷ்ணு பக்தியுடையவனாயிருந்தால் அவன் கேவலப்ராஹ்மணனிற் காட்டிலும் சிறந்தவன்; உத்தமாச்ரமியானாலும் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியில்லாதவன் சண்டாளனிற் காட்டிலும் தண்ணியன் என்று இதனால் சொல்லிற்று. ஆகவே வெறும் ஸங்ந்யாஸாச்ரமத்தைக் கொண்டே பெருமை கருதலாகாதென்று விளங்கிற்று * தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாய அபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்.*மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும்; அப்படியல்லாதது செருப்புக்குத்தக் கற்ற கல்வி போன்றதேயாகும் என்று இதனால் சொல்லிற்று. ஆகவே வெறும் தர்க்க பாண்டித்யத்தைக் கொண்டே பெருமை பாவிக்கலாகாதென்பது விளங்கிற்று.

* ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்யருதிதம், வேதவ்ரதாநி அந்வஹம்
ரேமதச் சேதபலாநி பூர்த்தவிதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி,
தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம், விநா யத்பதத்வந்த்
வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதீ: விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:*

எம்பெருமானுடைய சிந்தனை யில்லாதவர்கள் செய்கின்ற கர்மாநுஷ்டானம் சாம்பலிலிட்ட ஆஹுதிபோல ப்ரயோஜனமற்றதென்று இந்த முகுந்தமாலை ச்லோகத்தினால் விரிவாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே வெறும் வைதிக கருமானுட்டானங்களைக் கொண்டே பெருமை கருதலாகாதென்பது விளங்கிற்று. ஆக, ஜாதியினால் ஏற்றமும் ஆச்ரமத்தினால் உயர்வும், கல்வியினால் சிறப்பும், ஒழுக்கத்தினால் உத்கர்ஷமும் பக்திப் பெருஞ் செல்வமில்லாதபோது சிறிதும் பயன்படாதென்பது தெளிவாயிற்று.

12. சாஸ்த்ரார்த்த தத்வமிருக்கும்படியைக் காட்டியாயிற்று. இந்த ப்ரமாணங்களில் எவர்க்கும் விப்ரதிபத்தி இராது.ஆனாலும் வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தையை மீறி இதர வருணத்தவர்களை உபசரிப்பதோ கௌரவிப்பதோ ஏலாது என்னுமபிஸந்தியினால் இவ்வர்த்த விசேஷங்களைச் சேமிக்கின்ற நாம் இவற்றை க்ஷேபிக்கின்ற பிறரும் நடத்தையில் ஒரு வாசியின்றிக்கேயிருப்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம். ஆனால் இவ்வர்த்த விசேஷங்களை நம் பூருவர்கள் அவசியமாக எழுதி வைத்தது எதற்காகவென்றால், அவர்களுடைய காலத்திலும் பண்டைக் காலத்திலும் இருந்த லோகாதீத பரம விலக்ஷண பரம பக்த சிகாமணிகளைப் பற்றியே முக்கியமாக அருளிச் செய்ததாகும். இக்காலத்திலும் அப்படிப்பட்ட மஹா பாகவதோத்தமர்கள் *க்வசித் க்வசித்* என்றபடியே ஓரோவிடங்களிலே தோன்றுகை அஸம்பாவிதமன்று. அன்னவர் திறத்திலே நாம் ப்ரதிபத்தி குன்றாமே யிருக்கவேணு மென்பதை சிக்ஷிப்பதும் பூருவர்களின் கருத்தாகும். இது பற்றி இவ்வளவே போதும் ... ... *

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம்

13. அத்யயந அத்யாபந பரம்பரையில் நான்கு பிரகரணமாகக் கொள்ளப்பட்டு வருகிற ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டாவது ப்ரகரணத்தின் முடிவான சூர்ணையும், நான்காம் ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையுமே மிகப்பெரியவை. ஸ்ரீபாஷ்யோபக்ரமத்தில் ப்ரஹ்மசப்தார்த்த விவரணத்தில் ப்ர்ஹத்த்வமுடையது ப்ரஹ்மம் என்று ஸாதித்து, மேலே ப்ர்ஹத்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணைச்ச'' என்று ஸாதிக்கிறார். உருவத்தில் பெருமையையிட்டும் குணங்களிற் பெருமையையிட்டும் 'இது பெரிது, அது பெரிது' என்று வழங்கி வருகிறோமென்கை. அப்படியே இரண்டு சூர்ணைகள் பெரியன என்றால் உருவத்தாலும் பெரியவை, அர்த்தபுஷ்டியாகிற குணத்தாலும் பெரியவை என்று சொன்னபடி. நாலாம்ப்ரகரணத்துச் சூர்ணையைப் பற்றி மேலே அநுபவிப்போம். ப்ரக்ருதம் த்விதீய ப்ரகரண சரம சூர்ணையை (223.) அநுபவிக்க விழிகிறோம். "இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக்கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்'' என்று தொடங்கி "அநுகூலஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூலஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்'' என்னுமளவாகவுள்ள திவ்யாத்புத சூர்ணையானது ப்ரபந்நாதிகாரியினுடைய திநசர்யாவிசேஷம் சொல்லுகிறது. இந்த திநசர்யையை நாம் சிறிதும் அனுட்டானத்தில் காட்ட முடியாதாயினும் இதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தால் ஒரு காலவிசேஷத்திலே பயன் படவுங்கூடும். அல்லது இதைத் தெரிந்துகொள்வதுதானே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகவுமாம். இங்குச் சுருக்கமாக விவரிக்கிறேன். எல்லாப்படியாலும் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல அஹங்காரத்துக்கும் அதனாலே உண்டாகக்கூடிய விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் பிறப்பிடம் தானாகையாலே, தன்னைக்கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போல குடல் கரித்துத் தன்னையே தனக்கு நாசகனாக நினைக்கவேணும்; தனக்குத்தான் சத்ருவாகாதபடி தன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கிக் கொள்ள வேணுமென்பது இதன் கருத்து.

அந்த அஹங்காரத்தையும் விஷய ப்ராவண்யத்தையும் துர்ப் போதனைகளாலே வளரச் செய்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்திருக்கவேணும்;

அக்குற்றங்களை உபதேசாதிகளாலே போக்க வல்ல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஆப்த பந்துக்களைக் கண்டாற்போலே "இவர்கள் நமக்கு நல்துணையாவர்கள்'' என்று ஆதரித்திருக்கவேணும்;

எப்போதும் நம்முடைய ஹிதமே பார்த்துப் போருகிற ஈச்வரனைத் திருப்பதிகளிலே ஸேவிக்கப்பெற்றால் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாற்போலே பக்தி ப்ரீதி விநயங்களையுடையவனாயிருக்கவேணும்; ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகளை விளைத்து பகவத் விஷயத்தைக் காட்டித் தரும் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனைக் கண்டால் பெரும்பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலே மிகவிருப்பத்தோடே அநுபவித்து உகந்திருக்கவேணும்;

தன் சொல்வழி யொழுகும் சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற் போலே நினைத்து உள் குழைந்திருக்கவேணும்;

அஹங்காரம், அர்த்தம், காமம் இவை மூன்றின் கெடுதல்களை நன்கு சிந்திக்க வேணும்; அஹங்காரமானது அநுகூலரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே அநாதரத்தைப் பண்ணுவிக்குமென்றும், அர்த்தமானது ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடே உறவு பண்ணு

விக்குமென்றும், காம [விஷய ஸம்போக ஸுக] மானது—இகழ்ந்து பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறவர்களிடத்திலும் விருப்பம் பிறப்பிக்குமென்றும் நன்கு ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணர்ந்து பயப்படவேணும்; " சமம் தமம் முதலிய ஆத்ம குணங்கள் நம்முடைய முயற்சியாலும் கர்ம வச்யராயிருக்கிற பிறருடைய முயற்சியாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள முடியாது; ஆசார்ய னுடைய அநுக்ரஹ மூலமாக வருகிற எம்பெருமானுடைய அருளாலேதான் பிறக்கவேணும்'' என்று துணிவு உண்டாகவேணும்;

" தேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வியாபாரங்களில் விருப்பமற்றிருக்க வேணும்; பகவத் குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்திகளை மேன்மேலு மாசைப்பட்டிருக்கவேணும்; சோறு கூறை முதலிய ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி தவிர்ந்திருக்கவேணும்; தேஹம் தரித்திருப்பதற்குப் போதுமான அளவு புஜிப்பதானது எம்பெருமானுடைய திருவராதனத்தின் ஸமாப்தி ரூபமான ஒரு ப்ரதிபத்திகர்மம் என்று நினைத்திருக்கவேணும்!

இந்த சரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்குத் தாபத்ரயத்தினுள் ஏதேனுமொரு வருத்த முண்டானால் ''இது அனுபவித்தே தீரவேண்டிய ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலமன்றோ; இப்படிப் பட்ட கர்மங்கள் உள்ளவை கழியும் வரையிலன்றோ இந்த சரீரத்தோடு எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; அவனை அணுகுவதற்குத் தடையானவற்றிலே ஒன்றாகிலும் கழியப்பெற்றோமே!'' என்று அநுஸந்தித்தாவது (அல்லது) " துர்வாஸனையாலே இவ்வுடம்பை விடமாட்டாமல் சுவையற்ற விஷயங்களை யநுபவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை இதில் நின்றும் கொண்டுபோக நினைக்கிற ஈச்வரன் இந்த சரீரத்தில் நமக்கு வெறுப்பு உண்டாவதற்காகவன்றோ இப்படி துக்கங்களை அனுபவிப்பிக்கிறான்; அவனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது'' என்று அநுஸந்தித்தாவது தேறியிருக்கவேணும்.

ப்ரபந்நனை தன்னுடைய அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாகஅனுஷ்டித்துக் கொண்டு போருகிற நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு உபாயமாக நினையாதிருக்க வேணும்; விலக்ஷண ருடைய ஞானமும் அனுட்டானமும் நமக்கு உண்டாக வேணுமென்று ஆசைப்பட வேணும்; திவ்ய தேசங்களில் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டிருக்கவேணும்; மங்களாசாஸநத்தில் ஊற்ற முற்றிருக்க வேணும்; விஷயாந்தரங்களைக் காறி உமிழ வேணும்; ''கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ '' என்று ஆர்த்தியோடே யிருக்கவேணும்.

பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தனது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாகச் செய்யும் இழி தொழில்களையும் நியோக்திகளையும் ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்திலே மறந்தும் செய்யாதொழிய வேணும்; எம்பெருமானுடையவும் பாகவதருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுவது தவிர மற்றவற்றைக் கொள்ளக்கடவோ மல்லோம் என்றிருக்க வேணும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை வளர்க்கவல்ல அநுகூலரை ஒருநொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமலும், ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல ப்ரதிகூலரைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலுமிருக்க வேணும்; ஆக இவை யித்தனையும் ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே விளையக் கூடியவை யாதலால் அவ்வநுக்ரஹம் பரிபக்வமாம்படி சுச்ரூஷையிலே ஊன்றி நடந்து கொண்டால் இவையெல்லாம் கைகூடும் என்றதாயிற்று. ... ... *

ஸர்வேச்வரன் சேதநோஜ்ஜீவனத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரை

14. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபா வைபவத்தைப் பிள்ளை லோகாசார்யர்போல அருளிச்செய்த ஆசிரியர் எவருமில்லை. இவ்விஷயத்தில் இவர்க்கு இவரே நிகர். (381.) *த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க அது உண்டதுருக்காட்டாதே தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய் இவர்களைப் பிரிந்தாலாற்றமாட்டாதே* என்று தொடங்கி—"என்னாரைச் சொன்னாய் என் பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கு ஒதுங்கநிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து மெழுகாலேயெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்" என்றளவாக அருளிச்செய்துள்ள அற்புதமான சூர்ணையிலே பகவத்குணத்வேஷிகள் பலர் பகைகொண்டிருப்பர்களெனினும், *உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும்* என்னும்படியான இந்த சூர்ணையை மேலெழுந்தவாரியாகத் தெரியும் அர்த்தஜ்ஞானத்திலே த்ருப்தியடைந்து, மஹர்ஷிகள் நித்யம் மூன்று காலங்களிலே நமக்குவிதித்திருக்கும் அனுஷ்டானங்களோடுகூட, அல்லது அவற்றின் ஸ்தானத்திலே இந்த மஹாசூர்ணையை அநுஸந்தித்தால் *நம்மன்போலே வீழ்த்த முக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம், சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே* என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த பேற்றைக் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக் காண்போமென்னத் தட்டில்லை. இதற்கு ஒருபேறுதானும் வேண்டா; இதை த்ரிஸந்த்யம் அநுஸந்திப்பதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகும். பல பாவங்களைக் கூடுபூரிக்கச் செய்து மூலையடியே திரிந்து ஒருநாள்வரையிலே அநுதாபம் பிறந்தபேர்கள் இந்த சூர்ணையை யநுஸந்தித்து மார்பிலே கைவைத்துறங்கலாமன்றோ. நம்முடைய வாழ்வுக்கு எம்பெருமான் இப்படி ஜன்மஜன்மாந்தரங்களாக க்ருஷிபண்ணிப் போராநிற்குமென்றால் 'இவர்கண்டாரோ? பார்த்தாரோ? என்று க்ஷேபிக்குமவர்கள்மலிந்த இந்நிலத்திலே இதை நிதியாக விச்வஸித்திருக்குமதொன்றே நமக்குப் பரமபாக்யமென்னத்தட்டில்லை. ... ... (*)

"பாஷ்யகாரர் காலத்திலே...பின்பு பிறந்த வார்த்தைகள்."

15. (சூ. 385) "பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது."—இதன் ஸம்க்ஷிப்த விவரணம் வருமாறு;—எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரஸ்தாபகமான இதிஹாஸமிது. ஸத்ஸம்ப்ரதாய மஹார்த்தங்களெல்லாம் ஸுபிக்ஷமாக விளங்கப்பெற்ற நல்லடிக்காலமான எம்பெருமானார்

காலத்திலே ஒருநாள் நம்பெருமாள் புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டு பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே, [பெருந்திரளிலே ஒருவர் ஒன்றுபேசத் தொடங்குகிற கணக்கிலே] ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆஸ்தாவித்தாராம்—கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் ஆர்வாசவிலே யாருடைய புறப்பாட்டை எதிர்பார்த்திருந்தோமோ தெரியாது, இன்று ஆப்த சேஷியான பெருமாளுடைய புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமோ? என்று.... இந்த ஆஸ்தாவத்தின் மேலே வார்த்தை மேல் வார்த்தையாக "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு ஒரு நாளிலே பகவத் விஷயத்தில் ருசிபிறப்பதற்கு யாது காரணம்" என்கிற சர்ச்சை கிளர்ந்ததாம். அப்போது, யாத்ருச்சிகஸுக்ருத மென்றாரொருவர், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத மென்றாரொருவர். அவ்வளவிலே அங்கிருந்த கிடாம்பிப்பெருமாளென்பவர் "நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவனென்றும் ஒருவருண்டோ ஆச்ரயணீயர்?" என்றாராம். அதன்மேல் பிள்ளை திருநறையூரரையர், "ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் அந்த எம்பெருமானையே காணும்" என்றாராம். இத்தால் தேறினதென்னவென்றால், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாயிற்றாலும் அது புருஷார்த்த ஹேதுவன்று; அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரித்தருளும் எம்பெருமானே புருஷார்த்த ஹேது-என்பதாம். ... ... (*)

"பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்; பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்".

16. ஸ்ரீவசன பூஷணத்திற்கு சரமபர்வநிஷ்டாப்ரகரணமே ஜீவநாடியென்று மணவாளமாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். க்ரந்த ஸந்நிவேசமும் அப்படித்தானே யுள்ளது. அந்த மஹார்த்தம் எழுவதற்கு பூர்வபீடிகையாகவுள்ளது "பயஹேது கர்மம்" இத்யாதியான மேலே குறித்த ஸ்ரீஸூக்தி. ஒன்றின் ஏற்றம் தெரியவேணுமானால் மற்றொன்றின் தாழ்வு தெரிந்தேயாக வேணுமன்றோ. சரமபர்வத்தின் ஏற்றம் தெரிவதற்கு ப்ரதம பர்வத்தின் தாழ்வு ப்ராமாணிகமான முறையில் தெரிவிக்கவேண்டியதாகிறது அது தெரிவிக்கலாகிறது. இங்கிருக்கும் நாளிலே நமக்கு ஒரு பயம் உண்டாகியே தீருகின்றது. அநாதிகாலமாக ஸம்ஸரித்துப் போருவதற்குக்காரணம் நம்முடைய கர்மமாகையாலே அந்த கர்மத்தை நினைக்கும்போது பயமுண்டாகின்றது. இனி, 'ஸம்ஸாரபந்தம் நம்மருகும் வர மாட்டாது. மரணமானால் வைகுந்தம் திண்ணம்' என்று நிர்ப்பரனாயிருப்பதற்கு ஹேதுவாக அவனுடைய காருண்யம் விளங்குமாகையாலே அதனை நினைக்கும் போது பயநிவ்ருத்தி யுண்டாகிறது. ஆனால் பயமும் நித்யமாய்ச் செல்வதன்று. பயநிவ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்வதன்று. இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் இருக்கும் நாள்வரையில் கருமத்தை நினைத்து பயப்படுகையும் அதனையறுத்துத் தொலைக்கவல்ல பகவத் கருணையை நினைத்து பயங்கெட்டிருக்கையும் மாறிமாறிச் செல்லாநிற்கும். இங்ஙனன்றிக்கே எப்போதும் அச்சங்கெட்டிருக்கு மிருப்புக்கு வழியில்லையோ வென்னில்: ஏனில்லை? அது அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்படுகிறது.

"ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகப்பற்றினபோதிறே இப்பூஸங்கந்தானுள்ளது."

17. இந்த ஸ்ரீவசந பூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் முதலே பிடித்து இவ்வள வாக ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு மோக்ஷஸித்திக்கு உறுப் பானவனென்று சொல்லிவந்து, அந்த ஸர்வேச்வரன் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ர னுகையாலே கருமங்காரணமாக நிக்ரஹிக்கவும் கருணைகாரணமாக அநுக்ரஹிக்க வுங் கடவனுகையாலே கருமத்தைநோக்கி பயப்படுகையும், கருணையைநோக்கி பயங்கெட்டிருக்கையும் முடிவுவரையில் மாறி மாறிச் செல்லுமென்று கீழே முடிக் கப்பட்டது. *ஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாநுத் தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்று சொல்லுகையாலே ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனிற்காட்டில் வேறுபட்டதன்றிக்கே தச்சரமாவதி யாய், ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றிக்கே மோக்ஷத் துக்குமட்டுமே ஹேதுவாய், ஒருகாலும் அஞ்சவேண்டாதே எப்போதும் பயமற்றி ருக்கும்படியான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமானமேயென்று தெளிந்து அந்த நிஷ்டையிலே ஊன்றியிருப்பார்க்கு பயப்ரஸக்தியில்லை. இங்ஙனே சொன்னவித் தால் ஸர்வேச்வரனிடத்திலே ப்ரதிபத்தியைக் குலைத்துக்கொண்டதாக அர்த்தம் கொள்ளலாகாது. உடனே "ஈச்வரனைப்பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோ பாதி" என்றருளிச்செய்கையாலே. அவயவி ஒன்றேயென்றும் அவயவபேதம் மட்டுமேயென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றோ. அன்றியும் (436.) "உபகார்ய வஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவும் உபகாரகன் ஈச்வரன்" என்கிற சூர்ணையினால் எம்பெருமானுடைய ஏற்றம் மிக அற்புதமாக மூதலிக்கப் படுகிறது. இந்த சூர்ணையை விவரித்தால் ஆசார்யனுக்கு ஏற்றமும் எம்பெருமா னுக்குத் தாழ்வுந்தானே ஏற்படுமென்று சொல்லிவிடவேண்டா; பந்தமோக்ஷங் களிரண்டுக்கு முறுப்பன்றிக்கே மோக்ஷத்திற்கே ஹேதுவான ஆசார்யனை உப கரித்தவன் ஈச்வரன் என்கிற த்ருஷ்டியோடே எம்பெருமானுடைய ஏற்றத்தை யுணர்ந்து உகந்திருப்பது. ... ... (*)

"பிள்ளை பலகாலுமருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்"

18. (சூர்ணை 443.) "ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்டவிவனுக்கு ஆசார்யாபிமாந மொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்."—ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரத்திற்கு இதுவே சிகரமான சூர்ணை. கீழே "த்ரிபாத் விபூதியிலே" என்றெடுத்துக் காட்டின சூர்ணை மிகப் பெரிதாகையாலே அது தன்னைக் கண்டஸ்தமாக்கிக் கொள்ள அருமையுண்டு. இந்த சூர்ணை அது போலன்றிக்கே சிறிதாகையாலே கண்டஸ்தமாக்கி நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணப்ராப்தம். *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* என்கிறபடியே ஸஹஜ ஸௌஹார்தசாலியான எம்பெருமான் நம்மை அபிமானித்து நமக்கு ஆவன செய்யுமவனே யாயினும், *த்வத் ஸர்வ சக்தேரதிகா அஸ்மதாதே: கீடஸ்ய சக்திர் பத! ரங்கபந்தோ!, யத் த்வத் க்ருபாமப்யதி கோமகாரந்யாயாத் அஸௌ நச்யதி ஜீவநாமம்* என்று

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே நம்முடைய துரபிமானத்தாலே அவனது கருணையும் நம்மேல் ஏறிப்பாய வொண்ணுதபடி அவனபிமானத்தை நாம் குலைத்துக் கொள்ளுகிறோம். ஆகவே நமக்கு ஈச்வராபிமானம் கார்யகரமாகிறதில்லை. ஈச்வரனைப் போலே ஆசார்யனும் நம்மையபிமானிப்பதுண்டு. இதையும் நாம் நமது துரபிமானத்தாலே குலைத்துக் கொள்வோமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனுல், ஈச்வராபிமானம் போலே ஆசார்யாபிமானம் பழுதுபடுவதில்லை. நாம் விலகிக் கொள்ளப் பார்த்தாலும் "நீ என்னை விட்டாலும் உன்னை நான் விடேன்காண்" என்றிருக்கும் ஆசார்யனுடைய அபிமானம் நம்மையுஜ்ஜீவிப்பித்தே நிற்கும் என்று நம்பிள்ளை பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களும் சிக்ஷிக்கப் பெற்ற வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்வராம். ஆகவே, ஆசார்யனை நாம் பற்றுகிற பற்றைக் காட்டிலும் ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவன் என்று உகந்து அபிமானிக்குமதுவே நமக்கு உத்தாரக மென்றதாயிற்று. ... ... (*)

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஷ்டாதசாஷ்டாதசமஹார்த்தநிதியில்
ஸ்ரீவசனபூஷணப் பதினெட்டு முற்றிற்று.

ஸம்ப்ரதாய ரஸிகர்களுக்கு ஸவிநய விஜ்ஞாபனம்.

முமுக்ஷுப்படியில் பதினெட்டு என்பதும், தத்வத்ரயத்தில் பதினெட்டு என்பதும் ஒருவாறு த்ருப்திகரமாகவே முடிந்தன. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் பதினெட்டென்கிற இதுவும், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் பதினெட்டென்கிற அடுத்த பரிச்சேதமும் கடல் போலே அநுபவிக்க வேண்டியவையேயன்றி இங்ஙனே குட்டமாக அநுபவிக்க வுரியனவல்ல, நானூற்றறுபத்துமூன்று சூர்ணைகள் கொண்ட ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஒரு பதினெட்டு விஷயங்களைமட்டு மெடுத்து அநுபவித்தவளவால் என்ன த்ருப்தியாகும். ஒன்றுமாகாதுதான். ஆனுலும் இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் ருசியை விளைப்பதற்கு இந்த ஸம்க்ஷேபம் பர்யாப்தமென்று கொள்ளப்பட்டது. லௌகிகர்களாய் உத்தியோகஸ்தர்களாய் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த புபுத்ஸுக்களாய்வாழும் நாகரிகர்களுக்கு இவ்வளவே பர்யாப்தமென்று நிற்கிறேன்.

(ஸ்ரீ. அ.)

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஷ்டாதசாஷ்டாதசமஹார்த்தநிதியில்

ஆசார்யஹ்ருதயப் பதினெட்டு

நூலாசிரியரின் வரலாறு முதலியன

1. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் தோன்றியுள்ள நூல்களுள் ஆசார்யஹ்ருதயம் என்பது மிகச்சிறந்தது. நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்கு "தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை, வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. இந்த நாடறிய மாறன் மறைப் பொருளை நன்குரைத்தது. ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம்" என்று உபதேசரத்தினமாலையில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடி மிகச்சிறந்த வியாக்கியானமாகிய [பகவத்விஷயமென வழங்கப் படுகிற] ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியை அருளிச்செய்தவரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை யென்னுமாசிரியர்க்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் தோன்றியிருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவர் பிள்ளை லோகாசார்யரென்று உலகம் போற்ற நின்ற ஆசிரியராவர், இளைய திருக்குமாரர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் என்னுமாசிரியர் இவ்விருவரும் இவ்வுலகுக்குச் செய்தருளிய பேருதவி கைம்மாறிலாதது. ஸ்ரீவசனபூஷணம், முமுக்ஷுப்படி முதலிய அஷ்டாதச (18) ரஹஸ்ய திவ்யக்ரந்தங்களை யருளிச்செய்தவர் மூத்தவரான பிள்ளைலோகாசார்யர். அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் என்னுமிவர் அருளிச் செய்தவை—திருப்பாவைக்கு ஆறுயிரப்படி வியாக்கியானம், அமலனுதிபிரான் வியாக்கியானம், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கியானம், பட்டோலை யென்பதோர் ரஹஸ்யம், ஆசார்யஹ்ருதயம் முதலியன. இவற்றுள் ஆசார்யஹ்ருதயமென்னும் நூலின் பெருமையைப் பேச நினைக்கவும் நாம் அதிகாரிகளல்லோம். இவ்வரிய பெரிய நூலின் பெயரைக் கேள்விப்படாதவர்கள் பலர் இருக்கலாம். கேள்விப்பட்டவர்களிலும் பலர் "ஸ்ரீவசனபூஷணம்" முதலிய மற்ற நூல்களைப்போல் இதுவுமொரு நூல்" என்று இவ்வளவே க்ரஹித்திருக்கக்கூடும்; நூலினுள் இறங்கி ஆராய்ச்சி செய்திரார்கள். இந்நூலில் பரிசயமுள்ளவர்களும் பெரும்பாலர் இதன் அருமை பெருமைகளை ஆழ்ந்து அறியப்பெற்றிலர் என்றால், இப்பேச்சில் யாரும் குறை கூற நேராது. "மற்ற நூல்களைப்போலல்லாமல் இதுவொரு விலக்ஷணமான நூல்; மிகச் சிறந்த நூல்" என்று இவ்வளவு க்ரஹித்திருப்பவர்கள் சிலருளர். அந்தச் சிறப்பு எப்படிப் பட்டதென்பதை உலகமெல்லாமறிய நன்கு விளக்கிக் காட்டவேணுமென்னுமாசை நமக்கு எழுந்துளது. சிறிதளவே விளக்கிக் காட்டலாகிறது.

ஆசார்யஹ்ருதயத்திருநாமப் பொருள் விளக்கம்

2. இவ்வுலகில் அன்றுதொட்டு இன்றுறுதியாகத் தோன்றியுள்ள திவ்விய நூல்களில் ஆசார்யஹ்ருதயத்திற் கொப்பானதொரு க்ரந்தம் இதுவரையில் தோன்றவுமில்லை, இனித் தோன்றப்போகிறதுமில்லை. உபநிஷத்துக்கள், இதிஹாஸ புராணங்கள், ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் எல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு இந் நூலாக வடிவெடுத்திருக்கிறதென்பது உண்மை யுரை. ஆசார்யஹ்ருதயம் என்கிற சொல்லானது 'ஆசார்யருடைய திருவுள்ளம்' என்னும்

பொருள்பெற்றுள்ளது. வைதிக ஸந்தானத்திற்கு ப்ரதம ஆசார்யரான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களைத் தெளிய வெளியிடுகையாலே, இந் நூலுக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று பெயராயிற்று என்பர் பெரியோர். நம்மாழ்வாரென்கிற ஒரு ஆசார்யருடைய திருவுள்ளத்தை மாத்திரம் வெளியிடாமல் ஸகல பூர்வாசார்யர்களுடையவும் திருவுள்ளக் கருத்துக்களை யெடுத்துரைத்திருப்பது இந் நூலாதலால் "ஆசார்யர்களின் ஹ்ருதயம்" என்கிற பொருளும் பொருந்தும். இந்நூலின் அர்த்தங்கள் மிகவும் அதிசயிக்கத் தக்கவை யென்பது ஒருபுறமிருக்க, அர்த்தத்தைக்காட்டிலும் சொல்தொடைதானே மிகவும் இனிதாயிருக்குமென்பது, இதில் ஸ்வல்ப பரிசயம் பண்ணினவர்களுக்கும் எளிதாகத் தெரியவரும். *செவிக்கினிய செஞ்சொல்* என்று, திருவாய்மொழிக்கு ப்ரஸித்தியிருந்தாலும் உண்மையாகச் செவிக்கினிய செஞ்சொல் இந் நூலொன்றேயாகும். இந் நூலின் அரியபெரிய பொருள்களை உள்ளவாறு உணரப்பெறுவதும் நெஞ்சில் தரிக்க வைத்துக்கொள்வதும் எப்படிப்பட்ட மாஞானியர்க்கும் எளிதன்று. நாடோறும் இதில் மூலத்திலும் வியாக்கியானத்திலும் அவகாஹித்துக்கொண்டேயிருப்பார்க்கும் இதன் ஆழ்பொருள்கள் அறியவரியனவே. இந் நூலில் ஒவ்வொரு சொல்லும் பெரும்பாலும் ப்ரமாணவசனத் தொகுதியேயாகும். ஆசிரியர் தம்முடைய சொந்த வாக்காக எழுதும் வார்த்தைகள் மிகச் சிலவே. நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றைந்து வார்த்தைகள் வடமொழி மேற்கோள்களும் தென்மொழி மேற்கோள்களும் வடிவெடுத்தவை. இங்ஙனே நாம் எழுதிவிடுவதனால் பயனில்லை. இதை விளக்கிக்காட்டி வாசகர்களுக்குப் பேரின்பமளிக்கின்றோம்.

முதல் சூர்ணையின் விவரண முகத்தால் நூல்நிலைமை காட்டுதல்

3. இந் நூலில் ஒவ்வொரு சிறிய பெரிய வாக்யமும் சூர்ணை யெனப்படும். முதல் சூர்ணை யொன்றைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அது அமைந்திருக்கு மழகை விவரித்துக் காட்டுதும்.

"காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினா லருள்செய்தான்."

இது இந் நூலின் முதல் சூர்ணை. இதில் நூலாசிரியருடைய சொந்தமான சொல் ஒன்றுகூட இல்லை. சொல்தொடை மாத்திரமே இவருடையது. சொற்கள் யாவும் பூருவர்களின் திவ்யஸூக்திகளிலிருந்து அற்புதமாகத் திரட்டப்பட்டுள்ளன. 1. பட்டரென்கிற ஆசிரியருடைய வடமொழி ச்லோகமொன்று; 2. திருமாலைப் பாசுரமொன்று; 3. பேயாழ்வார் பாசுரமொன்று; 4. பூதத்தாழ்வார் பாசுரமொன்று; 5. திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்கள் ஐந்து; 6. பெரியாழ்வார் பாசுர மிரண்டு; 7. நம்மாழ்வார் பாசுர மிரண்டு. 8. திருமழிசையாழ்வார் பாசுர மொன்று. ஆக இவ்வளவு (14) திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு இந்த வொரு சூர்ணை நிருமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அடங்கியுள்ள அந்த ஸூக்திகளை விவரித்துக் காட்டுகிறேன்;

(1) *ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிக:* இது பட்டருடைய திருவாக்கு. (2) *அறிவிலா மனிசர்* இது திருமாலைப் பாசுரம். (3) *உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி* இது பேயாழ்வார் பாசுரம். (4) *ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன்* இது பூதத்தாழ்வார் பாசுரம். (5) *பிறங்கிருள் நிறங்கெட* நந்தா விளக்கே* *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *வந்து

பன்னுகலை நால்வேதப் பொருளை யெல்லாம் பரிமுகமாயருளிய *கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்* இவையைந்தும் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்கள். (6) *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க* *வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு* இவை பெரியாழ்வார் பாசுரங்கள். (7) *இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய* *மிக்கஞானமூர்த்தி யாய வேத விளக்கினைக் கண்டு* இவை நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள். (8) *துளக்கமில் விளக்கமாய்* இது திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம்.

ஆக இத்தனை பாசுரங்களிலுள்ள சொற்களை, தாம் கூற விரும்பிய பொருளுக்குத் தக்கவாறு கண்டங்களாக வெடுத்துத் திரட்டி ஒரு சூர்ணையமைத்துள்ள அதிசயம் என்னே!

முதல் சூர்ணையில் கையாண்ட மேற்கோள்களின் விளக்கம்

4. இந்த முதல் சூர்ணையில் இவ்வாசிரியர் வெளியிட விரும்பிய விஷயம் யாதெனில், சிறிதும் விடாமல் அதை நம்முடைய வாக்கியமாக எழுதிக் காட்டுகிறோம்;

அறிவிலிகள், ஞானவிளக்கையேற்றி நிபிடமான அகவிருள் நீங்கப்பெற்று எம்பெருமானாகிற விளக்கைக்கண்டு நன்று தீதுகளைப் பகுத்துணருகைக்காக, அகாரமாகிற விளக்கில் கொளுத்தின சாஸ்த்ரங்களாகிற விளக்கைப் பேரருளாளப்பெருமான் அருள்செய்தான். இதுவே இந்த முதல் சூர்ணையின் விஷயம். இதைத் தம் திருவாக்கால் அமைத்தருளாமல் முன்னோர்களது மொழிகளைக்கொண்டே வெகு அழகாக வெளியிட்டுள்ளார். 'பகவான் பரமகருணையாலே சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்தான்' என்கிற விஷயத்தைத் திருமங்கையாழ்வார் ஒரு பாசுரத்தாலும், பட்டர் ஒரு ச்லோகத்தாலும் கூறியிருக்கையாலே, அவ்விரண்டு மேற்கோள்களையும் எடுத்தாள விரும்பிய ஆசிரியர், ஆதியில் காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் என்றதனால் "மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி" என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியையும், முடிவில் நீர்மையினாலருள்செய்தான் என்றதனால் "கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தையும் தொகுத்தருளினார். பகவான் இப்படிப்பட்ட பேருதவி செய்தருளினது ஜ்ஞானஹீனர்களான மனிசர்களுக்காக வென்று கூற விரும்பிய ஆசிரியர் அதையும் தமது சொல்லால் சொல்லாது அறிவிலா மனிசர் என்றிட்டுச் சொன்னது "அறிவிலா மனிசரெல்லாம்" என்கிற திருமாலைப் பாசுரத்தை நினைப்பூட்டவே. மனிசர் அறிவில்லாதவர்கள் என்பதற்கு ஒரு மேற்கோள் காட்டவேண்டிய அவசியமில்லையானாலும், கூடுமான வரையில் பெரியோர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையிட்டே பணிக்கவேணுமென்று இவ்வாசிரியரின் திருவுள்ளமென்பது இதனால் நன்கு விளங்கும். "முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றுவம்" என்ற நன்னூல் நினைக்கத்தக்கது

முதல் சூர்ணையில் அபூர்வ ஆராய்ச்சியும் பாடத்திருத்த மொன்றும்

5. இங்கு ஒரு சிறிய சங்கை ஆராய்ச்சிப் புலவர்களுக்குத் தோன்றக்கூடியதுண்டு; அதாவது—முதலில் காருணிகனான என்றிட்டது "காருணிகோ ததாதி" என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியைக் காட்டுதற்கேயன்றோ; அந்த பட்டர் ச்லோகத்தில் "விமேச்வம் ஈச: ததாதி" என்றிருக்கிறதே யொழிய ஸர்வேச்வர: என்றில்லையே. ஆகவே, "காருணிகனான ஈசன்" என்று ஆசிரியர் பணித்திருக்க வேண்டுமே; 'ஸர்வேச்வரன்' என்று வேறு சொல்லையிட்டுப் பணித்தது ஏன்? என்பதாம். இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம் வெகு நுட்பமான ஆராய்ச்சியினால் பெறவேண்டி யிருக்கின்றது. கேண்மின்; பகவான் சாஸ்த்ரங்களை யுதவினன் என்கிற

விஷயத்தை பட்டர் போலவே திருமங்கையாழ்வாரும் கூறியுள்ளாரென்றும், அவருடைய பாசுரமும் இதே சூர்ணையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளதென்றும் மேலே தெரிவித்தோமல்லவா? அந்தப் பாசுரத்தில் *கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்...... வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினு லருள்செய்து* என்று, மண்விண்ணுலகத்தாரோடு வாசியற ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் அருள் செய்த தாகச் சொல்லியிருப்பதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அதையும் காட்டவேண்டி ஸர்வேச்வரன் என்றுரென்க. இதுவியாக்கியானத்தில் காட்டப்படாமலிருந்தாலும் இப்படி நுட்பமாக ஆய்ந்து அறியவேண்டியவையும் இந்நூலில் பலவுள்ளன. இதற்குமேல், ஞானவிளக்கையேற்றி என்று கூற நினைத்த ஆசிரியர் அதையும் தமது சொல்லால் சொல்லாமல் ஆழ்வார் பாசுரத்தா லேயே சொல்ல நினைத்து, அவ் விஷயத்திற்குப் பூதத்தார் பாசுரமொன்றும், பேயார் பாசுர மொன்றுமாக இரண்டு மேற்கோள்கள் காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றி என்ற சொல்தொடர் அமைத்திருப்பதான து மிகவற்புதம். இதனுல் *உய்த்துணர் வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றிவைத்து* என்கிற பேயரர் பாசுரமும், *ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன்* என்கிற பூதத்தார் பாசுரமும் நன்கு காட்டப்பட்டன. "உணர்வென்னும் விளக் கேற்றி" என்றே "ஞான விளக்கேற்றி" என்றே மூலமியற்றியிருந்தாலும் இங்கு ஆசிரியர்க்கு விருப்பமான பொருள் தோன்றக் குறையில்லை ஆனாலும், மேற்கோள்களை அதிகமாகக்காட்டி யருளவேணுமென்கிற விருப்பமே இப்படிச் சொல்தொடரை அமைக்கப் பண்ணிற்று. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மிக முக்கியமாக இங்குத் தெரிவிக்கவேண்டியதொன்றுண்டு; இந் நூலைக் கண்டபாடஞ் செய்து தரித்தாலொழியப் பயனில்லை. அப்படிக் கண்டபாடம் செய்திருப் பவர்கள் சிலரே யாவர். அவர்களும் பலவிடங்களில் தவருன—மிகத் தவறன பாடங்களை அந்த பரம்பரையாய் ஆதரித்துள்ளார். இப்போது நாமெடுத்து விவரித்த இவ்விடத்தில் "உணர் வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி" என்று பாடம் பண்ணுமல் 'உணர்வெனும் சுடர்விளக்கேற்றி' என்றே பலரும் பாடம்செய்துள்ளார்கள். ஆசிரியர் எந்த ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டு இவ் வாக்கியம் இட்டருளினுரோ அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் "உணர்வென்னும்" என்றுள்ளதே யல்லாது "உணர்வெனும்" என்று (தொகுத்தல் விகாரமாக) இல்லை; திருமங்கையாழ்வா ருடைய 'வாடினேன் வாடி' யென்கிற பாசுரத்தில் "உணர்வெனும் பெரும்பதம்" என் றுள்ளது. ஆனல்; அந்தப்பாசுரத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமுமில்லை. "உய்த்துணர் வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி" என்கிற பேயாழ்வாருடைய வெண்பாவே இங்கு விஷயமாதலா லும், அதில் தொகுத்தல் விகாரமில்லாமையாலும், இல்லாதவிகார மொன்றைப் புகுத்த யார்க்கும் அதிகாரமில்லாமையாலும் "உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி" என்பதே சுத்தமான பாடம் அந்தபரம்பரையினுல் வந்த தவருன பாடம் தவிர்க்கத் தக்கது என்பது இங்கு ப்ராஸங்கிகம்.

"பிறங்கிருள் நீங்கி" என்ற அமைப்பிலுள்ள சாதுர்ய விவரணம்

6. பிறகு, நிபிடமான அகவிருள் நீங்கப்பெற்று என்று ஆசிரியர் தாம் கூற விரும்பிய விஷயத்தையும் ஆழ்வார் பாசுரத்தாலேயே சொல்லப்புகுந்து, இதற்கும் இரண்டு பாசுரங்களைக் காட்டவேண்டிப் பிறங்கிருள் நீங்கி என்ற சொல்தொடர் அமைத்தது பரம சாதுர்யம் இதில் இரண்டு ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. *பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங்கெட* என்பது திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல். *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க* என்பது பெரியாழ்வார் பாசுரம். இவ்விரண்டு பாசுரங் களையும் சேரத் திரட்டியிருக்கு மழகு காண்மின்; இங்கு மூலம் "பிறங்கிருள் நீங்கி" என்றுள்ளது. பிறங்கு என்பதனுல் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தைக் காட்டினர். 'பிறங்கிருள்

நிறங்கெட்டு' என்றுவ 'பேரிருள் நீங்கி' என்றுவது மூலமியற்றி யிருந்தால் ஆசிரியர்க்கு விருப்பமான பொருள் தோன்றுமல் போகாது, தோன்றியே தீரும்; ஆனாலும், இரண்டு மேற்கோள்கள் காட்டின சுவை தோன்றுதன்றோ? பல மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டனவென்பது மேற்பார்வையில் சிறிதும் தெரியாதபடி அமைத்திருப்பதும் ஒரு ஆச்சரியம்! இதுவே இந்நூலுக்கு ஒவ்வொரு சூர்ணையிலும் அஸாதாரணமான சிறப்பு என்றுணர்க. இதற்குமேல் "எம்பெருமானுகிற விளக்கைக் கண்டு" என்று ஆசிரியர் சொல்ல நினைத்த விஷயத்தையும் ஆழ்வார் பாசு த்தாலேயே சொல்லுமிடத்து, எம்பெருமானை விளக்காகக் கூறுவது பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகிய மூவருடைய பாசுரங்களினுலும் ஸித்திக்கின்றதென்று காட்டவேண்டி "மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கை" என்று சொல்தொடர் அமைத்தது வெகு அற்புதம். *வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு* என்றவர் பெரியாழ்வார். *நந்தாவிளக்கே* என்றவர் திருமங்கையாழ்வார். *மிக்கஞான மூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை-கண்டு* என்றவர் நம்மாழ்வார். இம்மூன்று மேற்கோள்களும் விளங்குமாறு "மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு" என்று தொடுத்தது மற்றொருவர் மதிக்கும் நிலமன்று. மேலிருந்த விளக்கை யென்றோ, நந்தாவிளக்கை யென்றோ வேதவிளக்கையென்றோ ஏதேனுமொருவிதமாகப் பேசியிருந்தாலும் போதும்; ஆனால், மூன்று மேற்கோள்கள் காட்டின வழகு அப்போது விளங்காதன்றோ?' இதிலும் பல மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டனவென்பது தெரியாதபடியே சொல்தொடை அமைந்துள்ளது.

இதற்குமேல் நன்றுதீதுகளைப் பகுத்துணருகைக்காக வென்று தாம் சொல்ல நினைத்த விஷயத்தையும் இரண்டு மேற்கோள்களால் கூறவிரும்பிய ஆசிரியர் "நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்று சொல்தொடர் அமைத்தார். இதில் *இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரமும், *ஸதஸதீச விவேக்தும்* என்ற பட்டர் ச்லோகமும் கையாளப்பட்டிருப்பது காண்க. நல்லதும் தீயதுமறிகைக்கு என்றோ, ஸதஸத்துக்களை விவேகிக்கைக்கு என்றோ மூலமியற்றியிருக்கலாம்: ஆனால், அப்போது ஒரு ப்ரமாண வசனமே மேற்கொண்டதாகும். அவ்வளவில் த்ருப்தியடைபவரல்லரே இவ்வாசிரியர். இதற்குமேல் "அகாரமாகிற விளக்கில்" என்று சொல்ல நினைத்த ஆசிரியர். அகாரத்தை விளக்காகக் கூறுவது திருமங்கை யாழ்வாருடையவும் திருமழிசையாழ்வாருடையவும் பாசுரங்களினுல் ஸித்திக்கின்ற தென்று காட்டவேண்டி மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின என்று சொல்தொடர் அமைத்தார். *மிக்காளை மறையாய்விரிந்த விளக்கை* என்றருளிச்செய்தவர் திருமங்கையாழ்வார்; *தோன்று சோதி மூன்றுமாய்த் துளக்கமில் விளக்க மாய்* என்றருளிச்செய்தவர் திருமழிசையாழ்வார்; இவ்விரண்டு மேற்கோள்களும் உணரலாம்படி "மறையாய்விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின" என்று மூலமமைத்தது மற்றொருவருடைய சிந்தைக்கும் கோசரமன்று, மறையாய்விரிந்த விளக்கிலென்றோ துளக்கமில் விளக்கிலென்றோ இயற்றியிருந்தாலும் குறையில்லை. ஆனால். அப்போது இச்சுவை காண முடியாததாகும். இந்த முதல் சூர்ணையில், ஞானத்தை ஒரு விளக்காகவும், எம்பெருமானை ஒரு விளக்காகவும், அகாரத்தை ஒரு விளக்காகவும் பேசிவந்தபடிக்கிணங்க, சாஸ்த்ரத்தையும் ஒரு விளக்காகப் பேசவேண்டி ப்ரதீபமானகலைகளை யென்று மூல மியற்றியுள்ளார். இதிலுள்ள 'ப்ரதீபமான' என்கிற விசேஷணமானது பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்துகொள்ளப்பட்டது (*மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* என்றாரே அவர்.) அதற்குமேல் கலைகளை என்கிற விசேஷ்ய

மானது *கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும்* *பன்னுகலை நால்வேதம்* என்ற திருமங்கை யாழ்வார் பாசுரங்களிலிருந்து கொண்டு கூறப்பட்டது.:' இந்த சூர்ணையில், ஆரம்பத்தில் திருவுள்ளம் பற்றின *காருணிகோததராதி என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சேர நீர்மையினு லருள் செய்தா னென்று திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தினுல் முடித்தது மிக ரஸிக்கத்தக்கது.

அந்வயத்தில் விசேஷம் நிருபித்தல்

7. இன்னமும் பலவிசேஷங்கள், இதிலே உய்த்துணரவேண்டியவை மருமங்களாகவுள்ளன: அவற்றையும் உணர்த்துகிறோம். "கண்ணன் பின்மாலையெழுந்து கோவிலை வலம்வந்து குளஞ் சென்று நீராடித் தாமரைப் பூப் பறித்து வர எண்ணங்கொண்டு இரவில் படுத்துக்கொண்டான்" என்று ஒருவர் சொன்னுல், இந்த மஹாவாக்கியத்தில் காணப்படுகிற எழுந்து, வலம்வந்து, சென்று, நீராடி, பறித்து என்கிற வினையெச்சங்கள் இறந்தகால வினையெச்சங்களாக இருந் தாலும் எதிர்காலப் பொருள்படுமேயன்றி இறந்தகாலப் பொருள் படுவதில்லை யென்பது தெளிவு; பின்மாலை யெழுந்திருக்கவும் கோவிலை வலம் வரவும், குளம் செல்லவும் அங்கு தாமரைப்பூப் பறிக்கவும் திரும்பி வரவும் எண்ணங்கொண்டு படுத்துக்கொண்டதாகவன்றோ சொல்லவேண்டியுள்ளது. இவ்விதமாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டிய பிரமேயம் இத்திவ்விய நூலில் மிகவுண்டு. இதையும் இந்த முதல் சூர்ணையிலேயே காணலாம். இதில் விளக்கேற்றி, இருள் நீங்கி, விளக்கைக்கண்டு என்கிற இறந்தகால வினையெச்சங்கள் எதிர்காலப் பொருளிலேயே பிரயோகிக்கப்பட்டன. விவேகிக்கைக்கு என்று மேலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சேருமிது. 'விளக்கேற்றுகைக்காகவும், அதனுல் இருள் நீங்கப் பெறுதற்காகவும், பின் எம்பெரு மானுகிற விளக்கைக் காண்கைக்காகவும் நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்காகவும் கலைகளை யருள் செய்தானென்பதாக இங்கு விவக்ஷிதமென்று உணரவேணும். மற்றொரு விஷயமும் குறிக்கொள்க. அதாவது, திவ்விய ப்ரபந்தப் பாசுரங்களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானுர் அருளிச்செய்த வியாக்யானங்களில் காணுத சில அர்த்த விசேஷங்களும் இவ்வாசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுவதுண்டு. நிர்வாஹயோஜநா பேதங்களென்கிற முறையிலே இது தீதற்றதே. இப்படி இவ்வாசிரியர் கொண்டதோர் அர்த்த விசேஷமும் இந்த முதல் சூர்ணையிலேயே காணக் கிடக்கின்றது. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் காணுத பொருள் இவர்கொண்டது. எம்பெருமான் றன்னையே ஸாக்ஷாத்தீபமாக மறையாய் விரிந்த விளக்கென்று ஆழ்வார் கூறினதாகப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் காட்டுகின்றது. இவ்வாசிரியரோ வென்னில் ஸகல வாக்குக்களுக்கும் வித்தான அகாரத்தை மறையாய் விரிந்த விளக்கென்று சொன்னதாகக் கொண்டு அந்த அகாரத்திற்கு எம்பெருமான் பொருளாயிருப்பவனென்கிற காரணத்தினுல் [அந்த ஸாமாநாதிகரண்ய நிதானத்தினுல்] ஆழ்வார் பாசுரத்தில் எம்பெருமான் பொருள்படுகிறு னென்று திருவுள்ளம்பற்றி இந்த சூர்ணையில் அகாரபரமாகவே அந்தப்பாசுரத்தை மேற்கொண் டருளினுர். இப்படிப்பட்ட நிர்வாஹபேதம் இந்நூலில் ஐந்தாறிடங்களில் வருவதுண்டு. மேலே "பண்ணுர் பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம்போலே" (50) என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியுங்காண்க.

* மற்றுமொரு ப்ரம ஆச்சரியமான விஷயமும் இந்த திவ்யக்ரந்த அமைப்பில் பொலிகின் றுள்ளது; அதாவது, பல்பல பாசுரங்களை இவ்வாசிரியர் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளச்செய்தே யும் அவை இவருடைய ஸொந்த வாக்யம்போல் வரிசையாக அந்வயம் பெற்று விளங்கா

நிற்கும். மற்றை நூல்களில் மேற்கோள்களைக் காட்டினால் "என்கிறபடியே" என்றும், "என்று" என்றும் இடையிடையே காணப்படும். அவை ப்ரமாணவசனங்களென்று தனிப் பட்டு நிற்குமேயொழிய நூலாசிரியருடைய வாக்ய சைலியாகவே பொருந்திப் பொருள் படமாட்டா. ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் அவ்வகையிலேயே அமைந்தன. இந்நூலில் அப்படி மேற்கோளெடுத்துக் காட்டுவதாகத் தமே கூறுகிற விடங்கள் மிகச்சில; 'மறந்தேனறியகிலாதே உணர்விலேனேனி லேனயர்த் தென்றும்" 'உடன்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை......வாயுந்தீர்ப்பா ரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்" என்பவை முதலிய சில சூர்ணைகளில் மாத்திரமே மேற்கோளான ப்ரமாணவசனங்கள் தமது வார்த்தையாக அமைந்து பொருள்படாமல் "என்று" "என்றவை" "என்கிற" இத்யாதி பதங்களைச் சேர்த்துத் தனியந்வயமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும். பெரும் பாலும் அப்படியல்லாமல் 'ப்ரமாணவசனங்களான மேற்கோளிவை' என்றே பிறரால் தெரிந்து கொள்ள முடியாமலும், அப்படி எடுத்தாளப்படுகிற அவையும் வரிசையாய் மிகப்பொருத்தமான அந்வயம் பெறும்படியாகவும் தொடுக்கப்பெறுவது இவ்வாசிரியரொருவர்க்கே சிறப்பாகவும் அற்புதமாகவும் அமைந்த நடை. இந்நூலில் இந்த நடையொன்றே மாஞானிகளின் நெஞ்சை யுளுக்கக் கூடியது. இவ்விஷயத்தையும் மேலே நாமெடுத்து விவரித்த முதல் சூர்ணையிலேயே காணலாம். "உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி" பிறங்கிருள் நீங்கி' 'மேலிருந்த ந்தா வேத விளக்கை 'மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில்' என்னுமிந்த வாக்கியங்களில் ஒவ்வொன்றி லும் பல மேற்கோள்கள் புகுந்திருக்கவும் "என்கிறபடியே" என்னவேண்டிய அவகாசமே யில்லாமல் இவருடைய ஸொந்த வாக்குபோலே ஒன்றோடொன்று இணங்கி வரிசையாக ஒரு நீராய்ப் பொருள் பட்டிருக்குமழகு ஒவ்வோரிடத்திலும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து உணரவேண்டிய மஹத்தான அதிசயம். பலபல மேற்கோள்களையும் தமது வார்த்தையாகவே ஆக்கி அடைவே அந்வயம் பெறத் தொடுப்பதென்பது தனிப்பட்டதொரு சக்தி விசேஷமன்றோ. இவ்விஷயத்தில் இன்னமுங்கேண்மின்.

*இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன் நெடுநோக்கு' என்பது ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி. 'சபரியையும் விதுரரையும் ரிஷிபத்நியையும் பரிசுத்தப்படுத்தின புண்டரீகாக்ஷனுடைய திவ்யகடாக்ஷமானது' என்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள். இங்கு 'பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன் நெடுநோக்கு' என்கிற சொல்தொடர் மிக அற்புதமானது. முன்னேயெடுத்த மூவரையும் எம்பெருமான் பரிசுத்தப் படுத்தி யருளினதை அந்தந்த ஸ்தலங்களிலுள்ள ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே காட்டுவதாக வன்றோ இந்த சொல்தொடர் அவதரித்திருக்கின்றது. (1) *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந!* என்கிற சபரியின் வார்த்தையை நினைப்பூட்டுகிறது 'பூதராக்கின' என்கிற சொல். (2) விதுரர்திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தருளின கண்ணபிரானை நோக்கித் துரியோதனன் பீஷ்மாசார்யரையும் த்ரோணாசார்யரையும் என்னையு முபேக்ஷித்து (விதுர னென்னும்) சூத்ரனுடைய அன்னத்தை எவ்வாறு புஜித்தாய்? என்று க்ஷேபிக்கும்போது *பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்திம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷல போஜநம்* என்ற ச்லோகத்தில் 'புண்டரீகாக்ஷ! என்று ஸம்போதித்தான்; வையவந்த இந்த இடத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸம்போதநம் தகவேதகாது. ஆனாலும் தைவிகமாகவே அவன் வாயில் புண்டரீகாக்ஷ! என்கிற ஸம்போதனம் வெளிவந்தது; விதுரன் சூத்ரயோநியில் பிறந்தவனாயினும் உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்பட்டதனால் சபரியைப்போலவே

அவனும் பரிசுத்திபெற்றனன் என்பதாகக் காட்டுவதாம் இந்த புண்டரீகாக்ஷ! என்பது. ஆகவே இதுவும் திருக்கண்ணோக்கத்தாலே பரிசுத்தப்படுத்துகையென்கிற ப்ரக்ருத உத்தேசிய விஷயத்தில் விதுரரைப் பரிசுத்தராக்கினதற்கு ப்ரமாண வசனம் காட்டினபடியாயிற்று. (2) இனி மூன்றுவதாகவுள்ள நெடுநோக்கு என்கிற சொல் *வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும் போது, ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்து* என்கிற ஆண்டாள் பாசுரத்தை நினைப்பூட்டும் முகத்தாலே அந்த விஷயத்திற்கு ப்ரமாணம் காட்டினபடியாகிறது. ஆக இங்ஙனே ப்ரக்ருத விவக்ஷிதத்திற்கு ப்ரமாணம் காட்டுவதாகப் பிறர் தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடிக்கு ப்ரமாணங்களைக் காட்டும் முறையிலே உக்திவிந்யாஸம் செய்வது ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரருக்கு அஸாதாரணமான ஸாமர்த்தியம். இப்படி அமைந்த க்ரந்தம் வேறு கிடையாதென்பது புநருக்தம்.

8. இந்நூலில் 'இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்' என்பது எட்டாவது சூர்ணை. இதன் பொருளென்ன வென்றால், கீழ்ச் சூர்ணையில் சொல்லப்பட்ட ஜன்மத்திற்கு மூலம் ப்ரபலங்களான புண்ய பாபங்கள்; (கீழ்ச் சூர்ணையில் சொல்லப்பட்ட) கடாக்ஷத்திற்கு மூலம் ஸ்வாபாவிகக்ருபையாகிற ஸுக்ருதம். என்பது பொருள். இப்பொருளுக்கு வாசகமாக மூலத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியோ வென்னில், 'இருவல்லருள் நல்வினைகள்' என்பது *சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து* என்கிற பாசுரத்தையும், *தொல்லருள் நல்வினையால்* என்கிற பாசுரத்தையுங் கொண்டு இந்த ஸ்ரீஸூக்தி வெகு அற்புதமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆசார்யஹ்ருதயகாரருடைய ஸாமர்த்யங்களில் விலக்ஷண ஸாமர்த்தியமிது; விசேஷணம் பேதப்படாமல் விசேஷ்யங்கள் மட்டும் பேதப்பட்டிருக்கும் ப்ரமாணங்களைத் தாம் சேர்க்கும் போது, விசேஷண பதத்தை ஒரு தடவை மட்டும் சொல்லிவிடுவர். (இதற்கு உதாஹரணம்.) *ஸர்வலோக சரண்யாய* என்கிற விபீஷண வசனத்தையும், *அபயம் ஸர்வ பூதேப்ய:* என்ற பெருமாள் வசனத்தையும் ஒரே வார்த்தையாகத் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸர்வலோக பூதேப்ய:" என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். மேலே காட்டின இரண்டு வசனங்களிலும் விசேஷ்ய பதங்கள் பேதப்பட்டிருந்தாலும் (ஸர்வ என்கிற) விசேஷணபதம் ஒன்றே யாதலால் அதை முன்னே ஒரு முறை ப்ரயோகித்து, வெவ்வேறான விசேஷ்யங்களை யொன்று சேர்த்து (ஸர்வலோகபூதேப்ய:) என்றவிது வேறொருவருடைய மதிக்கு நிலமன்று. விசேஷணங்கள் வேறுபட்டு விசேஷ்யம் மட்டும் வேறுபடாமலிருக்கும் ப்ரமாண வசனங்களைத் தாம்சேர்க்கும்போது, வெவ்வேறான விசேஷணபதங்களை அப்படியே காட்டி, வேறுபடாத விசேஷ்யத்தை மட்டும் ஒருமுறை சொல்லுவர்; இதற்கு உதாஹரணம் மேலே காட்டின (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்பது. *சார்ந்த இருவல்வினை* என்றவிடத்தும்* தொல்லருள் நல்வினை* என்றவிடத்தும் வினையென்பதே விசேஷ்யமாதலால் அதை இருமுறை ப்ரயோகித்திலர். ஒரு பாசுரத்தில் (இருவல்) என்பது விசேஷணம்; மற்றொரு பாசுரத்தில் (அருள்நல்) என்பது விசேஷணம். இந்த வெவ்வேறுபட்ட விசேஷணங்களை ஒன்றுசேர்த்து (இருவல், அருள்நல்) என்றாக்கி விசேஷ்யமான வினையைக் கூட்டி 'இருவல்லருள் நல்வினைகள்' என்று யோஜித்திருப்பதானது அஸாதாரண சக்தி விசேஷ நிபந்தனம்; இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் விரிவாக விவரணம் காட்டியருளாமல் 'இருவல்லருள் நல்வினைகள் என்றது இருவல்வினையும் அருள்நல்வினையும் என்றபடி' என்று இவ்வளவே காட்டியருளினார். நெடுநாளைக்கு முன்னே தெலுங்கு லிபியிலும் தமிழ் லிபியிலும் ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானத்தைப் பதிப்பித்தவர்கள் இங்கு 'இருள் வல்வினையும் அருள் நல்வினையுமென்றபடி' என்று இல்லாததொரு ளகரத்தைச் சேர்த்துத் தவறாக அச்சிட்டு விட்டார்கள். இத்தகைய அச்சுத் தவறுகள் அனேகம்.

இதுவரை ஸ்ரீஸூக்தி சித்திரம் அநுபவித்தோம்;
இனி அர்த்தசித்திரமநுபவிப்போம்.

"சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்"

9 "முனிவரையிடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனையும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்" என்பது பதினேழாவது சூர்ணிகை. இதில் [சாஸ்த்ராதாத்பர்யங்களுக்கு] என்பதை 'சாஸ்த்ரங்களின் தாத்பர்யங்களுக்கு' என்று பொருள்கொண்டதாகவே பலர் மயங்குவர். இங்கு த்வந்த்வஸமாஸமேயொழிய தத்புருஷஸமாஸமன்று. சாஸ்த்ரங்களென்ன, தாத்பர்யமென்ன இவற்றுக்கு என்று பொருள். முனிவரையிடுக்கிவெளியிட்டது சாஸ்த்ரம்; முந்நீர்வண்ணனைப் வெளியிட்டது தாத்பர்யம். முனிவரையிடுக்கி வெளியிடுகையாவது — வியாஸர் முதலிய மஹரிஷிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து வெளியிடுகை. அப்படி வெளியிட்டவை சாஸ்த்ரங்கள். முந்நீர்வண்ணனைப் வெளியிட்டது (சாஸ்த்ரங்களில்) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரம். பதரிகாச்ரமத்தில் நாராயணன் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டபடியால், திருமங்கையாழ்வார் பதரிகாச்ரமத் திருமொழியில் *வருந்திரைமணிநீர்க் கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிரமத்துள்ளானைக், கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணனையெண்ணி* என்கிற நிகமனப்பாசுரத்தில் அப்பெருமானை *முந்நீர்வண்ணனாக வ்யபதேசித்ததையுட்கொண்டு "முந்நீர்வண்ணனைப் வெளியிட்டது தாத்பர்யம்" என்றருளிச்செய்தாரிங்கு. திருமந்த்ரத்தை தாத்பர்ய சப்தத்தால் குறித்தது — ஸாரம் என்கிற பொருளை விவக்ஷித்து, இவ்வாசிரியர் ஸாரம் என்கிற சொல்லாலேயே திருமந்த்ரத்தை இந்நூலில் வியபதேசித்து வருகிறார். (சூர்ணை 19ல்) 'சாஸ்த்ரிகள்' என்றதற்குப் பிரதியாக 'ஸாரஜ்ஞர்' என்றிட்டிருப்பதை நோக்குக. ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ஒருதட்டாக வைத்து திருமந்த்ரத்தை ஒருதட்டாகவைத்து சாஸ்த்ரங்களுக்கு விசிஷ்டவேஷம் விஷயமென்றும், திருமந்த்ரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்டவேஷம் விஷயமென்றும் ஸாதிக்கிறபடி.

10. விசிஷ்டவேஷமாவது என்ன? நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷமாவது என்ன? என்று தெரிந்துகொள்ளவேணும். தேஹவிசிஷ்டவேஷத்தை விசிஷ்டவேஷமென்கிறது. சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமென்கிறது. சாஸ்த்ரங்கள் வர்ணாச்ரமதர்மங்களைப்பற்றிச் சொல்லத் தோன்றியவையென்பதை ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம். இது ப்ராஹ்மணர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறது, இது க்ஷத்ரியர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறது; இது ப்ரம்சாரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறது, இது ஸம்ந்யாஸிகளைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது—என்னும்படியன்றோ சாஸ்த்ரங்களிருப்பது. ஆகவே அவற்றுக்கு விசிஷ்டவேஷம் விஷயம் என்கிறது. திருமந்த்ரமானது அங்ஙனன்றிக்கே சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றியே சொல்லுகிறது. ஸகல ஜாதியர்களிடத்துமுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றியே திருமந்த்ரம் சொல்லுவதால் அதற்கு நிஷ்க்ருஷ்டவேஷம் விஷயம் என்கிறது. முமுக்ஷுப்படி – த்வயப்ரகரணத்தில் (118), "எல்லாப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது" என்று இவர் திருத்தமையனார் அருளிச்செய்தது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. ஆக, சாஸ்த்ரங்களுக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, திருமந்த்ரத்திற்கு ஆத்மஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாயிற்று.

"ஜ்ஞான சதுர்த்திகளின்மேலேயிறே ஆனந்தவ்ருஷ்டிகளுக்கு உதயம்."

11. இருபத்திரண்டாவது சூர்ணை இது. இதன் பொருளும் கருத்தும் உணர்வதும் தரிப்பதும் சிரமமென்று சொல்லப்படும். விசதவாக்சிகாமணிகள் வியாக்கியானம் செய்தருளின பின்பு உணர்வதில் சிரமமென்பதுண்டோ? தரிப்பது சிரமமேயென்னலாம். உணர்த்துகிறே

ஜுணர்மின். கீழ்ச்சூர்ணை "சேஷத்வபோக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்தர்யபோக்யதைகள்" என்பது. இதனால் என்ன தெரிவிக்கப்பட்டதென்னில், சேஷத்வத்திற்காட்டில் பாரதந்த்ர்யம் சிறந்ததென்றும் போக்த்ருத்வத்திற்காட்டில் போக்யதை சிறந்ததென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. சேஷத்வமும் பாரதந்த்ர்யமும் ஒன்றுதானே, சப்தபேதமேயொழிய அர்த்தபேதமில்லையேயென்று பலர் நினைத்திருப்பர்கள். சேதனனான ஜீவாத்மா போக்தாவாகவும், நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலான அசேதநப்பொருள்கள் போக்யங்களாகவும் வ்யவஸ்திதமாகத்தானேயிருக்கிறது; போக்தாவான சேதநனிற்காட்டிலும் போக்யங்களான அசேதநங்களுக்கு என்ன சிறப்பு இருக்கிறது! என்றும் பலர் கலங்கியிருப்பர்கள். இவ்விருவகுப்பினரும் தெளியுமாறு சொல்லுகிறதிங்கு. சேஷத்வத்திற்கும் பாரதந்த்ர்யத்திற்குமுள்ளவாசியை முன்னம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். "கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன்போலே பாரதந்த்ர்யம்" என்பது ஸம்ப்ரதாய ஸூத்ரமொன்று. கட்டிப் பொன்னாவது மோதிரமாகவோ குண்டலமாகவோ அணிந்துகொள்ள முடியாதபடிக் கட்டியாயிருக்கிற பொன், பணிப்பொன்னாவது—ஓர் ஆபரணமாகச் செய்யப்பட்டு உபயோகப்பட்டு வருகிற பொன். இதைச் சாஸ்த்ரரீதியில் சொல்லுவதானால் சேஷத்வமாவது ஸ்வரூபயோக்யதாமாத்ரம்; பாரதந்த்ர்யமாவது பலோபஹிதம் என்னவேணும். ஸ்வரூபயோக்யதையோடு நிற்காமல் உபயோகப்பட்டு வருவதையும் சேஷத்வமென்று சொல்லுவதுண்டானாலும் அது கௌணமேயொழிய முக்யமன்று. தேஹமானது ஆத்மாவிற்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கச்செய்தேயும் ஆத்மசப்தத்தாலே தேஹத்தையும் சொல்லுவதுபோல் இதைக்கொள்க. *ஆத்மா ஜீவே த்ருதௌ தேஹே* என்று நிகண்டுவுள்ளதன்றே. ஆக சேஷத்வத்திற்காட்டில் பாரதந்த்ர்யம் வேறுதான். இளையபெருமாள்படி சேஷத்வம்; பரதாழ்வான்படி பாரதந்த்ர்யம்—என்று ஆசார்யர்கள் காட்டுவர்கள். பெருமாள் இளையபெருமாளை நீ என்னோடு காட்டுக்கு வரவேண்டாமென்று சொல்லியும், இடையில் நீ ஊருக்குத் திரும்பிச்செல் என்று சொல்லியும் கேட்கவில்லை. இங்கு சேஷத்வத்தில் குறையில்லை, ஆனால் பாரதந்த்ர்யமில்லை. பரதாழ்வான் பெருமாள் சொன்னபடி கேட்டவனாதலால் அவனுடைய நிலை பாரதந்த்ர்யமென்னப்படுகிறது. கட்டிப் பொன்னைக்காட்டிலும் பணிப்பொன் எப்படி உயர்ந்ததோ, அப்படி சேஷத்வத்திற்காட்டிலும் பாரதந்த்ர்யம் உயர்ந்ததாயிற்று.

12. இனி, போக்த்ருத்வம், போக்யதை என்ற இரண்டையெடுத்துக்கொள்வோம். முமுக்ஷுப்படியில் "போகதசையில் ஈச்வரனழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை" என்ற சூர்ணையின் பொருளை நன்குணர்ந்தவர்களுக்கும், (திருப்பாவையில்) *உனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்ற பிறகும் *மற்றைநங் காமங்கள் மாற்று* என்றதன் கருத்தையறிந்தவர்கட்கும், *மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான்* என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் உட்பொருளையுணர்ந்தவர்களுக்கும் போக்த்ருத்வத்திற்காட்டிலும் போக்யதை சிறந்ததென்பதைப்பற்றி நாம் விவரிக்கத் தேவையில்லை. ஆளவந்தார் *கதாஹம் ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித:* என்றருளிச்செய்ததில் 'அஹம் கதா ப்ரஹர்ஷிஷ்யாமி' என்னாமல் 'அஹம் கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி' என்றாரே, இந்த ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமியிலே கீழே விவரித்ததெல்லாம் அடங்கும். அத்தலையின் உகப்புக்கு நாம் உறுப்பாயிருக்கவேண்டுமத்தனை. நிலாத் தென்றல் முதலானவை எப்படி போக்தாவன்றிக்கே போக்யமாகவேயிருக்கிறதோ அப்படியிருக்கவேணுமென்றவாறு. ஆக, சேஷத்வமானது ஸ்வரூபமென்றும், பாரதந்த்ர்யமானது ஸ்வரூபயாதாத்ம்யமென்றும் சொல்லப்படும். இப்படியே போக்த்ருத்வமானது ஸ்வரூபமென்றும், போக்யதையானது ஸ்வரூபயாதாத்ம்யமென்றும் சொல்லப்படும். இரண்டிலும் முந்தினது வடிக்கட்டாத நிலையென்றும், பிந்தினது வடிக்

கட்டின நிலையென்றும் கொள்க. முந்தினது சாஸ்த்ரங்களால் தேறுவது, பிந்தினது திருமந்த்ரத்தால் தேறுவது என்றுங் கொள்க. அதாவது, பாரதந்த்ர்யமும் போக்யதையும் திருமந்த்ரத்தில் தான் உய்த்துணரத்தக்கவை என்றபடி. இவ்வளவையும் உள்ளத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக் கொண்டு "ஜ்ஞான சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆனந்தஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்" என்கிற சூர்ணையின் கருத்தையுணரப் புகுந்தால் எளிதாக உணரலாகும்.

ஜ்ஞானசதுர்த்திகளும் ஆனந்தஷஷ்டிகளும்

13. ஜ்ஞானத்தின் மேலே ஆனந்தத்துக்கு உதயம்; சதுர்த்தியின்மேலே ஷஷ்டிக்கு உதயம் என்று யோஜிப்பது. ஜ்ஞானத்தின்மேலே ஆனந்தத்துக்கு உதயம் என்றதை விவரிக்கிறேன். திருமந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான ப்ரணவத்தில் மூன்றும் அக்ஷரமான மகாரம் [தனக்கு ப்ரக்ருதியான தாதுவிலிருந்து] ஜ்ஞானத்தைச்சொல்லு மதாகையாலே அந்த மகாரமே இங்கு ஜ்ஞான சப்தத்தாலே விவக்ஷிதம். ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேறும். ஜ்ஞாதா என்றபோதே கர்த்தா என்றும் தேறும். கர்த்தா என்றபோதே போக்தா என்றும் தேறும். ஆக சேதநன் போக்தா என்று முடிந்தது. இது சுவறு என்று மேலே காட்டப்படுகிறது; எங்ஙனேயென்னில்; "மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி" என்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸூத்திரப்படி மகாரத்திற்கு விவரணமான வ்யக்தசதுர்த்தியிலே கைங்கர்யபோகம் சொல்லப்பட்டு அதனுல் (ஜீவனுகிய) தனக்கு போக்த்ருத்வசிபந்தனமான ஆனந்த முண்டாவதாகத் தேறும். அஷ்டச்லோகியில் "மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமே நமஸா" என்கிறச்லோகத்தில் சிக்ஷிக்கப்படுகிறபடி அந்த சதுர்த்தியோடும் அந்வயிக்கிற நமஸ்ஸானது அந்த போக்த்ருத்வம் தனக்கன்று என்று கழிக்கிறதாகையாலே போக்த்ருத்வமானது விரோதியின் உதயத்தையும் தந்நிவ்ருத்தியையும் ஸஹித்திருக்குமதாய்க் கொண்டு, நின்றநிலையிலே அபக்ருஷ்ட மென்று முடிந்தது வியாகரணத்தில் அபவாத சாஸ்த்ரமென்று சிலபலஸூத்திரங்களுண்டு. அந்த அபவாத சாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்கான விதிசாஸ்த்ரமானது துர்ப்பலம் எனப்படும். அந்த ந்யாயமே இங்குக் கொள்ளவடுக்கும். ப்ரணவத்தில் முதலில் மகாரத்திலே போக்த்ருத்வம் தோன்றி அது மேலே (நமஸ்ஸால்) அடிபட்டொழிந்தபடியால் அது துர்ப்பலமாயிற்றென்கை.

"சதுர்த்தியின் மேலே ஷஷ்டிக்குஉதயம்"

14. 'ஜ்ஞானத்தின்மேல் ஆனந்தத்திற்கு உதயம்' என்றது கீழ்விவரிக்கப்பட்ட கணக்கிலேயே 'சதுர்த்தியின்மேல் ஷஷ்டிக்கு உதயம்' என்றதும் விவரிக்கப்பட்டதாகும். திருமந்த்ரத்தில் இரண்டு சதுர்த்தியுண்டு. (ப்ரணவத்தில்) அகாரத்தின்மேலே ஏறிக்கழிந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற (லுப்த) சதுர்த்தியொன்று. நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள வ்யக்த சதுர்த்தியொன்று. கீழ்விவரணத்திலே ப்ரஸ்தாவிக்கபட்ட சதுர்த்தி வ்யக்த சதுர்த்தி. இப்போதைய விவரணத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுவதும் மூலஸ்தமுமான சதுர்த்தி—லுப்த சதுர்த்தி. இந்த லுப்த சதுர்த்தியிலே சேஷத்வம் சொல்லப்பட்டிருந்தும மேலே (ம:) என்கிற ஒரு ஷஷ்டி தோன்றி, அது ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்திக்குடலான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கிளப்பி அது, தன்முன்னேயிருக்கிற நஞ்ஞாலே கழியுண்டு போயிற்றென்பதையுணரவேணும். ஆகவே (லுப்த) சதுர்த்தி சேஷத்வ ப்ரகாசகமாயிருந்ததேயாகிலும் மேலே விரோதியுண்டாகி அது கழிக்கப்படுமதாயிருக்கையாலே கீழதைவிட மேலது சிறந்ததென்றதாயிற்று. இத்தால் என்ன பலித்ததென்றால், அது கீழில் சூர்ணையில் சொல்லியாயிற்று. அதற்கு உபபாதகமாகவே இந்த சூர்ணை அவதரித்தது.

15. ***முக்கியமாக ஒன்று அவதேயம்.*** இவ்விடத்து மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தில் ***"ஸ்வவிரோத்யுதய ஸஹங்கள்"*** என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி மூன்றவிசை வருகிறது. மூன்றிடங்களிலும் ஸ்வவிரோதிஸ்தானத்திலே ஸ்வரூபவிரோதியென்றே பல பதிப்புகளிலும் பிழை ஏறிவிட்டது. அது ஸர்வாத்மநா அநந்விதம். ஸ்வவிரோத்யுதயஸஹ மென்றேயிருக்கவேண்டும். வர்த்தமாந ஐப்பசித்திருமூல வெளியீடான ஸ்ரீமத்வரவர முநீந்த்ரக்ரந்த மாலைப்பதிப்பில் திருத்தமான பாடமேயுள்ளது. ... ... ❖

திவ்யப்ரபந்தவைபவஸம்க்ஷேபம்

16. திவ்யப்ரபந்தவைபவத்தையும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தையும் அறிவதற்கு ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் விஞ்சின நூல் கிடையாது. இவற்றை எளிதாகவுள்ளத்தில் தேக்கிக்கொள்ளப் பாங்காக ஸாரமாகவும் ஸம்க்ஷேபமாகவும் ஈண்டெழுதுகிறேன். [சூர்ணை 40 முதல் 46 அளவாக.] திவ்யப்ரபந்தத்தை த்ராவிடவேதமென்றும் தமிழ்மறையென்றும் வழங்கி வருகிறோம். இப்படி வழங்குவது ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னமே தோன்றியது. ❖பக்தாம்ருதம்...... நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்❖ என்ற திருவாய்மொழித் தனியன் நிற்க. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ❖ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தை:❖ என்றருளிச் செய்தனர். வேத ராசி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தேயும் அதுதன்னில் சாகாபேதத்தையிட்டு ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதர்வணவேதம் என்று பிரிவு உண்டானாப்போலே, பாஷா பேதத்தையிட்டு ஸம்ஸ்க்ருதவேதம் த்ராவிடவேதம் என்கிற பிரிவும் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இப்படி இதர பாஷைகளிலும் வழங்குகிற பக்தி நூல்களை ஆந்த்ரவேதம் ஹிந்தீவேதம் என்று வழங்கலாமல்லவோ என்னலாகாது. அகஸ்த்யமஹர்ஷிவ்யாக்ருத மென்கிற பெருமை த்ராவிடபாஷைக்கே அஸாதாரணமானது. இதர பாஷைகளுக்கு மஹர்ஷிப்ரஸூதத்வமென்கிற பெருமை கிடையாது திருவாய்மொழியில் ❖வடமொழிமறை வாணர்❖ என்கிறார்; தென்மொழிமறையில்லையாகில் 'வடமொழிமறை' யென்று விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லையன்றோ. ப்ரதிகோடியுள்ளவிடத்தன்றோ வ்யாவ்ருத்திக்காக விசேஷணமிடுவது. வடமொழியிலுள்ள நான்கு வேதங்களுக்கும் சிக்ஷாவ்யாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என்று ஆறு அங்கங்களிருப்பதுபோல, திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற நான்கு வேதங்களுக்கும் திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழி முதலான ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் அங்கமாயிருக்கும். ❖மாறன் பணிந்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங் கூற❖ என்றார் மணவாள மாமுனிகளும் அதற்கு மீமாம்ஸாந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ராதிகளாகிற எட்டு உபாங்கங்கள் இருப்பதுபோல இதற்கும் மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் அருளிச் செயல்கள் உபாங்கங்களாயிருக்கும். அந்த வேதமானது தன்னுடைய அங்கோபாங்கங்களெல்லாவற்றிலும் தன் வைபவத்தாலே மேம்பட்டிருப்பதுபோல் இதுவும் திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் மேம்பட்டிருக்கும். அந்த வேதத்திற்கு நித்யத்வம் நிர்தோஷத்வம் அஸத்யாஹிதத்வம் ஆஜ்ஞாரூபத்வம் முதலிய ஏற்றங்களிருப்பதுபோல், இதற்கும் ❖முந்தையாயிரம்❖ அழிவில்லாவாயிரம்❖ என்னப்பட்ட நித்யத்வமும், ❖ஏதமிலாயிரம்❖என்னப்பட்ட நிர்தோஷத்வமும், ❖பொய்யில் பாடலாயிரம் ❖என்னப்பட்ட அஸத்யராஹித்யமும், ❖ஆணையாயிரத்து❖என்னப்பட்ட ஆஜ்ஞாரூபத்வமும் உள்ளன. ஆனாலும் ❖குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன – சொல்லப்பட்ட ❖என்றுள்ள பல பாசுரங்களினால் ஆழ்வார் இதற்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறாரேயென்னில்; அந்த வேதந்தன்னையும் ❖அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாக் உத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா❖ என்று அத்தை நான்முகன் படைத்ததாகச் சொல்லியிருப்பதுபோல் இதனையுங் கொள்க. இரண்டிடத்திலும் ப்ரகாசகத்வமே விவக்ஷிதமாகையாலே நித்யத்வ அபௌருஷேயத்வங்களுக்கு ஹானியில்லையென்றுணர்க. ... ... ❖

ரிஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வைலக்ஷண்யம் கூறுதல்

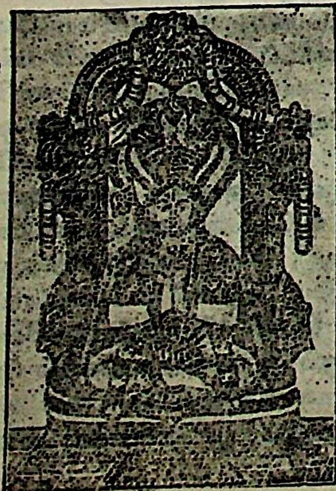
17. திருவாய்மொழியை வேதமாகக்கொள்வது தவிர. வேதோபப்ரும்ஹணமாக (அதாவது வேதவியாக்கியானமாகக் கொள்வதுமுண்டு. ஒன்றுக்கே வேதத்வமும் உபப்ர்ம்ஹணத்வமும் கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா. *பாரத: பஞ்சமோ வேத:* என்றும் *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும் மஹாபாரதத்தை வேதமாகச் சொல்லுவது போல உபப்ர்ம்ஹணமாகவும் சொல்லுவதுண்டே: பாரதத்திற்கு உள்ளீடான கீதையை *பகவத்கீதாஸு உபநிஷத்ஸு* என்று உபநிஷத்தாகச்சொல்லுவதுபோல உபப்ர்ம்ஹணமாகவும் சொல்லுவதுண்டே. அதேபோல இங்கும் வேதத்வமும் உபப்ர்ம்ஹணத்வமும் உபபந்நமாகக் குறையில்லை — என்று முடிக்கப்படுகிறது. இதன்மேல், உபப்ர்ம்ஹணகர்த்தாக்களென்னுங் காரணத்தினால் ருஷிகளும் ஆழ்வாரும் ஒப்பர்கள் என்று நினைக்க நேரும். இப்படி நினைப்பது தவறு; ஆழ்வார்க்கும் ருஷிகளுக்கும் பர்வத பரமாணுவோட்டைவாசிபோரும் என்று நிரூபிக்கப்ராப்தமாக, அது நிரூபிக்கலாகிறது.

[சூர்ணை 55 முதல் 62 அளவாக.] மோஹசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகனென்று ப்ரஸித்தனான ருத்ரன் *சுடலையில் சுடுநீறன்* என்னும்படி ச்மசானத்திலே திரிந்து சவபஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி எலும்பு மாலையைப்பூண்டு புலித்தோலுடுத்து எருதாண்டியாய் கூத்தாடியாய் விஷகண்டனாயிருக்குமவனென்று ப்ரஸித்தம். அன்னவன் *அறிவானும் ஆலமர நீழல் அறம் நால்வர்க்கன்றுரைத்த ஆலமமர் கண்டத்தரன்* என்று பொய்கையாழ்வார் பணித்தபடியும். *ஆலசிழற் கீழறநெறியை நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்* என்று திருமழிசைப்பிரான் பணித்தபடியும் அகஸ்த்யர் புலஸ்த்யர் தக்ஷர் மார்க்கண்டேயர் என்கிற நால்வர்க்குப்ரவசனம் பண்ண, அந்த ருத்ரசிஷ்யர்களில் ஒருவனான புலஸ்த்யனுடைய வரப்ரஸாதம் பெற்றுப் பராசரர் புராணமெழுதினார். மற்ற ருஷிகள் திறத்தும் இங்ஙனமே கண்டு கொள்ளலாம். ஆழ்வாரோ வென்னில், *அயர்வறுமமரர்களதிபதியால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்; *திருமாலாலருளப் பட்ட சடகோபன்* என்றுமுள்ளது. பெரியாழ்வாரும் *எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தை யிராப்பகலோதுவித்து* என்றும், *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும் பணித்தார். ஆக ருஷிகளுக்கு ஸ்வாசார்யநிகர்ஷப்ரயுக்த நிகர்ஷமும் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வாசார்யோத்கர்ஷப்ரயுக்த உத்கர்ஷமும் உணரத்தக்கது. ஆழ்வார் மதியெல்லாமுள் கலங்கி மயங்கியும் மூவாறு மாஸம் மோஹித்தும் ஆடியாடி அகங்கரைந்து இசைபாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்க நின்றும் கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாதே கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்தும் எங்கே காண்கேனீன்துழாயம்மான் தன்னை யானென்று வருந்தியேங்கியும் அலமந்திருந்தபடியை ஒரு ருஷியினிடத்திலும் காண முடியாது. காண நேர்ந்தால் புத்ரவியோகாதிதுக்கங்களிலே காணலாமத்தனை. பகவத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷவார்த்தைகளை அவர்கள் கனாக்கண்டு மறியார்கள். இன்னமும் *வாதாம்பு பர்ணாசநா:* என்கிறபடியே காயோடுநீடுகனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து உயிர்தரித்தவர்கள் ருஷிகள். *உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனெம் பெருமானென்றேயிருந்தவர் ஆழ்வார். பகவத்ப்ராப்தி மாத்ரமே பலமாகவும் கர்மஜ்ஞானாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே அந்த இந்த்ராதிதேவதைகளும் அநுவர்த்தநீயராகவும் பேசி வைத்தவர்கள் ருஷிகள். *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்கையே புருஷார்த்தமாகவும், அவன்தானே உபாயமாகவும், மறந்தும் புறந்தொழாதிருக்கையே ஸ்வரூபமாகவும் நிர்ணயித்தவர் ஆழ்வார்.

18. கிம் பஹுநா? மஹரிஷிகளும் ஆழ்வாருடைய அவதாரத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்களென்பதைக் காணவேணும். (சூர்ணை 91.) ஸ்ரீ பாகவதத்தில் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில், *க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலௌ இச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:.* என்று க்ருதயுகத்து மநுஷ்யர்கள் கலியுகத்தில் பிறக்கவேண்டிப் பரமபதம் செல்லாமலிருந்து கலியுகத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணபக்தர்களாய் ஜனிக்கப்போகிறார்களென்றுசொல்லி, அதற்குமேல் *க்வசித் க்வசிந் மஹாராஜ த்ரமிடேஷு ச பூரிச: என்று, அந்த நாராயணபக்தர்கள் அபூர்வமாகச் சிலசிலவிடங்களில் பிறப்பர்கள், தமிழ்நாடுகளில் விசேஷமாகப் பிறப்பர்களென்றும் சொல்லி, மேலே ✧தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாக ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ.✧ என்று தாமிரபர்ணி, வைகை, பாலாறு, காவேரி, ப்ரதீசீநதியென்று நதி விசேஷங்களையெடுத்துக்கூறி, அதற்குமேல் ✧யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்தி: பூயஸீ நிருபத்ரவா.✧ என்று கீழே சொன்ன தாமிரபர்ணி முதலிய நதிகளின் தீர்த்தத்தைப் பருகுமவர்களுக்கு நாராயணனிடத்தில் பக்திவெள்ளம்பெருகுமென்றும் சொல்லியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. தாம்ரபர்ணிக்கரையில் நம்மாழ்வாரும் மதுரகவிகளும். வைகையாற்றுப்ராந்தத்தில் பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும். பாலாற்றுப்ராந்தத்தில் முதலாழ்வார்களும் திருமழிசைப்பிரானும். காவேரிக்கரையில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார். ப்ரதீசீநதியின் அருகே குலசேகராழ்வார். ஆக நம் ஆழ்வார்கள் திருவவதரிக்கப்பெற்ற நதிகளையே மஹரிஷி நிர்தேசித்திருப்பது காண்க.

ஆசார்யஹ்ருதயப்பதினெட்டு முற்றிற்று.

முக்கியமான விஞ்ஞாபனம்

ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் ஆசார்ய ஹ்ருதயஸாரம் ஆசார்ய ஹ்ருதயப்பதவுரை முதலியன அடியேன் எழுதி வெளியிட்டிருந்தாலும் ப்ரக்ருதம் இந்த அஷ்டாதசார்த்தமஹாநிதியின் சைலியிலே ஸ்ரீவசநபூஷண ஸர்வஸ்வமென்றும், ஆசார்ய ஹ்ருதயஸர்வஸ்மென்றும் இரண்டு நூல்கள் எழுதி உத்தராயணத்தில் வெளியிடுவேன். அவற்றால் இரண்டு திவ்யக்ரந்தங்களிலுமுள்ள மஹார்த்தங்கள் குறையற வெளிவரும். இப்போது வெளியிட்ட பதினெட்டாலுண்டான அபர்யாப்தி தீரும்.

(ப்ர. அ. தாஸன்.

Rgd. No. 2975 ஸ்ரீராமாநுஜன்

மிக முக்கியமான அறிவிப்பு;—நமது ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபை புத்துயிர்பெற்று நாலைந்து மாதங்களாகின்றன வென்பதும் இச்சபையின் மூலமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய நூல்கள் பலவும் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றனவென்பதும் உலகம் பரவியுள்ளது. ஆஸ்திகர்கள் பலரும் இச்சபையில் மெம்பராகச் சேரும்படி கோரப்படுகிறார்கள். இதற்குச் செலுத்தவேண்டிய வருடச்சந்தா ரூ. 25 மட்டுமே. 213 நெ. கோவிந்தப்பநாய்க்கன் தெரு, ஜி. டி. மதராஸ் - இந்த விலாஸத்தில் விவரங்கள் தெரிந்துகொள்க. ... ... ( )

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

(1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

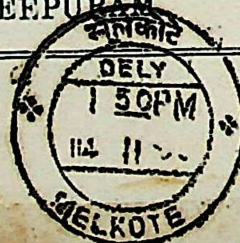
(2) M. A. KRISHNAMMAL, Advocate,
20, South Mada Street, Triplicane, Madras-5.

(3) A. RAMANUJACHARI, B. A.,
A 230 E. Type, Pandara Road, New Delhi.-11.

(4) S. R. SRINIVASAYYANGAR,
11/5, ஐஸ்ஹௌஸ் ரோட், திருவல்லிக்கேணி.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

To. Sri. Vangeepuram Raghavacharya,
MELKOTE :(Mysore).

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.
Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, L. Kanchipuram.